

உ

சிவசண்முகன் றுணை.

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

திருக்கைலாசபரம்பரைத்

தருமபுரவாதீனத்துச்

சம்பந்தசுரனாலயசுவாமிகள்

அருளிச் செய்தது.

இஃது

திருக்கைலாசபரம்பரைப் பொயம்பு ம

ஸ்ரீசிவஞானபாலையே தசிகராதினத்துச்

சிதம்பரம் ஈகானயமடம்

ஸ்ரீமத் இராமலிங்கசுவாமிகளாலும்,

சிதம்பரம்

ஸ்ரீமத் மௌனதேசிகராதினத்துச்

செல்லப்பசுவாமிகளாலும்

பரிசேதிக்கப்பட்ட பிரதிகளுணங்க,

மூன்றும்

பதிப்பு.

சிதம்பரம் ஸ்ரீசபாநாயகா

திருவனந்தல் காலையசந்திக்கட்டளை

சி - கந்தசுவாமிமுதலியார் குமாரர்

க - சுந்தரமூர்த்திமுதலியாரால்

சென்னபட்டணம்

கொ - லோகநாதமுதலியாரவர்களது

மநேநான்மணிவிலாச அச்சகம் டி.நி.ஸ்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906

இதன்மூலம் அனு - ௩௨.

சிவசண்முகன் றுணை.

கந்தபுராணச்சுருக்கத்தின்

சூசீபத்திரம்.

பக்கம்.	காண்டம்.	பாடற் றெகை.
கக	பாயிரம்.	கந
கரு	புராணவரலாறு.	கஅ
ககூ	உறபத்திகாண்டம்.	ககூஅ
சந	அசுரகாண்டம்.	கசஅ
கூ௪	மகேந்திரகாண்டம்.	க௦ரு
அ௨	யுத்தகாண்டம்.	நநக
கௌ	முதனுட் பாணுகோபன் யுத்தம்.	
க௦	இரண்டர்நாட் சூரபன்மன் யுத்தம்.	
கஅ	மூன்றாநாட் பாணுகோபன் யுத்தம்.	
க௦க	மூன்றாநாளிராத்திரி இரணியன யுத்தம்.	
க௦ந	நாலாநாள் அக்கினிமுகன்வதை.	
க௦௪	மூவாயிரர்வதை.	
க௦அ	நாலாநாளிராத்திரி தருமகோபன்வதை.	
கக௦	ஐந்தாநாட் பாணுகோபன்வதை.	
ககச	சிங்கமுகாசுரன்வதை.	
க௨ந	சூரபன்மன்வதை.	
கந௦	தேவகாண்டம்.	நகூ
கநரு	சுகுஷிகாண்டம்.	௨௨கூ
	இரண்டாவது	
	௧ பதேசகாண்டத்தில்	
க	சூராதிகளொடுக்கச்சுருக்கம்.	கந௪
ககூ	அசமுசுருக்கம்.	அ௨
௨௪௦	மாயைசுருக்கம்.	கக
நக	சிவமுனிவர்முதலியோர் வரலாறு.	௨ந

புத்தகவிளம்பரம்.

ஞானப்பிரகாசதீபிகை அண்டபிண்டபடத்துடன்	1	0	0
ஞானவாசிட்டவசனம்	1	8	0
பகவற்கீதைவசனம் தஞ்சைபதிப்பு	1	4	0
ஸ்ரீகுமாரதேவர் 16-சாஸ்திரம்	0	10	0
வள்ளலார் 20 சாஸ்திரம்	1	8	0
தத்துவராயசுவாமி பாடுதுறை	0	12	0
தாயுமானசுவாமிபாடல்	0	12	0
அருணாசலபுராணம் உரை படத்துடன்	0	8	0
பெண்ணுடமென்னும் திருக்கடந்தைபுராணம் உரை	0	8	0
அரிச்சந்திரபுராணமூலம்	0	8	0
சேதுபுராணவசனம் படத்துடன்	2	0	0
திருவிளையாடற்புராணம் செய்யுள்	2	0	0
திருவாதவூரர்புராணம் விருத்தியுரை	1	0	0
சானந்தகணேசபுராணம் உரை	0	12	0
விருத்தாசலபுராணம் உரை	0	10	0
சிவஸ்தலமான்மியச்சுருக்கம்	0	12	0
விஷ்ணுதலமான்மியச்சுருக்கம்	0	8	0
குடாமணிநிகண்டு 12-தொகுதியும்	1	4	0
„ 11, 12 - வது நிகண்டுகள்	0	8	0
சேந்தன் திவாகரம் 12 - தொகுதியும்	0	6	0
செய்யுளிலக்கணம்	0	8	0
மணிமேகலை மூலம்	0	8	0
சப்தரிஷிவாக்கியம் நூதனா-பாடல்	4	0	0
சாதகாலங்காரம்	0	8	0
நந்தனார்சரித்திரக்கீர்த்தனை படத்துடன்	0	8	0
திருமூலா திருமந்திரம் நூத-பாடல்	1	8	0
பஞ்சதசப்பிரகரணம்	1	0	0
கட்டளைக்கொத்து 14-சேர்ந்தது	0	8	0
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமிதாது	0	6	0

இவைதவிரத் தங்களுக்குவேண்டும் பலவிதபுத்தகங்களும் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும். அரைரூபாய் தொகைக்கு குறைந்த புத்தகங்கள் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பமுடியாது. அரைஅணு ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கு ஒரு கேட்லாக்கு இனாமாக அனுப்பப்படும். மற்றவிஷயங்கள் கேட்லாக்கில் கவனித்துப்பார்க்கும்படி கோருகிறேன். ரிப்போகார்டு எழுதாதவர்களுக்கு பதில் கிடைக்கமாட்டாது.

தொ - லோகநாதமுதலியார்.

மனோன்மணிவிலாச சேன்ட்ரல் புகழ்போ,

நெ - 29, வைத்தியநாதமுதலிவீதி, சேன்னை.

சம்பந்தசுரணையசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

திருக்கைலாய பரம்பரையில் விளங்காநின்ற தருமபுரவாதீ
னத்திலே, பிரதமாசாரியராக எழுந்தருளிய ஸ்ரீஞானசம்பந்த
தேசிகர் பரம்பரையில், ஆளுவது குருமூர்த்திகளா யமர்ந்த ஞான
சம்பந்த தேசிகர்காலத்திலே, கல்வி யறிவொழுக்கங்களான் மிகச்
சிறப்புற்றவரும், குருஷிங்க சங்கமபத்தியிற் றமக்கு உயர்வொப்பில்
லாதவரும், தமதாசிரியராகிய ஞானசம்பந்ததேசிகருடைய திருவடி
களையே தமக்கு உரிய பற்றுக்கோடாகக்கொண்டமையால், சம்
பந்தசுரணையர் எனப் பெயர்பெற்றவருமாகிய சிவயோகியார் ஒரு
வர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் தமக்குரிய நியதிகளை முடித்
துக்கொண்டு சிவயோகசமாதியிலிருப்பர். இவரிங்ஙனமாக;

கன்னடம், தெலுங்கு, திராவிடமுதலிய பல பாஷைகளில்
அதிசமர்த்தரும், முருகக்கடவுளிடத்தே மிகுந்த அன்புடைய
வரும், மைசூருக்கு அரசருமாகிய கர்த்தர் சாஸ்திரவிஷயமாகத்
தமக்குநேர்ந்த சில சந்தேகங்களை நிவர்த்திகக எண்ணங்கொண்டவ
ராயப் பற்பல தேசங்களினுமுள்ள சாஸ்திரவிற்பன்னர்களை அனு
ப்புகிக்கும்படி அவ்வத்தேசத்தரசர்கட்கும் மடாதிபதிகட்கும் நிரு
பங்கள் விடுத்தார். அவரால் விடுக்கப்பட்ட நிருபங்களில் ஒன்று
இத்தருமபுரவாதீனத்தினும் வந்துசேர, அதனைக் கண்ணுற்ற குரு
மூர்த்திகள் தம்மாணக்கருள்ளே முதன்மையானவரும், சிவானு
பவச செல்வநாமாகிய இசகவாமிகளைநோக்கி, “நீ இந்நிருபரிமித்தம்
மைசூருக்குப்போய் வருவாயாக” என ஆஞ்ஞாபிக்க; அச்சுவாமிகள்
அவ்வாந்நுஞ்ஞையத் தலைமேலேறறு விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்
விடத்தினின்றும் அரிதினகன்று, மைசூரையடைந்து அரசர்சமு
கத்தில் எழுந்தருளுமபொழுது; அவ்வரசர் ஏனைய வித்துவான்களி
னும் இவரது ஆச்சிரமத்திற்கேற்ற காலோய்ந்த உடை உடை நிறம்
குறி முதலியவைகளைக் கண்டு * “இவர் ஒரு அண்டங்காக்கையோ?”
என்றார். அதுகேட்டசுவாமிகள் அவர் சமீபத்தையடைந்து, “அது
நானல்ல” என்றுசொல்லி அதனால் அவருக்குண்டாகிய கோபத்
தைக்கண்டு, மீட்டும் அவரைநோக்கி, “மகாராசாவே! நான் சொல்

* அதிவீரராமபாண்டியன் நிரம்ப அழகியதேசிகரைச்சட்டி இவ்வாறு
கேட்டதாகவுங் கூறுவர்.

வியதை ஏதோ விகற்பமாக நினைத்திப்போலும், அண்டத்தைக் காவல்செய்யுந் சத்தி உமக்கேயன்றிப் பரதேசவாகியாகிய எமக்கு ஏது? அதனால், அவ்வாறு கூறினேன்” என்றார். உடனே அரசர் முன்னைய கோபங்களெல்லாமறி, அச்சொற்பொருளின் கவையாகிய இன்பத்தின்மூழ்கி, மனமிகமகிழ்ந்து அச்சுவாமிகளைத் தம் மருகே ஆசனத்திருத்தி, பற்பல வித்துவான்களையும் நோக்கித் தமது ஐயப்பாடுகளை யறிவித்தனர். அதற்கு அவ்வித்துவான்கள் பலருங் கூறிய சமாதானங்கள் தமமனத்திற்கு ஒவ்வாமையால் சுவாமிகளைநோக்க, அவைகளுககுச் சுவாமிகள் சொல்லுந் சமாதானமே தமது புத்தியில் விசேடமாகத் தோற்றக்கண்டும், அவரொழிந்த வித்துவான்களை அவரவர் தகுதிக்கேற்ப உபசரித்தனுப்பினர்.

இந்தசுவாமிகள் அவ்வரசருடைய அநுமதியின்படி அவ் விடத்திற்குநே வசிக்கும்போது, அவரா லனுப்பப்படும் பதார்த்தங்களைப் பிறர்கொளத் தாம் அற்பமேனும் உபயோகியாது மாது கரிபிசைபண்ணிகொண்டு, தம்மை அடைந்த அன்பர்கட்குக் கல்வி யுபவொழுக்கங்களையும் சமயசாஸ்திரங்களையும் போதித்து வந்தனர். அதனையுணர்ந்த அரசர், “எவ்வளமாயினும் இம்மகாநுபாவரானது அன்னத்தைப்பிசிக்கும்படி செய்யவேண்டுமே” என்று எண்ணி, ஒருநாள் அவர் பிசைபயேற்கும் வீடுகடோறும் தமது பதார்த்தங்களையனுப்பி அவருக்குத் திருவமுது செய்வித்தனர்.

பின்பு ஒருநாள், அவ்வரசர் புலவர்கிலகராகிய சுவாமிகளை நோக்கி, “சுவாமி! கச்சியாப்பசிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கடல்போற் பரந்தகிடக்குங் கந்தபுராணத்தை ஆன்மாக்கள் யாவரும் எளிதின் வாசித்து உணர்ந்துயும்பொருட்டுச் சுருக்கிச் செய்துதரல வேண்டும்” என்று கேட்க; சுவாமிகள் அவ்வாறே ஒரு சுபதினத்திலே பாடுமபடி ஆரம்பித்து, அற்புத சின்மய அதிமதுரகவியாகிய கந்தபுராணத்தைச் சுருக்கமாக நவரசத்தோடும் விருத்தயாப்பினால் ௧௦௪ அ-செய்யுளிற் பாடி முடித்து, அவ்வரசர் முதலாயினோரும் பாட்டுடைத்தலைவரது படைவீடாறணன் னன்றாகிய திருச்செந்தூரை யடைந்து, மருகக்கடவுளுடைய சந்நிதானத்திலே அதனை அரங்கேற்றி யருளினார்.

அப்பொழுது, அரசர் உவகைகூர்ந்து, ஒரு பொற்றட்டிலே அநேகமாகிய நவரத்தினங்களை வைத்து, அவருக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க; அவர் அதை மறாமல் ஏற்று, “இதுகுருவுக்குப் பிரீதியாகுக” என்று அப்பால் வைத்தார். மறித்தும் அவ்வாறே கொடுக்க; “இது சிவனுக்குப் பிரீதியாகுக” என்று வைத்தார். மீட்டும் அங்

கனமே கொடுக்க; “இது அடியார்களுக்குப் பிரீதியாகுக” என்று வைத்தார். அதுகண்ட அரசர், “மூமமுறையுந் தமக்கென்று நான் கொடுத்ததை இவர் இங்ஙனம் செய்தனரே” என்று நினைக்கும் பொழுது சுவாமிகளுடைய அதுபவந்தெரிந்தாரிற் சிலர் அவ்வரசரை நோக்கி, “மகாராசாவே! இதுவரையில் இவர் தமக்கு வேண்டுமென்று யாதாயினும் நினைத்ததுண்டோ?” என்றார்கள். அதன்பின் அவ்வரசர் சுவாமிகளை நோக்கி “சுவாமி! அடியேன் தேவரீரை நகர்வலஞ் செய்வித்துத் தரிசிக்க விரும்புகின்றேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் “தருமபுரவாதினத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எனது குருமூர்த்திகளுடைய அதுமதியின்றி அதற்கு நான் இசையமாட்டேன்” என்றார். அதுகேட்ட அரசர் அவ்வாறே தமது கருத்தை அவரது ஞானதேசிகருக்குத் தெரிவித்து, அக்குருமூர்த்தியின் அனுமதிபெற்றுச் சுவாமிகளை நகர்வலம் செய்வித்தார்.

இன்பு ஒருநாள் சுவாமிகளை நோக்கித், “தங்கள் குருஸ்தானத்தில் வசிக்கும் பக்தகோடிகள் செய்யும் தொழில் என்னே?” என்று வினவ; அப்பொழுது சுவாமிகள்,

“ஆய்வார் பதிபசு பாசத்தி னுண்மையை யாய்ந்தறிந்து
காய்வார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையெல் லாங்கல்வி கேள்வியல்ல
லோய்வார் சிவானந்த வாரியுள் ளேயொன் றிரண்மெறத்
தோய்வார் கமலையுண் ஞானப்ர காசன்மெய்த் தொண்டர்களே.”

என்னுங் கடடனைக் கலித்துறையைத் திருவாய்மலர்ந்தருள, அதனைக் கேட்டுணர்ந்த அரசர், “ஆண்டுவசிக்கும் அடியவர்களுடைய தன்மையே இங்ஙனமாயின், அவ்வடியவாகளை அடிமை கொள்ளுங் குருமூர்த்திகளுடைய பெருந்தகைமை எங்ஙனமாகுமோ!” என்று அத்தியந்த ஆச்சரியமடைந்து, முன்னே அச் சுவாமிகள் குருஸிங்கசங்கமங்களுக்கென்று வாங்கிவைத்த ஈவரத்தினங்களையும் அத்தருமபுர வாதினத்திற்கே யனுப்பினர். அமமட்டோ! குற்றமற்ற இலக்கணங்களையுடைய கோககளைத் தானஞ் செய்தல் மிக மேலாகிய தருமமாதலால் மிகுந்த சிரத்தையோடு அவ்வாதினத்திற்கு வருடந்தோறும் பசுக்களுள் உயர்ந்த கபிலைகளை அனுப்புவதாகிய ஒருவழக்கத்தையும் உண்டாக்கினார். அது நெடுநாள்வரையில் நடந்துவந்தது. அது நிகழ்;

சம்பந்த சரணையசுவாமிகள் இப்படியே நெடுங்காலமாக யாத்திரைபண்ணித் தருமபுரத்தை யடைந்து, திரிகாலத்தினுங் குருதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்து, சிலகாலஞ் சென்றபின் சில பெருமான் நிருவடிநீழலிற் கலந்தருளினார்.

உபதேசகாண்டமருளிச்செய்த

*கு க னே ரிய ப்பநா வ லர்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, காஞ்சிபுரத்திலே, சற்றேறக் குறைய ஆயிரத்தொருநூற்றிருபது வருடங்கட்குமுன்னே, செங் குந்த மரபிலே, சிவானந்தமுதலியாரென்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் புத்திரப்பேறின்மையால் வருந்தி, தமது மனைவியாராகிய கற்பிற்கெந்த அமுதாம்பிகையோடு அரியவிரதங்களை அனுட்டித் துக்கொண்டு, தமதுபதியிலமர்ந்தருளிய ஏகாம்பரநாதரை வழி பட்டிவர, அக்கடவுள் ஒருநாள் சொப்பனத்திலே தோன்றி அனுக் கிரகித்தபடியே ஓராலயமமைத்து, குகப்பெருமானைப் பிரகிட்டை செய்து, குகனேரி என வேர்தீர்த்தமுண்டாககி, அத்தீர்த்தங் கொண்டு தினமும் கிரமமாக முருகக்கடவுளுக்கு நித்தியபூசையாதி களை நடாத்திவந்தனர்.

அக்காலத்திலே, அக்கடவுளுடைய திருவருளால் ஒருசம்புத் திரர் அவதரிக்க, அப்புத்திரருக்கு அத்தீர்த்தத்தின் பெயரையே உரியபெயராகத் தரித்து, ஐந்தாம்வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய் வித்தலும், அவர் சகலகலையிலுந் தேர்ச்சியுற்றவராய்த் தமது நக ரத்திலுள்ள குமரகோட்டத்து அருச்சகரும், சுப்பிரமணியக்கடவுள் வரப்பிரசாதியும், அதிதெய்வீகமுற்று விளங்கியிருந்த தமது குல குருவும் ஆகிய கசகியப்பசிவாசாரியசுவாமிகள் என்பவரிடத்தே சமயதீக்ஷைபெற்றுக்கொண்டு, தமிழிலே தேவார திருவாசக முத லிய அருட்பாக்களையும் சமஸ்கிருதத்திலே இகிகாசுபுராணமுதலிய வற்றையும் அவ்வவற்றிற்குரிய கருவி நூல்களோடு கற்றுவல்லவராயி னர். பின்பு விசேஷ தீக்ஷைபெற்றுக்கொண்டு சைவர்களுக்கு இந் றியமையாச் சிறப்பினவாகிய சமயநூல்களைக் கற்றுணர்ந்து, அந்நா லுணர்ச்சியால் சிவபெருமா னெருவரே பரம்பொருளென்னுந்

* குகனேரி என்பது கோனேரியென மருவி வழங்குகின்றது.

துணிவுதோன்ற உடனே சிவபூசை யெழுந்தருளச்செய்துகொண்டு, அச் சிவபூசையி னிடத்தும் அருள் அன்பு அடக்கம் முதலிய நற் குணங்களினுஞ் சிறந்தவராய்த், தமது பிதாவின் ஆன்மார்த்தமாகிய முருகக்கடவுளுக்கு நித்தியநைமித்தியங்களும் மகோற்சவமுஞ் சிறப்பாக நடத்திவருங்கால், ஒரு மகோற்சவகாலத்தில் முருகக் கடவுள் எழுந்தருளும்போது மழைபெய்யத் தொடங்க, அதுகண்ட குகனேரியப்பநாவலர்,

“கார்க்கு மழைக்குங் கவலேங் கடுஞ்சிறையாற்
குர்க்குடைந்த நினைச் சுகத்திருத்தி—யூர்க்குள் விடுங்
கந்தன் விழாவைக் கருதாது பெய்வித்த
லந்தமோ வாகண் டலா.”

என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்து, உடனே இந்திரன் ஆஞ்ஞையால் மழையொழிய, மகோற்சவத்தைச் சிறப்பாக நடாத்திக் களிகூர்ந்தனர்.

சிலநாட்சென்றபின் பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றாகிய கந்த புராணத்தின் உட்பிரிவான சனற்குமாரசங்கிதை, சூதசங்கிதை, பிரமசங்கிதை, விட்டுணுசங்கிதை, சங்கரசங்கிதை, சூரசங்கிதை என்னும் ஆறுசங்கிதைகளுள், சங்கரசங்கிதையினுடைய பன் னிரண்டு காண்டங்களுள் ஒன்றாகிய சிவரகசியகாண்டத்தின் பிரி வெனப்படும் ஏழுகாண்டங்களிலே, முந்திய சம்பவகாண்டம், அசுரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ஷகாண்டம் என்னும் ஆறுகாண்டங்களையும் தமிழிலே பாடும்படி சுப்பிரமணியக்கடவுளே “திகடசக்கரச செம்முகமைந் துளான்” என்று அடியெடுத்தாக்கொடுத்தது அதுக்கிரகித்தபடியே, கச்சியப்ப சிவாசாரியசுவாமிகள் கந்தபுராணமென்னும் பெயரினால் பாடிமுடித்து, எஞ்சிய இவ்வுபதேசகாண்டத்தைப் பாடிமுடிக்கும்படி தமது சீடராகிய குகனேரியப்பநாவலருக்குக் கட்டினபிடி, அதனைச் சிரமேற்கொண்ட நாவலர்பெருமான் முருகக்கடவுளது சநிதியையடைந்து பணிந்து “எம்பெருமானே! தேவரீர் என தாசிரியருக்கு அடியெடுத்தளித்ததுபோல் அடியேனுக்கும் அதுக் கிரகித்தால் அவராஞ்ஞைப்படி பாடிமுடிப்பேன்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். அத்தருணத்தே அக்கடவுளருளால் “சூழவிலெண்பிகை” என்று ஓரசீரி எழ, அதனையே முதலாகக் கொண்டு உடனே சுகாண்டத்தைச் சொற்களை பொருட்களை நிரம்ப

சுருசு அசெய்யுட்களால் பாடி முடித்து, அந்நகரத்துள்ள குமர கோட்டத்திலே சுப்பிரமணியக்கடவுள் சந்நிதியில் வேதாகம பண்டிதர்களும் புராணவிற்பன்னர்களும் பிறரும் கேட்டுக் களிகூரும்படி தமதாசிரியர் முன்னிலையில் *அரங்கேற்றினர். அவ் வலம யத்தில் கச்சியப்ப சிவாசாரியகவாமிகள் பேருவகையுற்று,

“அன்றாழி நின்றதித்த வாரமுதை யொப்பிடுவர்
பொன்றமைக் கேதுவாம் புந்திரினை—தொன்ற
வுருநேரிற் றுருவென லொக்குமலால் கேடென்
குக்கேனரி நாவலனூற் கு.”

என்று ஆசீர்வதித்தருள அமர்ந்திருந்தனர்.

இப்படியிருக்கு நாட்களி லோர்நாள் தரிசனத்தின்பொருட்டு தணிகாசலத்தை யடைந்தவழி, அங்கே சிலர் அம்பிறை என்ற பதம் மூலிடங்களில் அடுக்கிவரவும், தணிகாசலபதி பெயரும் வள்ளிநாயகியார் சிறப்பும் அமையவும், பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல் என்னுந் துறையாக முடியவும், பின்முடுகு வெண்பாவாக ஓர் துதி செய்யவேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே கேட்டோர் வியக்கும்படி,

“அம்பிறைக்கு மைந்தமல ரம்பிறைக்கு நொத்துவிக
வம்பிறைக்குங் கண்ணாட் கருள்புரிவாய்—நம்புதணி
கைக்கிரிக்கு னுற்றசிதர கச்சுடைத்த னக்குறத்தி
யைக்களித்த ணைத்தவத்த னே.

எனப் பாடி முடித்ததுமன்றி இங்ஙனமே, அவ்வச் சமயங் களில் பற்பல அற்புதப்பாக்களை அருளிச்செய்துகொண்டு, சிவானு பவச் செல்வராய் வீற்றிருந்து சிவபெருமான் நிருவாடிழிவிற கலந் தனர்.

முற்றிற்று.

* இவ்வாசிரியர் யாத்திரையாகத் திருச்செந்தூரையடைந்து வசிக்குங் கால், அன்பர் வேண்டுகோளின்படி அங்குமொருமுறை அரங்கேற்றின ரென்பதும் சரித்திரம்.

உ

சிவசுண்ணாம்பு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

பாயிரம்.

காட்டி.

பொங்கு சந்த புராணச சுருக்கநா
லிங்கி சைத்திட விற்பொடு முற்றுவான்
மங்கை பாலகன் மாதங்க மாமுகப்
புங்க வன் றுணைப் பொற்பதம் போற்றுவாம்.

சிவபெருமான்.

சீர்கொண்ட வானந்த மாகி யெங்குந்
செறிவாகிப் பரமாகித் திரம தாகி
பேர்கொண்ட - கருணைதிரு வுருவமாகி
யெழில்கொண்ட மலைமகளை யிடத்திற் கொண்டோன்
கார்கொண்ட நிறங்கொண்ட முகுந்த னாதிக்
கடவுளர்வந் தடிபரவுங் கடவுள் கொன்றைத்
தார்கொண்ட முடியனவ னடியைத் தாழ்ந்து
தாழாத் பெருங்கதியில் வாழா நிற்பாம். (க)

உமாதேவியார்.

மாற்கரிய செம்பதத்தோன் நேவி யாகி
வல்வினையே னெனதாவிக் காவியாகி
மேற்கருணைத் திருவுருவ முடையா ளாகி
வித்தகமா யைந்தொழிற்கும் வித்தாய் நின்ற
சேற்கருங்கட் டளவநகைக் களபக் கொங்கைச்
சிற்பரையிங் கெமையாளு முமையாள் செம்பொற்
காற்கமலந் * தலைக்கமலம் பொருந்தத் தாங்கிக்
கைக்கமலங் குவித்தருந் துங் கமலந் தீர்வாம். (உ)

தலைக்கமலம் - தலைக்கு அமலம்.

ங்கம் ஁ரும் மலம் - உயர்ச்சியில்லாதமலம்.

இநாயகங்கடவுள்.

மாவேலையாலமதை யடக்கித் தன்னுண்
மண்டிலக மண்டமெலாம் வளர்ந்து தானே
காவேரின் முன்னுதித்த வரசிற் றேன்றிக்
கடம்புபுனை குருந்தினுக்குத் துணைய தாகித்
துவேதந் தலைகாண்டற் கரிய தாகித்
துன்பமுறு பிறவியெனுந் துகள்சேர் வெய்யி
லாவேனைத் தன்னடியா நிழலிற் சேர்த்த
வத்திதனைப் பத்திசெய்து முத்தி சேர்வாம்.

(இ-ள்.) மாவேலையாலமதை தன்னுள் அடக்கி - பெருமைதங்கிய பாற்கடலினிடத் துண்டாகிய ஆலகாலவிடத்தினைத் தமது கண்டத்து ண்டங்கசெய்து, —மண்டு உலகம் அண்டம் எலாம் வளர்ந்து - நெருங்கிய உலகங்கள் அண்டங்கள் எவவிடங்களிலும் வியாபித்து, —முன் ஓர் காவேயில் உதித்த அரசில் தோன்றி - முற்காலத்திலே ஒரு மூங்கிற் புதரிலே தோன்றிய இறைவராகிய சிவபெருமானிடத்திலவதரித்து, —கடம்பு புனை குருந்தினுக்குத் துணையது ஆகி - கடப்பமாலையைத்தரித்த குழந்தையாகிய முருக்கங்கடவுளுக்கு மூத்தவராகி, —துவேதம் தலைகாண்டற்கு அரியது ஆகி - பரிசுத்தமாகிய வேதங்களாலும் முடியைக் காண்டற்கரிய பொருளாகி, —துன்பம் உறு பிறவி எனும் துகள்சேர் வெய்யில் ஆவேனை—துன்ப மிக்க பிறவியெனப்பட்ட குற்றம்பொருந்திய வெய்யிலிற் கிடந்துமூலம் அடியேனை, —தன் அடியாம் நிழலில் சேர்த்த அத்திதனை பத்திசெய்து முத்திசேர்வாம் - தன்றிருவடியாகிய நீழலிலே சேர்த்தருளிய யானைமுகக் கடவுளுக்குப் பத்தியைசெய்து முத்தியைச சார்வாம். எ-று.

இச்செய்யுளில் மரப்பெயர்கள் தோன்றவுங் கூறியுள்ளமையின் மாவேல் ஆல் இவைகளைத் தன்னுளடக்கி, நெருங்கிய உலகங்கள் அண்டங்க ளெவ் விடங்களிலும் வளர்ந்து, இதற்கு முன்னரே மூங்கிற் புதரிலே தோன்றிய அரசினிடத்தில் முளைத்துத், கடம்பையுடைய குருந்தினுக்குத் துணையாய், விளங்கும் அத்தியெனப் பொருள்கோடலுமாம். அத்தியென் றிருவகித்த தற்கேற்ப அடியை நிழலென்றார். அடக்கி வளர்ந்து உதித்த அரசென வும் தோன்றி துணையதாகி அரியதாகி சேர்த்த அத்தியெனவும் கூட்டி முடிக்க. சிவலிங்கப்பெருமான் மூங்கிற் புதரிலே தோன்றியது திருநெல் வேலியென்னுந் தலத்தில். விராயகர்த்துதி முதலிந் கூறி, மீட்டுங் கூறியது எற்றிற்கென்னின்! இந்து விடையுறின்றி யினிதுமுடிய முன்னர்த் துதி செய்து, ஆவாயி அய்யமையைத் துதித்துப் பின்னர், அவர்களுடைய குமா ரத்தளாகிய விராயகர், சுப்பிரமணிய ரிவர்களைத் துதிசெய்வது சைவம யத்துப் பாய்காதலினென்க. தான்-அசை. அது-பருதிப்பொருள்வருதி. அத்திதனை என்பதன்கண்ணுள்ள இரண்டனுருபை நான்க னுருபாகத் திரிக்க.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்

தேவர்குலப் பெருங்கமல மிடுக்க னுன் திமிரமகன் றனியோடு
செந்து வீழ், மூவுலிசே ரவுணர்குலக் குவளை வாழ மண்ணி
னிடைச் சுருங்கியிட வந்த பாணு, துவழுவேற் குமரேச னடிய
னேன்புன் சொல்லினுக்கு மிரங்கியருள் சுரக்கும் பெம்மான், பூவடி
யாமிருபோது மூன்று போதும் பூசைபுரிந் தன்பினோடு புகழ்ந்து
வாழ்வாம். (ச)

வீரவாகுதேவர்.

பொங்குகிரி களிற்றலைமை யோதும் போது பொற்புடைய
பொற்கிரிமூன் நிற்கு மாபோற், தங்குதிற் புகழ்வீரர் தம்மை
யெண்ணிற் றுனேமுன் நெண்ணவருந் தலைழை யாளன், பூங்க
மிலா நீடுலகை மூடு * மல்லின் பகைவனவன் பகைவனவன் பகைவ
னானேன், மங்கலிலாப் புகழ்வீர வாகு வாய வரிசிலைக்கைக் குரி
சிலையாம வணங்கல் செய்வாம். (சு)

சமயகுரவர்.

† வெங்குருவிற் சற்குருவா யுதித்துக் கூடன் மீனவன்மேல்
வினே திராத்தோன் விரைத்தான் போற்றி, துவகமுறு மலைகடலீற்
சிலைய தான தோணியில்வந் தவன்பாத துளி போற்றி, பெங்கள்
பிரான் றனையிருளிற் பரவை வாசற் கேவல்கொண்டோன் † பதப்
பதிம விருதாள் போற்றி, புங்கவர்குழ் திருவாத வூரில்வந்த புண்
ணியனு ரினையடிகள் போற்றி போற்றி. (சு)

ஞானப்பிரகாசதேசிகர்.

கடியதிரி மலவிருளாக் கடிய ஞான கரமுதவ வெதிர்செறிந்து
கண்டோர் தங்கள், வடிவுடைய விதயசரோ ருகங்க னெல்லா மல
ரவவ மதிநிலவு மழுங்கிக் தாழ்ப், படியடியர் கண்டுதொழ மண்டு
சீர்த்திப் பரன்கமலை யெழுந்தவருட் பாணு வெண்மைப், பொடி
யணியு மெழின்ஞானப் பிரகா சன்றன் பூங்கமல மலரடிகள் போற்றி
போற்றி. (ஏ)

* அல்லின்பகைவன் அவன்பகைவன் அவன்பகைவனானேன் என்ப
தற்கு, இருளினுக்குப் பகைவன் சூரியன், அவனுக்குப்பகைவன் பாணுகேர்
பன், அவனுக்குப்பகைவன் வீரவாகுதேவர் என்ப பொருள்கொள்க.

† வெங்குரு என்றது கோழியை. முன்னொருகூர்லத்து அழியாழபக
வான், தானே கர்த்தனென அக்காராக்கொண்டவழித் தன்னரிவை
பிதழ்ச் கோழியைமேவிச் சிவபிரானை யர்ச்சித்துக், குருத்துவம்பெற்ற
ராகலின், இத்தலம் வெங்குரு எனப் பேர் பெற்றது.

† பதப்பதிதம்-பக்குவமுள்ள தாமரை; அஃது அன்றலர்த்தது.

ஞானசம்பந்ததேசிகர்.

சீரணியு துதலென்கிழி மழுமா னாகந் திருந்துமெரி பொருந்து
விடந் தெரிந்தி டாமந், றுரணியன் பசரயாள வங்ர்போல் வந்த
சைவசிகா மணியெவர்க்குந் தலைவ னென்கோன், காரணியு நெடிய
பொழிற் கமலை வேந்தன் கருணைமழை பொழியுமிரு கடைக்க
ணான், பார்புகழு ஞானசம் பந்த னெனதை பரமலிரு சரணமலர்
பரணி வாழ்வாம். (அ)

கச்சியப்பசிவாசாரியர்.

போதமுறு சூதமுனி புகன்ற காந்தப் புகழ்க்கடலிற் படிந்த
தன்கட் பொருள தான, மேதருவண் புனலருந்தி வைய முய்ய
வெய்யதுயர் பிறவியெனும் வெம்மை தீரத், தாதவிழ்ப்பும் பொழிற்
காஞ்சிக் குவட்டி லேறிச் சலதியமு தினை விகர்செந் தமிழ் தான,
காதன்மழை பொழிந்தவருட் கொண்ட லான கச்சியப்ப லிருபாத
முச்சி வைப்பாம். (ஆ)

நால்வந்தவழி.

வேறு.

நன்புவி யிடத்து மிக்க நைமிச வனத்து வாழார்
துன்பில்சீர் முனிவர் கேட்பச் சூதனங் குரைத்த காந்த
மின்புறு கச்சி யப்ப னியம்பினன் றமிழா லன்ன
னன்புறு தமிழைப் போற்றி யறிந்தவா சுருக்கிச் சொல்கேன்.

அவையடக்கம்.

கருக்கடன் முருக்கி முத்திக் கரைதரு கார்த துலைச்
சுருக்கவே கல்வி யில்லாத் தொண்டனென் றுணர்ந்த வாறு
திருக்கில்வான் முழுது மிங்கோர் செங்கையி லடக்கு வேனென்
றுருக்கர மில்லா னெண்ணு மூக்கமே போன்ற தன்றே. (க௧)

அத்தமுஞ் சொல்லுஞ் சொல்லு மாநிமா தாத லாணு
மெத்திய வணப்பு வேலோன் வியன்கதை யுறுத லாணும்
பித்தனென் றனது பாட்டிற் பிழைகள்வந் திடினுந் தீர்த்திட்
பித்தமர் கொள்வ ரென்னு முரத்தின லுரைக்க லுற்றேன். (க௨)

தனக்கிணை தரனே யான சம்பந்தன் கமலை வேந்தன்
கனக்கவே யென்பா லன்பாற் கருணைவைத் திடுத லாலே
யுனற்கருங் காந்தந் தன்னை யுரைத்தனன் சுருக்கி யல்லா
லெனக்குமிக் கதைக்கு நாடி லெத்தனை தூர மாமால். (க௩)

பாயீர முற்றிற்று.

கந்தபுராணச் சருக்கம்.

புராணவரலாறு.

விரிகின்ற கடற்புனலுண டிருண்டு மின்னி விண்மூடி வருங்
கருமைக் கொண்ட வீதி, யெரிகின்ற வொளித்தாவ மொளிபய
வோங்கு மெழினந்தி வரையும் பரிம்பர் வாழச், சொரிகின்ற வெள்ள
மிகு பாவி சூழ்ந்த தொண்டைவள நாட்டுளது தொண்டைச் செவ்
வாய்ச், சரிகின்ற வீளத்தளிர்க்கைம டடவார் மேவுந் தடமாட டெடு
வீதித் தமிழ்சேர் காஞ்சி. (க)

இன்னபரி சென்னவெழி லன்ன மேய வினையாலு மெவராலு
மியம்ப வொண்ண, வந்ககின் வளர்பெருமை சொன்ன லென்ன
லடங்குமோ வடங்காதா லதன்கண் முன்னாட், * பொன்னவிருந்
திருமார்பன் கமட மாகிப் புரங்கடித்த கடவுளடி போற்றி வாழ்த்த,
நன்னலஞ்சேர் கச்சபா லயமென் றோது நாமவா லயமொன்று
நண்ணிற் றன்றே. (உ)

அனையசின கரமதனின் மதனை வென்ற வமலனிரு கமலமல
ரடிகள் போற்றிப், புனையுருந் துழாய்மவுழிக் கடவு டுநத போத
னுறு போதுவார் போத மேவு, முனைவர்பல ரடைந்தவன்செம்
பதங்க டாழ்த்து முண்டகமேன் முதல்வவொரு முதுசீர்க் கானந்,
தனையினிதி யாங்கடவம் புரிந்து வாழ்ச் சாற்றுகென வனையானித்
தன்மை செய்வான். (ங)

* பொன்னவிருந் திருமார்பன் கமடமாகிப் போற்றியதை “முன்
னொரு பிரமகற் பத்திடை நாரணன் மூரீரீர்—மன்னுமற் தரமலை யாமை
யாய்த் தாகுகிவர் கடல்கடைத்—தின்னமு தஞ்சைர்க கீந்தின் வெஞ்
செருக் கெய்தியாவ—கன்னமுந் நீரமுழு துழக்கின னுலகெலா மஞ்சவே,
அச்சநீத் தாருயி ருய்வகை யருள்சுரந் தாகுறியீக்—கச்சபத் தின்னுயிர்
செற்றத னோட்டினைக் கதுமென—நச்சிய வெண்டலை மாலிகை நடுவுந்
கொண்டனன்—பச்சிளங கிள்ளைபால் வீற்றிருந் தநூரிய பண்ணவன்,
இப்பெரும் பிழைதவார் துய்யுமா நாரண நெம்பிரான்—ஷுப்பெனுங்
காஞ்சியிற் சோதிலிவ கத்தினை வழிபடே—மெய்ப்படு மன்பினு விரந்திரந்
தேத்தலும் விடைரிசைத்—துப்புறழ் செஞ்சடைத் தோன்றலங் கவனெ
நீர் தோன்றினான்” ஏன்னும் காஞ்சிப்புராணச் செய்யுள்களா னுணர்ந்த.

ஒருதருப்பை யெடுத்துவளைத் தவனி மீதி லுருட்டியிது .
நின்ற வனத் துறைநீ ரென்ன, வருமுனிவ ரெல்லோரும் பின்ன
ரோக வதுசென்று துன்றியலோ சடங்கியூடே, மருவியவ ணின்றிட
வங்கிருந்தா ரன்ன வனந் ஸநிபி சாரணிய வனமென் றாகப்,
பொருவில்புகழ் மாதவரோர் வேள்வி யாக்கே புரிந்தமலம் பொருந்
தியினி திருந்த போது. (சு)

சூதமுனி யீதறிந்து வரலு கேர்போய்த் தொழுதனரங் கீழ
தனலிற் றேய்ந்தா லொப்ப, மேதகுமன் புளமுருக முகமன் கூறி
வீறுதம தாச்சிரம மேவச் சேர்த்திச், சோதிமணிப் பெரும்பிட
மொன்று நாப்பண் டிலங்குறகிட் டதன்மீது துகளி லாவம், மாத
வனை யினிதிருத்தி யருத்தி யோடு வல்லையிலர்க் கியமுதல வழங்கி
னூரால். (ரு)

மற்றதுபின் பின்னனெடுஞ் சமலச் சென்னி மன்னியமா தவ
ரனையான் மருங்கு வைகிப், பற்றலர்தம் புரமெரிய நகைத்த செவ்
வாய்ப் பாலகிழித் தனிக்கடவுள் பால னான, செற்றநெடுங் கதிர்
வேற்கைப் பெரியோன் காதை சிறியோமிங் கறியவுரை செய்வா
யென்னக், கொற்றமுனி யதுவினவி விழிகள் வெள்ளங் கொள்ள
வவ ரோடினன் கூற லுற்றான். (சு)

நுன்னலார் சோரிசுடித் தொளிநுந் செவ்வே லொருவனது
பெருங்காதை யுரைப்போர் கேட்போர், முன்னெலாம் புரிந்தவினை
யனைத்துந் தீர்த்து முத்திதரு மதுகேட்ப முயன்றீர் மன்னோ,
பின்னலான் மறைந்தபிடர் முனிவீர் நீவிர் பெருங்காத லொடுகேண்
மின் பேசு கேனென், நின்னலா னவைநவைக ளெவையும் போக்கு
மேதமில்சீர்ச் சூதமுனி யியம்ப லுற்றான். (எ)

முற்காலத் தரன்புகன் மறைகளியாவு முதன்முடிவு தடுமாற
முனிவர் தேவர், நற்காருந் தரையிருந்த மாக்க ளெல்லா ளல்லறிவு
நீங்கிமய னண்ணி னூரா, யுற்காள கண்டனை யு மறந்து வீறு மற
மாற்றி மறமாற்ற வாற்றன் மாயோன், விற்காமர் நெடும்புருவ வாணி
கேள்வன் விண்ணவர்க்கும் தரக்கயிலே மேகி னூரால். (அ)

விண்ணவர்கண் மகுடமுடி தடவுந் செந்தாள் விறைந்தி
தேவசொடி விமலன்பா லியா, நண்ணியது புகன்றருள வேண்டி
மென் ன நம்பனெதி ரடைந்திறைஞ்சி நவீற்ற லோடுந், தண்ணரு

ளெம் பெருமானிங் கவரை வல்லே தருதியென மீண்டுநெடுஞ் சார்ங்க பாணிக், கண்ணன்முத லிமையவரை விடுப்ப நாதன் கழ றெழுது பணிந்தின்பங் கலந்து நின்றார். (௯)

நின்றுபுகழ் மான்முதல்வா னவரை நோக்கி நிமலலும தரக புரி நெறிக ளெல்லா, நன்றுபெற நடந்தனவோ வென்ன மாயோ னாதவுன தின்னாளி னடந்த விர்தா, ளின்றுமெமக் களித்தருள்வ தொன்றுண் டன்ன தியம்புவனம் புவிமாந்த ரெவருந் தென்றற், கன்றுலவுங் குளிர்சோலைக் கயிலே மேய கடவுண்ணை மறந்துமறங் கருதி ஓரால். (௧௦)

நற்போத மலர்ப்படைத்து நினது பாத நணுகும்வகை யருள் சிறிது நல்கு வாயென், நற்போதி மொழிந்திடலு மொழியாச் சீர்த்தி யருளாள னெருகலையோ டவனி மேனீ, பொற்போதி வியாதனென வுதித்து வேதப் புகழ்க்கடலை நான்குவகை புரிந்தி யாரும், கற்போலுந் திரண்டபுயப் புயலே யின்பக் கதியடையும் படிபுகறி கடிதின் மாதோ. (௧௧)

ஓங்குமறை யுணர்ந்துமுனந் தேற தாரு * முணராரு மைய மகன் றுய்யு மாறு, பாங்குறுமொன் பதிற்றிரட்டிப் புராண முண்டு பண்டுநா நந்தியொடு பகர்ந்தா மன்னுன், றாங்குபுகழ் படைத்த சனற் குமர னென்னுந் தவமேவு முனிதனகஞ்ச் சாற்றி னாலை, வாங்குதிரைக் கடலுமித்த புடவி மீது மற்றவன்பாற் கேட்டினிது வாழ்தி யென்றான். (௧௨)

இப்பணியை யப்பணியும் பணிசேர் சென்னி யிறையருள முடிமேற்கொண் டிறைஞ்சி யாங்கே, கைப்பதுமங் குவித்துவிடை கொண்டு நீங்கிக் கடிதுதன திடத்தடைந்து கடைந்த வேற்கட், டிப்பனைய துவரதர வாணி கொங்கைச் சுவடுபடும் புயனாதிச் சுரர்க ளியாரு, மொப்புகறம் பதம்புகுத விடுத்து வைகி யொருகலையோ டிதித்திடவங் குன்னி னாலை. (௧௩)

புண்டரிகக் கடவுள்வழிப் பராச ரப்பேர்ப் புகழ்மேவு முனிவ னிமம் பொழியும் போது, தண்டரளந் திரையிறைக்குங் கங்கை துன்னிற் நன்னிகர்யோ சனைகந்தி தடந்தோ டோய், வெண்டரங்கப் புவிபோற்ற வவர்பாற் றேன்றி வெதிரிகமா வனத்திருந்து வேத

* உணரார் என்பதற்கு-வேதத்துக்கு அதிகாரியல்லாத நான்குரு தித்துப் பெண்டனும், சூத்திரரும் எனப் பொருள்கொள்க.

மியாவும், பண்டையுணர் வாலுணர்ந்தி யாரு முய்யப் படியிசை
மோ னுக்கராற் பரப்பி னானல். (கச)

ஆங்கதுபின் சனற்குமரன் பரலீ ரொன்பா னுனபுரா ணங்க
னனார் தடியேற் கீந்து, தீங்ககல வனேவோர்க்கு முரைத்தி யென்று
செப்பினு னன்னவற்றுட் டிங்கள் வேணிக், கோங்கலர்மென் முலைப்
பாகத் திறைக்கீ னைந்து கொலைத்திகிரிப் பிழையோற்கு நான்து
கோலப், புகமலத் தவிசுநுந்தோற் கிரண்டு செந்தப் புகழ்ந்த
பனற் கோரொன்றுப் பொலிந்த வன்றே. (கரு)

புரமன்று மெரிக்களித்தோற் போற்றுஞ் சைவம் பொருவில்
சீர்ப் பவிடியமே பொற்பு மிக்க, வரமாரு மார்க்கண்ட மிலிந்தங்
கர்த்தம் வராகமே வாமனமே மச்சங் கீர்மம், பிரமாண்ட புவைகள்
சிவ புராண மாயோன் பெருங்காதை காருடநா ரதமே விண்டாங்,
கருண்மேவு பாகவத மாகு மென்ப வயன்காதை பதுமமே பிரம
மாமால். (கசு)

சுறுபீர்மம் கைவர்த்த மிரவி காதை கொடுத்தழலின் கதை
யாக்கி நேய மாமென், றுறில்பரன் கதைபத்திற் பத்தர் போற்று
முயர்குமரன் கதைசுருக்கி யுரைத்தா னென்ப, மாறில்புகழ் வதிரி
கமா வனத்து வைகி வாதரா யணனாகி மறைக ரியாவும், வீறுபெற
நான்குநிலை புரிந்த வாற்றால் வியாதனெனும் பெயர்படைத்தோன்
வியன்மா னுக்கன். (கக)

வளங்குலவு மலையரையன் மகளா யம்மை வளர்ந்தசெயன்
முதலாக மன்னுஞ் செவ்வேள், விளங்குகர ரரசளித்த கொம்பி
னோடும் வேடர்குலக் கொடியோடும் வேழக் கூற்றின், களங்கமில்
செக் கர்த்தவிசி லிருந்த தீராக் கவின்முனிவன் றெகையாகக் கழற
லோடு, முளங்குளிர்த்து முனிவோர்கள் விரிவா லெங்கட் குரைத்
தருள வேண்டிமென வுரைக்க லுற்றான். (கடி)

புராணவரலாறு முற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள்-௩௨.

மோ னுக்கராற் பரப்பியதை “மயலறு பயிலரே வைசம் பாயனர்—
சயிபினி சுமந்துவார் தவத்தர் நால்வர்க்கும்—வியலிருக் காதியாம் வேத
நான்கையு—முயர்வுறு தவத்தினுன் முறையி னோதினான். மெய்ம்முனி
யினையரை விளித்து நீரினி—யிம்மறை யியல்பினோ ரெவர்க்கு மீமென்—
வம்முறை நால்வரு மீனைய வேததூல்—செம்மைவெற டளித்தனர் சிறந
துளோர்க் கெலாம்.” என்னும் கந்தபுராணச் செய்யுள்களா னுணர்ச்சு.

உ.
செவசன் முகன் துணை.

முதலாவது

உற்பத்திகாண்டம்.

திருமருவு கயிலைமிசைக் கனக மான சினகரஞ்சேர் மண்ட
பத்துச் சிறந்த சீயப், பொருவினெழி ல்ணைமீது கணைமீ னுட்டப்
பூவையொடு புரமெரித்தோன் பொருந்து போதின், முருகுமலர்க்
குழலுமையா னெழுந்து நாதன் முண்டகத்தா ளிணைவணங்கி
முன்னு நின்று, குருகுவளைக் குலநெருங்கு கரங்கள் கூப்பிக் குமுத
வாய் திறந்தினைய கூற லுற்றாள். (க)

இற்றைவரை, வரைவளைத்த கரத்தோய் நினை யெண்ணை
தக்கன்மக ளென்னு நாமம், பெற்றனனமே லதுபரிப்ப வெருவி
னெனப் பெயரகல ழுருடியெனப் பேச லோடும், தற்றுபொழி
லிமயநெடுஞ் சைல வேந்தன் நன்மகளா யுனைப்பெறுவான் நவஞ்
செய்கின்றான், மற்றவன்பால் வளர்ந்திடுகி வந்தி யாம்பின் மணத்து
மென விடைகொடும் மலையிற் சேர்ந்தாள். (உ)

அங்கொருநூர் தடத்தினிடைக் கமல மீதி லமலநா யகிஞ்முவி
பாகி மேவ, மங்கைதனை டாண்டுதவம் புரிந்து நின்ற மலையரையன்
கண்டெடுத்து மகிழ்ந்து வான்றோய், துங்கமனைக் கொடுபோகி
மேனை யான துணைவிகரத் தளிப்பவவ டொழுது வாங்கிப், பங்க
மற வளர்த்தனரே யாண்டு செல்லப் பரனையுற வம்மைதவம்
பண்ண வெண்ணி. (ஈ)

வென்றியுறு தந்தை யொடு மிந்தவாறு விளம்புதலு மலையரை
யன் விளம்பு வானீ, யின்றுதவம் புரிந்திடவே பொறுதுன் மேனி
யிளம்பருவ மிதுதவிர்தி யென்ன வன்னை, மன்றலுறு கொன்றை
முடிப் பரமன் காப்பன் மறுத்ததையே லெனவிசைந்து மாத
ரோடு, குன்றிலொரு பாங்குந்தவச சாலை யூடு கோதிறவம் புரிந்
திருப்பக் குயிற்றி னானால். (ச)

செல்லாரும் பொழிவிமயத் தானைச் சேரத் திருந்துதவம் புரிந்
துமையா ளிருந்த காலே, செல்லாரும் தழனுதற்கட் பெருமான்
விண்ணு ரெல்லாரும் பரவலா மீந்த வாற்றால், செல்லாரும் கனக

நெடு மாட நீடு வீதிமகேஸ் திரமுதூர் மீது வெம்மை, யல்லாருங் கடுவனைய தருவர் சூழ வரசுபுரிந் திருஞ்சூர னமர்ந்தா னன்றே. (௫)

சொற்றருமக் காலத்தின் ஞாலத் தின்பாற் றெல்லைமறைப் பொருளினேமுன் சோதி பாங்கர்ப், பெற்றசன காதிமுதன் முனிவர் நால்வர் பெருந்தவங்கள் பலபுரிந்து பின்னு முன்னும், வெற்றிநெடுங் கயிலையெனுஞ் சைல மேவி வீறுமெழி னந்திவிட விடஞ்சேர் கண்டக், கொற்றவன்ற னடிவணங்கி முடிமேற் செங்கைக் கோக னகங் குவித்தினைய கூற லுற்றார். (சு)

அருமறையின் பலபொருடேர்த் திந்நான் காறு மடியேரம் புந்திவிரிந் தலைந்த தீண்டுப், பொருவிடையோ பறிவடங்கி யாங்க ஞய்யப் புரிந்தருள வேண்டிமெனப் புகற லோடுங், கருமறலி யுரங் கிழித்த பதமச்செந்தாட் கருணைநெடுங் கடலிருமின் காமர் நன் னான், மருளுறுதும் முணர்வொடுங்க வுரைப்பா மென்ன மன்னு மவன் றிருத்தாண்முன் னிருந்தார் மன்னே. (எ)

சங்கரன்முன் னவநிருப்ப நந்தி தன்னைத் தந்திதனை யுரித்த கரத் தலைவ னோக்கிப், புங்கவர்க ளெவ்வரினும் கிடீவா யல்லே போர்மதவேள் வரில்விடுதி போதி யென்ன, வங்கவனை கினன் முனிவர் மகிழ்ந்து கேட்ப வாகமத்தின் பொருண்முனறு மாதி யோத, விங்கெமது புந்திவிரி வொடுங்க ஞான மிறைவபுகன் றருள் வாயென் றியம்பினூரால். (அ)

என்றிடலு நகைத்தருளி யாது மாங்கே யிசைத்திலனப் பொருளிருப்ப திவ்வா நென்று, துன்றுநெடுஞ் சடைமுனிவர்க் குணர்த்து மாற்றற் றுலங்குமொரு காமுரத்திற் றேயச் சேர்த்தி, முன்றருவர் புரமெரித்த பரமன் ஞான முத்திரையாங் குறிகாட்டி முனிவ ரோபோ, லொன்றொருநுண் கணப்பொழுதி யோக மாகி யுறைந்தனங் கவரருள்பெற் றுய்யு மாறு. (சு)

பிள்ளைச்சந் திரமவுலிச் சிறுமான் செங்கைப் பெருமானிவ் வாறிருப்பப் பெருமை சான்ற, வுள்ளத்தன் பினராகந் தவருந் தத்த முணர்வொடுங்கி ஞானமுணர்ந் துறும்பே ரின்ப, வெள்ளத்துட் படிந்துசெய லொன்று மின்றி மேவினரோ ரிறைப்போது விமலற் காய, தீள்ளந்றெண் டிரையுடுத்த புடவி மாக்கட் கமரர்தமக் கெண் ணிலுக் மாயிற் றம்மா. (க0)

விரிபதுமத் திருமருமப் பெருமா னாதி, விண்ணவர்க்கு மண் ணவர்க்கும் வேந்த னாகிப், பொருவிவ றுயிர்க்குயிரா யுணர்வு நல்

கும் பொருவிடையோ னுமையோடு பொருந்த வின்றி, யருமுனி
வர் பொருட்டாக யோகி போல வமர்தலா லணவேரு மரிவை
மார்தோண், மருவிமுயல் குதலின்று யிருந்தார் கஞ்ச மலர்விதிக்கும்
விதிக்குமுறை மாறிற் றன்றே. (கக)

இப்படியிப் படிவானத் திருந்து வாழு மெவ்வயிரு முறுங்
காலத் திருணஞ் சேய்க்குந், துப்பவுணர் பெருந்தகையாஞ் சூரன்
செய்யுந் துயரின லுயர்துறக்கந் துறந்து நீக்கிக், கைப்படுவெங்
குவிசெனெம் படையான் முன்னங் கனவரைக ளிறகறுத்த கடவுள்
கோல, மைப்பொலியு நயனவயி ராணி யோடும் வானவரோ டும்
புனியின் மருவி னுனல். (கஉ)

வெள்ளிவரை யடைந்தரனை வணங்கு மாறு வேளையலா
திருந்திடலும் வேலை நஞ்சங், கொள்ளுமடன் மிடறுடையோன்
குனித்த செம்பொற் கோதண்ட வேதண்டங் கூடி யாங்கே, கள்ளு
குதார்ச் சயந்தனெடுங் கடவு ளோரைக் காரவுணன் சிறைபுரிந்த
கடுஞ்சொற் கேட்டித், தள்ளுமதற் கரியதுயர் கொண்டு நாதன் றுட்
கமல மலர்வினைந்து தவம் புரிந்தான். (ககஉ)

புரிந்திடலு மிறைதவன விடைமேற் றேன்றிப் பொருவிறவத்
கிளைத்தனை புந்தி தன்னில், விரும்பியதே தெனவறியான்
போன்று கேட்ப வெஞ்சூர்க்காய்ந் தெமையாள வேண்டு மென்
னத், திருத்தலனால் வருந்தலெலார் தக்கன் வேள்வி சேர்ந்திருந்த
கிமையெனச் செப்பி நந்த, முரந்திகழு மகனெருவ னவுணர்ச் சாடி
புமைப்புரப்பா னெனவருளா லுரைத்துப் போனான். (ககச)

ஆங்கமல னீங்குதலு மமரர் கோமா னாகுலமு மின்பமுங்
கொண் டனைய வெற்பிற், றுக்குபுக முயிராணி யென்னு நாமத் தன்
மனைவி பொன்மனைவி தன்பால் வைத்துத், தேங்காமழுங் கமலரிதிப்
பொகுட்டின் மன்னுஞ் சென்னிநான் குடையாணைச் சேர்ந்து தாழ்
ந்து, தீங்குபெறு சூர்புரியுந் துயரு நாதன் செப்பியது மவனோடு
செப்பி னுனல். (ககடு)

போயமரர்க் கிறையுரைத்த வாறு தேர்ந்து புருந்தபடி முஞ்
தனுக்குப் புகல வெண்ணித், துயகம லத்திருந்து திருந்த வேதன்
சுரர்குழுவு மகவானுஞ் சூழ வேகி, மாயனுட னரனயோகத் திருந்த
வாறும் வானவர்க டாளுவரால் வருந்து மாறு, மேயபல வங்குற
வரியு மோர்ந்து ழிகிபதம முகநோக்கி விளம்ப லுற்றான். (ககஊ)

எம்பெருமான் முனிவோர்கட், ஆக யோக மிருந்திடுத றவிர்த்
தருளி யிமய வெற்பி, லம்பிகையை மணம்புரிந்தோர் சுதனை நல்க
வரன்பான்மா சனைகிகென் றதைத லோடி, மும்பர்பெருங் குழு
வோடி மகவா னோடி மொளிதருபா ரதிகேள்வ னுவந்து மீண்டு,
செம்புதும் வகத்தினிதூற் றகத்து வேளைச் சிந்தனைசெய் திடவவ
னுஞ் சேர்ந்தா னன்றே. (௧௭)

வந்தமதன் றனைநோக்கி யேகன் யோக மருவதல்விட் டிமைய
வனை மருவு மாறுன், கந்தமலர் சித்திவரு வாயென் றோதக் கரங்
கொடிரு செவிமுடி யான்பே ரோதி, யந்தமிலா வையனைச்சென்
றெய்ய வஞ்சி யனைகவித மறுத்தறைய வலரோன் சீறி, யிந்தமொழி
மறுத்திழற்கு ளுறைவோ மென்ன விசைந்தனனில் வாசகமங்
கிசைக்க லுற்றான். (௧௮)

மண்டுபவக் கடற்படிய றினது பாங்கர் வருஞ்சூளின் மாளுத
லின் வாளு லாவந், துண்டமதிச சடையோன்பாற் கணைக ளேதித்
துஞ்சினுண் துஞ்சவருந் தொழிலு முண்டா, முண்டகவண் டவி
சிருந்த முனிவ வென்பான் முனியலையா னிறைவனெடு முரட்போ
ராற்றத், திண்டிறவி னேருவனென் றியம்ப வஞ்சேல் செல்கவெனத்
தனதுலகஞ் சேர்ந்தான் மன்றே. (௧௯)

இருங்கிள்ளைப் பரித்தென்கா லிரத மீதே பிரதியொடு புருந்து
படர்ந் திந்து வேணிக், கருங்கண்டன் கயிலைமலை கண்டு வல்லே
கரஞ்சிரமேற் கூப்புபுதேர் கடிது நீங்கி, மருங்குள்ள தனதுபரி
சனங்க ளாங்கே வையும்வகை நிறுவிற்று மலர்த்தண் சோலை,
கெருங்கந்த வரைமீது மாதி னோடு கெடுஞ்சிலேவே ளேறியிது
நினைந்து செய்வான். (௨௦)

விண்டிவரு ளைங்கணவே ளையதான விலங்கலிடை, விலங்
காப்புள் விலங்கு மேகங், கொண்டிடலெஞ் சரந்துண்ட நங்கி
சேற்க கொடுவாளி நெடுவானிற் குழுமி நிற்பக், கண்டிமத னிறைஞ்ச
வா லென்கொ லென்று காரணங்கேட் டணிமேலை வாச றன்னு,
லண்டாபிரான் மொழிப்படிபோ கென்னப் போந்தாங்காணையதிர்
கண்டாங்கே யபுர்ந்து வீழ்த்தான். (௨௧)

பிணினிரதி தேற்றவெழிஇப் பொருணா னிற்பப் பிரமன்முத
லோர்மதன்செய் பெற்றி காண்பா, என்னகிரிக் கொருபுடைபேசய்
மருவி னுர்வே ளைங்கணவிட் டாணவையென் றகண்டான் மேவ,
எண்ணியிழி திறப்பமத னிறப்பத் தேவி வருத்துமது தெரிந்தமதர்

வருந்தி நாதன், பொன்னடியின் தேத்துத்து மியோக்கீங்கிப் புந்தி தனி ன்ந்தினைச் சிந்தை செய்தான். (உஉ)

ஆண்ணனினைத் திடவறிந்து நந்தி யேகி யடிதொழுது கின் றிடரீ யலரோ னாகி, விண்ணவரைத் தருதியெனத் தருத லோடும வேண்டியதே தெனவுமையை விமல நீவேட், டெண்ணில்புகழ்க் குமரனைத்தந் தருள்வா யென்ன விசைந்தவரை விடுத்திரகிக் கிமய மாதை, வண்ணமணம் புரிந்துனது கணவ னாவி வழங்குதுமே கெனவிமய வரைபிற் சேர்ந்தாள். (உ௩)

இன்னமொழி மொழிந்தருளிப் பின்ன ரீச னிட்டமுட னிட்டு டையனுட் டித்து வாழு, மென்னவுரைத் தருணமேவுஞ் சனக னாகி யிருந்தவரா யிருந்தவர்க ளேக வோதிக், கன்னிதவங் காண் முது மறையோன் போலக் கௌரிபா லுறவெழுந்து கரங்கள் கூப்பி, யன்னவணின் றிடுதலு மோர் தவிசின்மேனி யருந்தவரீ புரிந்திடலே தறைதி யென்றான். (உ௪)

என்றிடலும் விசையையுமை பரனைச் சேர்தம் கிச்சித்தா ளெ னப் பரனை யிகழ்ந்துகூற, நின்றவுமை சினம்புரிந்து போதி போதி நீதியிலா வேதியரீ யென்ன வுன்னை, யின்றுமணந் திடவண்ணேதே னென்று கூற விடர்முழ்கி யிணையறுதா ளிணைக ளேவைக், குன்றி னொரு புடைபோக விடையின் மீது குழகளு யெதிர்காட்சி கொ டித்தா னன்றே. (உ௫)

நாயகனும் பரம்பரனை யெதிர்கண் டம்மை நாணமொடு பணிந்துகர நளினங் கூப்பிப், பேயனையே னுனையறியா துரைத்த வென்சொற் பிழைபொறுக்க வேண்டுமெனப் பேச லோடுந், தாய நகிச் சடைக்கடவு ளைவக ளெம்மைத் துதித்தனவாக் கொண் டோரீ சோரே லுன்னை, நேயமொடு நாளைமணம் புரியச் சேர்து நீயரிய தவம்புரித னீங்கு தென்றான். (உ௬)

பொன்றாங்கு கனகவரை குனித்தோ னின்ன புகன்றகலச் சில வரிது பொருப்பன் முன்போய், நின்றாங்கு மொழிந்திடலு முவகை யென்னு டெடுங்கடவி னிடைப் படிந்து நிமலைபாலவந், தென்றாழை வருகவென மனையிற் சேர்த்தா னிறைவனுயர் கயிலையடைந் திணை குமோ ஃரேழ், பின்றுமுசெஞ் சடைமுனிவர் தம்மைப்புன்னப் பிஞ்ஞகன்முன் ளடைந்திதைஞ்சல் பெற்று நின்றார். (உ௭)

* முனிவர்க ளெழுவராவார்:—ஆத்திரி, ஆங்கிரசர், கௌதமர், சம தக்கிரி, யரத்துவாசர், வகிட்டர், விசுவாமிததிர் என்னு மிவர்களாம்.

வேறு.

அன்ன மாத்தவரை யாதி தெரிந்தே
மன்னு கின்றவிம வான்மக ளாகு
மின்னினைத் தரவி னுவுதி ரென்னப்
பொன்னு லாவுமிம யக்கிரி புக்கார். (௨௮)

மாதவங் கொளிம வானெதிர் கொண்டே
யாத னங்கண்மிசை யன்பொ டிருத்தி
யேது வெஃகியிவ ணெய்திய தென்ன
வாதி யோதிய தறைந்தன ரன்றே. (௨௯)

சூறுதற் கிசைவு கொண்டது கண்டே
யாறுலாவு சடை யண்ணலை நண்ணி
மாறிலாத விம வானியை வோதி
வீறு தத்தமிடை மேவின ரன்றே. (௩௦)

ஈது நின்றிட விமக்கிரி மன்னன்
காத லோடமரர் கம்மிய னைக்கொண்
டோதிமக் கிரியி லூர்புனை வித்தே
யாதி முன்புற வணைந்து பணிந்து. (௩௧)

ஒன்று பங்குனியி லுத்திர மாகு
மின்று நன்றுபொழு தென்றிரு மாதை
மன்றல் செய்யவரு வாயென முன்போ
வென்றி தன்னொடுபின் மேவுது மென்றான். (௩௨)

நார வேணியர னந்தியை நோக்கிச்
சீரு லாவிய சிறப்புடை மன்றற்
கியாரை யுந்தருதி யென்றன னியாருஞ்
சேர நந்தியிறை சிந்தனை செய்தான் (௩௩)

உன்ன வக்கினி யுருத்திர ராதி
மன்னு ருத்திரர்கள் மான்முதல் விண்ணோர்
துன்னு மாமுனிவர் துன்று கணங்கண்
மின்னுந்நங் கயிலை வெற்பிடை வந்தார். (௩௪)

வந்து நந்தியுறு வாயிலி னண்ண
முந்து நந்தியரன் முன்பு விடுப்ப
வெந்தை தாளினை பிறைத்தீனின் சூழந்தா
ரந்த வேலையல ரோனிது செய்வான். (௩௫)

ஆசிலா மசூட மாதி கலன்க
 னீச னங்கணிய வின்பொடு நல்க
 மாசிலா முதல்வன் மற்றிது கொண்டா
 நேச மோடென நெடுங்கரம் வைத்தான். (௩௬)

வைத்து மெய்ப்பணிகள் வண்பணி யாக
 நிக்த னன்பொடு நினைந்து தரித்தே
 மொயத்தி யாவரு முரண்கொடு சூழ
 வித்த கன்றிரு விடைப்புற முற்றான். (௩௭)

ஏற தேறின னெழிற் கயிலாய
 வீறு கின்றதிரு வெற்பை யகன்றே
 பூறி லும்பரொ நெருத்திரர் சூழ
 மாறி லாவிம வரைப்புடை யுற்றான். (௩௮)

வேக மேவுதிரு வீதியி னண்ணிக
 காதல் மாதர்நனி கண்டு மயங்கக
 கோதி லாதவிம வாறுறு கோயிள்
 பாது வங்கொடலை வாயிலில் வந்தான். (௩௯)

ஏங்கு றாயிடை யிழிந்தவ னிற்பப்
 பாங்கு மேலையெதிர் பால்கொடு வந்தே
 யோய்பு நாயினை யுவந்து விளக்கித்
 திங்கி னாணமொடு சென்றன ளன்றே. (௪௦)

ஆறு லாவுசடை யண்ண லதழி
 னாறில் யாவரு முவந்தயல் சூழ
 மாறி லாதவ து வைக்கள னண்ணி
 வீறு சிங்கவணை மீதுறு போது. (௪௧)

வேறு.

தென்பால்வடபா லுயர்ந்திரியத் தெரிந்துதேவா வருந்துதலாற
 அன்பாசகன்ற குறுமுனியைத் தொலையாமலயந் தனிலேவ
 முனபானதுபோற் படியிருப்ப முனிவரமரர் முகமலர்ந்தா
 ரன்பாலரம்பையா கள்சூழ வரன்பால்வந்தா ளம்புகையே. - (௪௨)

வந்துபரணைப் பணிந்திடலும் வள்ளறவிசி னிருத்தியென
 வெந்தையோடு முமையிருப் விமவானடைந்தங் கெழின்மனைவி
 யுந்துகரக நீர்வார்ப்ப வுயர்மாற்குரிப லொளிப்பதந்தைத்
 பந்தவினைக ளறவிளக்கப் பரிந்துபுலாச புரிநாணே. (௪௩)

பூசைபுரிந்து நாரிகரம் புனிதன்கரத்திற் கொடுத்தரனுக்
காசைபொருந்து மம்பிகையை யளித்தேனென்ன வறைந்திடலு
மேசிலிமையோர் புகழ்ந்தார்க ளிருவர்கீத மிசைத்தார்கண் [தார்.
மாசிக்கணங்கண் முழுவறைந்தார் மடவார்பல்லோர் வாழ்த்தெடுத்

அங்கணினைய நிகழ்ந்ததற்பி னைசலவேந்த னைசலமுலைத்
திங்கண்முகத்தம் பிகைகேள்வன் நிருமுகன்கனிபால் கொடுவந்தே
யிங்குதியில வேண்டுமென வினைகொண்டாமென் றவைதமயின்
மங்குண்டற்றோன் கரந்தொடலு மலரோன்சடங்கு தொடங்கினேன. ()

மன்றற்சடங்கு முடிந்ததற்பின் மாலுமயனு மகபதியுந்
துன்றுஞ்சுரு மிமவாணஞ் சுற்றத்தோரு மற்றெவருங்
கொன்றைமுடித்த நெடுவேணிக் குழகன்றானுங் குழகனிட
மென்றுப்பிரியா வுமைதானு மிணங்குமன்பால் வணங்கினேர. ()

ஈதுபுரிந்து முற்றுதலு மெமையானுமையா ளிருந்தாதை
யாதிகரமுன் றொடுஞ்சேட மனைவர்தமக்கு மளித்தனனப்
போதிலேரதி வந்தெந்தாய் போர்வேடன்னே யளித்தியெனச்
சோதிமதனை நினைந்திடலுஞ் சுரர்கள்வெருவத் தோன்றினால். ()

மருவாரிதழி மதிபொதிந்து வளர்செஞ்சடிவ வானவனத்
திருமாலளித்த மலர்ப்பகழிச சிலையான்வநன் தெரிந்தருளி
யுருவாயிர்திக் கிருத்தியரோ வொழிந்தோர்க்கெல்லா முருவல்லா
தருவாயிருந்துன் னரசுபுரி கென்றேயவனோ டவண்விடுத்தான். ()

கன்னற்சிலைவே டனைவிடுத்துக் கௌரியோடும் விடையேறி [ழிந்
மின்னுங்கயிலை யடைந்தெவர்க்கும் விடைபையுதவி விடையையி
அன்னற்கரிய வரியன்னமே லுமையோடிருப்ப வுயிரனைத்து
மின்னலகல விருங்காம வின்பமேவி யிருந்தனவே. (சக)

பின்னரொருநா ளரிமுதலாம் பெருஞ்சீரிமையோர் மேருவின்பான்
மன்னியிருந்தே யெமைவருந்தும் வலியசூரன் வலிகெடுப்ப
வன்னநாடமா தினைமணந்து மரணீந்திலன்மைம் தனையெனவே
யுன்னிக்கயிலைப் புரம்பரனே ருற்றுவேண்ட நகசினரால். (௧௦)

வேளையெறித்த விழியாளன் வேளையறிந்து மீளுநற்கு
ராளுமுலவு காலையிட நந்திதனைக்கண் டஞ்சியது
மீளவர லுங் கயிலைதனில் விண்ணோரனாடாது நந்தினிட
வாடாபரணைத் தொழுதேத்த வரலிங்கேது வேண்டுமென. (௧௧)

சற்றுநேரத்தில் கொடுஞ்சூரன் மன்னுநெநா எின்னன்மிக
வற்றுவுருந்தித் திரிந்தினைத்தோ முன்னைப்போல வொருசுதனை
வெற்றிபொருந்த வளித்தெமது விழுமந்துரப்ப வேண்டுமென [ன்.
வற்றுன்றியசீர்க் களப்பெருமா ஃனறுமாழகங்கொண் டாங்கிருந்தா

வேறு.

செம்மை கொளாறு மூகத்தொ டுருந்தே தீவிழி யாறினு மா
றுபு லிங்கம், வெம்மை யொடுந்தர வங்கவை சென்று விற்றுல சுத்து
விரிந்திட வஞ்சிப், பொம்மை றருக்கவி னம்மை யொழந்து புலம்பு
சிலம்பு பொலன் கழன்மோத, விமமென வோடி யிருக்கை புருந்தா
ளெங்களு மாகி யிரிந்தனர் விண்ணோர். (ரு௬)

ஒடிய விண்ணவர் கூடினர் வந்தே யுந்திய தானை ரானவர்
தம்மைச, சாடிய விற்கொரு மைந்தனை யெந்தாய் தந்தரு ளென்
றுனை வந்தனை செய்ய, வீடுறு வெம்மைகொ ளங்கி யளித்தா யெங்
னன முய்வதி யாமென வோதப், பிடுறு மோர்முக மாகி யிருந்து
பெருந்தழன் முன்பு வரும்படி முன்ன. (ரு௭)

அந்நிலை தன்னில் விரிந்திடு செந்தி யாறு பெரும்பொறி யாகி
யரன்றன், முன்னுற வந்திட வண்ண நெரிந்தே மொய்ம்புள தேயு
வை வாயுவை நோக்கி, மன்னிய விப்பொறி தன்னை யெடுத்தே மங்
கலில் கங்கையுள் வைத்திடு மென்றே, யின்னலில் சத்தி கொடுத்
திட மாறி யெடுத்துயர் கங்கை யடுத்திடு லைப்ப. (ரு௮)

மங்களில் கங்கையு மப்பொறி தன்னை வண்ண முறுஞ்சுர
வணமிசை வைப்பப், பொங்கெழி லையிரு திக்வினு மான்முற் புங்
கவர் நின்று புரந்தன ரப்போ, தங்கதி லாறு மூகத்தொடி பீரா றுத்த
மொடுங்கம லத்தி லிடத்திற், சங்கர னேமுரு கேச வெனனச்சீர்
தங்க விரிந்திட வண்டர்கள் கண்டார். (ரு௯)

பன்னிரு மொய்ம்பு நெடுந்ததை தன்னைப் பால தருத்தி வளர்
த்திட, மார்பிற், பொன்னை யிருத்திய பச்சரு வத்துப் புங்கவன் மூற்
படு புங்கவ ரெல்லா, மின்னறு மீனை விடுத்தது கண்டே விநிய
வாறு சிறுரென மேவ, வன்ன மடந்தைய ரனை முலையு முன்ன
தடத்தி லடைந்து புரந்தார். (ரு௧௦)

† திருமுகமாறுதல் “ஐந்துமுகத்தோ டதோமுகமும் - தத்து - திரு
முகங்களாருகிச் செத்தழற்கனறு-மொருமுகமாய்த தீப்பொறியாறுய்ய”
எனத் திருச்செந்தூர் கந்தர் கலிவெண்பாலிற் கூடியவாற்று லுணர்வு.

ஒதிது நின்றிட முன்ன ரெழுந்தே யோடிய சங்கரி பின்பு திரும்பிச், சோதி யிடத்தி லடைந்து மடங்கல் சுமந்திடு கின்ற னுலங்களை மேவக், கோதில் சிலம்ப துடைந்ததின் முன்விழ் கொன்னவ மாமணி யன்னவள் சாயை, யேய்தலு மொன்பது மன்கைய ராகி யெந்தை விளித்திட வின்பொடு வந்தார். (௫௮)

வித்தக மங்கைய ரெம்பெரு மானை விருப்பொடு கண்டு கருப் பம தாகச், சத்தி சினந்து கருப்பய வாதே தாங்குமி னென்றிட வேங்கின ராங்கே, மெத்திய மேனி வியர்ப்பி ழிலக்க வீர நுதித்தன ராரியை சொல்லா, லுத்தம மாதர்கள் பின்பொரு நாளி லொன்பது மைந்தரை யன்பொடு தந்தார். (௫௯)

மாசறு மன்னவர் தம்பெயர் வீர வாசு வெணுந்திரு வள்ளல் வணக்கைக், கேசவ னும்பர் புகழ்ந்திடு வீர கேசரி வீர மகேந்திர னென்போன், வீசு புகழ்ப்பெறு வீர மகேசன் வீரபுரந்தரன் வீர வரக்க, னுசறு வீர கிவாகரன் வீர ராந்தகன் வீர மடைந்திடு தீரன்.

மற்றவர் தங்களை யாதி தெரிந்தெம மைந்தர்க ளென்றுமை மாதொடு கூறி, நற்றிறல் கொண்ட விலக்கர்க ளோடு நந்திரு மைந்தன தேவல் புரிந்தே, யற்றிடு வீரென வோதுபு மாதோ நெடு விடைப்புற மொல்லே புகுந்தே, யற்ற மறுஞ்சர வணம தடைந்தா னுசறு வானவ ரானவர் சூழ. (௬௦)

மாசி விமக்கிரி யின்புடை தன்னின் மன்னு செழுஞ்சர வண முன மெய்தத், தேசறு மன்னதில் வைகிய செவ்வேள் சிற்பர னாரி செறிந்தது கண்டான், பாச மகற்றர னம்புகை யோடுன் பாலக னைக்கொடு வாவென வோத, வாசறு பூவி லிழிந்து நடந்தே யாறுரு மைந்தனை யம்மை யெடுத்தான். (௬௧)

அம்மை யெடுத்திழி யாறுரு மைந்த னுறு முகங்களு மாறிரு கையுஞ், செமமை பொருந்தொரு மேனியு மாகக், செப்பினை யொத்த திருத்தன நின்று, பொம்ம லுடன்சொரிபால *தருத்திப் பொப்புறு சிற்பர னைப்பணி விரக்க, நம்மை யளித்திடு கந்தனை யன்பா னாதென்கித்துர மீதி லீணைத்தே. (௬௨)

* அருத்தி—என்பதற்கு, அரதனவள்ளத்திலேற்று உண்பித்து எனப் பொருள்கொள்க உண்ணமுலையென்னும் பெயர்க்கிழக்காமாகலான். இதற்கு முதலாசிரியரும் “ஆதிநாயகன் கருணையா யமலமாய்ப் பரம, போத நீரதா யிருத்தன் கொங்கையிற் பொழிபா, லேதி லாததோர் குருமணி வள்ளமீ தேற்றுக், காடன் மாமகற் கன்பினு லருத்தினுள் கவுரி.” எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

அந்தரி யோடு விடைப்புடை வைத்தங் தாரன் மடந்தை யருக் கருள் செய்தான், சுந்தரி மைந்த னருந்த முலைப்பா றுண்ணென முன்னர் சொரிந்தது தன்னிற, சிந்திய தோடுபு †கந்தன் வளர்ந்த செழுந்தனை யூடு செறிந்திட வங்கண், வெந்திறன் மீனென வாழ்பவ றுண்டே வீறிய தொல்லுரு மேவினர் மன்னே. (சுசு)

கொற்றம துற்ற பராசர னல்குங் கோதக லாறு குமாரரு மன்னுன், சொற்றிடு சூள்கொடு மீனென வாழந் துன்ப மகன்றுயர் தொல்லுரு வுற்றே, பெற்ற மிசைக்கிரி மாகொ டிருந்த பெருந்தகை முன்றுதி பேசு வணங்க, வற்றம தற்ற புகழ்க்கொள் பரங்குன் றத் திடை நீனி ரடைநதிடு மென்றான். (சுரு)

அந்தர மீதுறு மாரலை விண்ணோ ராரையு மன்புட னங்கண் னித்தே, யெந்தை பிராலுயர் வெள்ளி விலங்க விணங்கி யதன்க னிருந்திடு போதின், வெந்திறல் கொண்ட விலக்கக் கொள்பான் வீரர்கள் சுந்தனை வந்தனை செய்தார், சுந்தரி மைந்த னெழுந்தவ ரோடுந் தூவினை யாட றொடங்கின னன்றே. (சுசு)

மண்ணி லுலாவுறும் யிண்ணி லுலாவும் வண்ண வயன்பத நண்ணி யுலாவும், கண்ண னிருந்த தலத்தி லுலாவும் கண்ணுத னண்ணிய கண்ணி லுலாவு, மெண்ணில் வளம்பெறு மண்புன றிகா வீன்புறு விண்டனி லண்ட முலாவும், பண்ணியல் வீணை யிசைத்தினி தாடும் பாடு மரன்றரு பாலக னம்மா. (சுஎ)

நீடுக டற்களை யொன்று படுத்து *நேமி நகத்தை நிலத்தி லழுத்து, மீடுறு திக்கர வங்களை வெற்பு டின்பொடு கட்டி யிழுத் திடு மாகத், தோடிரு வோரையு முன்னியல் பன்றி யொருத்தர் பதத்தி லொருத்தரை யுய்க்கும், பிடுறு மெண்டிசை யாளர் பதங் கள் பிடுங்குபு வல்லை பிறழ்ந்திட வைக்கும். (சுஅ)

† கந்தம்-ஸ்கந்தம் என்னும் வடமொழித்திரிபு. சேர்க்கையென்பது பொருள்.

0 ஆறுகுமாரராவார்—தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுர்முகன், பரிதிப் பாணி, தவமாலி என்பவர். இவ் வறுவரும், சிறுபருவத்தே, இச் சரவணப் பொய்கையில் மீன்களைப்பிடித்து விளையாடுங்கால், பதங்கடன் நிரப்பவந்த பராசரமுனிவர் கண்டு, இப் புன்றொழிலுடைய நீலி? மீனுவாக என்ச் சபித்து, மீட்டும் அவர் பிரார்த்தனைக்கிரங்கி, சிவபெருமா னருளால் இப் பொய்கையில் முருகக்கடவுள் திருவுருக்கொண் டமருங்கால், எடுத்தனைக் கும் அம்பிகையின் தனப்பாலின் பெருக்கையுண்டு முன்னுரு வெய்துவீ ராக என அனுக்கிரகித் தகல, அவ்வாறாயினர் என்பது சரித்திரமாகலின், “மீனெனவாழந் துன்பமகன் றுயர்தொல் லுருகத்” நென்றார்.

1 நேமிநகம்—தக்கராவகிரி.

தண்டரு கொண்டல் விசும்பி லுறுங்கோ தண்டம் வளைத்
துயர் தாரகை யெல்லா, முண்டை யெனுமபடி. கொண்டிமை
போர்க ளுரங்கள் சிரங்கனி னூடு தெறிக்கு, மண்டிது போல
வளைக மிபற்ற மற்ற தியுற்றிய வன்மைய ராரென், தண்டறு
மன்னனு மேருவி னின்று மபறகிது கூற வகன்றன ரங்கண். (௬௪)

வேறு.

உருகே ரத்தினி லன்ன நகத்தை யலைத்தே
முன்னே நின்றொர் முகத்தொடு மாறு முகத்தோ
னன்னே யத்துட னாடி யுலாவத னாடி
யினனோ னேயிவை செய்தவ னுமென வெண்ணி. (௭௦)

வெவ்வே ளாக மெரித்தவன் மைர்தனை வெவ்வா
னவ்வென் விக்கிறை யும்பர்க ளோடு மவற்கூழ்ந்
தெவ்வே றன்னையு முய்த்தன னாய்த்தவை யெல்லாந்
செவ்வேண் மீதல ருற்றன வொத்தன சென்றே. (௭௧)

பின்னே தண்மதி சூடிய கண்ணுதல் பின்னே
யுள்ளத் தாலொரு விற்கொடு நற்கனை யொன்றால்
வென்னேத் தற்கியை யட்டன னட்டபின் விண்ணோர்
வள்ளத் கேழ்களை யுய்த்தவ சத்தை வழங்கி. (௭௨)

நாலம் பால்வரு ணன்றனை யொன்று நான்மைக்
கோலம் பாலிய மன்றனை ஷென்றிரு கோலா
லாலம் பாலிய வங்கியை யங்கடல் செய்தான்
வாலம் பான்மொழி யந்தரி தந்திடு மைர்தன். (௭௩)

குன்றா நின்றவ ரல்ல ரவன்புடை கூடி
நின்றார் யாவரு மேடுத லோடு நெடுந்தீர்
துன்றா ருமுக னங்கது கண்டு துரந்தே
முன்றா னுற்ற களத்திடை வந்தனன் மொயம்பால். (௭௪)

வேறு.

மற்றதனை நாரதனு மாமுனிகண் டண்டர்குரு
வற்றுழிசசென் றோதுதலு மும்பர்கடம் வாழ்வெல்லா
பிறற்றுக்கொடுவனவேவகி பெழுந்தருள னிடத்தடைந்து
பொற்றிருந்தா னினைதொழுது புகழ்ந்தனைய புகல்கின்றான். (௭௫)

அத்தனை யறிபாம லமர்புரிந்த வண்டர்கடம்
மெத்துபிழை பொறுத்தெழுப்ப வேண்டுமென வெண்மைநிறத்
தத்தியையு மத்திரின்மே லரசையுமற் றனைவரையும்
வித்தகனங் செழுப்புதலும் வீழுந்தார்க ளெழுந்தார்கள். (௭௬)

உஞ்செழுந்த விமையோர்க னாயர்குகனென் னுணராதே
வெஞ்சமராத் தினமெனவே மிகநடுங்கி யவனடி நாழ்த்
தஞ்சலிசெய் தேத்துதலு மஞ்சலிரென் றருள்கூர்ந்து
குஞ்சரமா முகங்கினைய குமரவேள் கூறுவான். (௭௭)

சேயெனமுன் பெமைக்கருதிச் செருப்புரித்தி ரினியெமது
தூயவிறல் காணுமெனத் தொல்லுலக மண்டமுயி
ராயவெலார் தனதுருவே யல்லால்வே நிலையென
நேயவொரு வடிவுகொண்டி றின்றனெம் பெருமானே. (௭௮)

அன்பொடுமற் புதத்தோடு மமரரெல்லார் தொழுதேத்தத்
கொன்பொழுதுன் னுருவாகிக் குமரவே ணின்றிடலு
மின்பொடுநீ வினையாட விவ்விடைவே றுற்றவெலா
முன்பெனவைத தருடியென முகிலூர்தி வேண்டினனல். (௭௯)

மகவேந்தன் வேண்டவுண்ம மகவேந்த லதன்பொருட்டான்
மிகவேவே றுற்றவெலாம் வேறின்றி முன்னுளவார்
தகவேய்க வெனவெவையுஞ் சார்ந்தனவப் படிநீ நவிரப்
பகைவேலோன் குகன்றாள்கள் பணிந்தினைய பகர்கின்றான். (௮௦)

இங்குதினை யருச்சிக்க வேண்டிமென விசைநதருளிப்
பொங்குகவி லைக்கொருசார் பொருப்பினிடை விருப்பொடுபோ
யங்கமரர் பூசனைகொண் டருங்கயிலை மருங்கடைநதான்
றங்குபுகழ்ப் புலவருமத் தனிவரையைத் தணந்தனரால். (௮௧)

விசுபுக ழாறுமுக கித்தகனை யும்பரெல்லாம்
பூசைபுரிந் திடலாலே பொற்புறுமங் வெற்பதுதான்
காசின்முரு கங்கிடமாய்க் கந்தவெற்பென் றெருநாமம்
பேசுமவகை பெற்றதினிப் பெருந்தகரே றியதிசைப்பாம். (௮௨)

நாடுபுகழ் நாடுதனி னுரதன்செய் வேள்வியின்மாட்
டாடுபிறந் துயர்கடமை யழித்திடலு மம்மகத்திற்
கூடுமுனி வருஞ்சரருங் கோதிலரு நாரதனும்
பிடுடைய கிடிலையெனும் பிறங்கன்மிசை யுற்றனரால். (௮௩)

உற்றபொழு திலக்கமுட னென்பதுவி ரருஞ்சுழி
வெற்றிபுனை யருட்குமர வேளிருந்த படிநோக்கி
மற்றிவனங் குறைமுடிக்க வல்லவெனென் றெல்லோரு
நற்றிருந்தா ளினை விணங்க நம்பெருமா ளவின் றருள்வான். (௮௪)

கொந்தணைந்தீர் புகுந்தபடி நுவன்றிடுதி ரென்றருளச்
சிந்தைமகிழ்ந் தொருவேள்வி செய்யவொரு செச்சையதில்
வந்தெமையிங் கடநினைப மகந்தணந்து வந்தனமல்
வெந்தகர்மண் ணுயிர்கொளடு விண்ணுயிர்கொன் றுலவியதே. (1)

வெய்யவத னடலடக்கி வேள்விமுடித் தடியேங்க
ஞாய்வவளித் தருளெனவே யுயர்வீர வாருவைப்பார்த்
தைபவது தனைப்பிடித்திங் கனைதியென வவனேகிக்
கையில்திறம் தகர்பிடித்துக் கந்தனிடை வந்தனனே. (அ௮)

அத்தகரைப் பரியாக்கொண் டவர்கேள்வி செயயிடுத்து
வித்தகனு முருகேசன் விளையாடி யமாநாளிற்
றத்தமொழிக் கலைமாது தலைவனுயர் கபிலையடைந்
தத்தனடி பணிந்துபுறத் தணிவாயி லீடையடைந்தான். (அ௯)

ஆலயத்தின் முன்பிருந்த வணிமணிக்கோ புரத்தலத்திற்
கோலமுட னிருந்தருளுங் குமரவேள் கண்டருளி
ஞாலமளித் திடுவோனை நம்முன்வரு கெனவேகிச-
சீலமுறப் பணிந்திடுதல் செய்யாமற் பரவுதலும். (அ௧)

எதுபுரி வாயென்ன யான்படைப்பே னெனவருமோ
வேதமென வருமென்ன வியனிருக்கு விளம்பென்ன
வாதியினிற் குழலையெடுத் ததைருதலு் மதன்பொருளோ
யோதியிபன் னோதெனவே யோதினு னுமைபாலன். (அ௧௧)

மன்னுசூழ லைப்பொருளோ யறிபாமன் மயங்குதலுங்
கொன்னுடைய நரசிங்கக் குட்டிதலைக் குட்டியுதைத்
தின்னலுறக் கந்தவெறபிற் சிறையிடுவித் ததிலைகி
யன்னநடை யுமைபால னுயிசுர்பன் னுட்படைத்தான். (௧௧௨)

அங்கதுபின் னொருநாளி லலாடரொடு முனிவரொடுந்
செங்கண்மால் கயிலைநெடுந் சிலம்படைந்து நந்தியிடச்
சங்கரனைப் பணிந்தயனைச் சண்முகத்தோ ணிட்டசிறை
நங்கல்பிரான் றகிர்த்தியென நந்தியொடு நவீன்றருள்வான். (௧௧௩)

வென்றியுறு குமரனிடையே யெய்யாம் விடச்சொன்னோ
மென்றுவிதி சிறைவிடுவித் திங்களைவா யெனவெதிர்போய்
நின்றிதுனைப் புகன்றிடலு் நின்றிழிவிங் குன்றிழைபு
மின்றுசிறை படுத்திடுவ மென்றிடமேன் டிவநதிருரைத்தான். (1)

இந்தமொழி கேட்டுக்கைத் தேறேறிக் குமாறுது
கந்தமலைப் புருந்திடலும் கழல்பணிந்தென் வந்ததென
வந்தனை விடுத்திடென வதுசெய்யெனெனச்சினம்போ
லந்தயிலா னோதுதலு மயன்றனைமுன் புறவுய்த்தான். (௯௯)

அந்தணைக் கருள்புரிந்தே யறுமுகனைக் கவானிடைவைத்
தாந்துகுடி லைப்பொருளை யுரைத்தியென வுரைத்ததுகேட்
டெந்தைமகிழ்ந் தருங்கயிலை பெய்தினுன் குறுமுனிக்குச்
சுந்தரமூ லப்பொருளைச் சொல்லினுன் குமரேசன். (௧௦௦)

வேறு.

அணியார் முருகேசன் வளர்ந்ததடத் தழுதக் கொடிசுந்தரி
யென்றிருவோர், தணியா நசையிற்குக் கைத்தழுவத் தவமுற்றது
கண்டவர் தங்கணுறப், பணியா வெதிர்நிற்ப விருமபியதென் பகர்வு,
ரென வெமமை மணத்தியெனப், பணியான தறுத்தெனை யானு
மருட் பெருமா னவரோடிது பேசுவனல். (௧௦௧)

பேரன்பு பொருந்திய நுங்கடமைப் பின்மன் மலியுற்றுது
மவ்வனவுஞ், சீரிந்திரன் வேடர்கள் பான்மகவாய்ச் சென்றே யிரு
மென்றரு ளோடுவிடிக், தாருந் தொழுகந்த விலங்கிலவந் தணி
சேர் கயிலாய மடைந்தரோ, டேருந் துமையாளை வணங்கியவர்க்
கிடையாக விருந்தன எனமபெருமான். (௧௦௨)

அப்போ தினிலண்டர்க ளிந்திரன்மா லயன்மா கயிலாய
மடைந்திடலுந், துப்பாருணந்தி தடுத்திவிடத் தோகைக் கொரு
பாகனை யனபொடுகண், டெப்போது மிடுக்கண் விளைத்திடுகு ரென்
போன் புரிதுன்ப மிசைத்திடலு, மெய்ப்பார் குகனோ டவுனன்
றனை வென்றே வருகென்று வணம்பினனே. (௧௦௩)

அப்பான்மை புரிந்திடு வேனெனவே யடல்சேர் பதினெண்
றெ னுருத்திரரை, மெய்ப்பார் பதினேர் படை யாவருளி வே
லொன்று நுகுகன்கா மீதுகொடுத், தொப்பான திலாத விலக்கர்களே

இவர் விஷ்ணுமூர்த்தியின் புதல்விவர்.

௧ உருத்திரன் பதினெனவராவார்—மாதேவர், அரர், உருத்திரர்,
சங்கரர், நிலோகிதர், சகானர், விசுவர், விமதேவர், பகோற்பவர், தாபகரி,
சௌமியர் என்பவர்களும்.

† பதினெனவராவன—இருப்பலக்கை, தவசம், வான், வச்சி
ரம், அம்பு, அங்குசம், எதிமணி, கைமலர், கண்டம், விஸ், மீது என்பவை

டொன்பா னெனுமுத்தமர் கைத்தலமேம், றுப்பார் பலவெம்படை
யங்கருளித் துணையாக வுறும்படி சொற்றனனே. (௯௮)
இத்தன்மை நிகழ்ந்தபி னுற்றுடனே யெட்டாகிய பூத விராசர்
தீமைச், சுத்தன் பரிவோடு தெரிந்தருளித் தொல்பூத விராயிர
வெள்ளமுட, னத்தம் பதினென்றுட னென்றுடையா னைலசேர்
படையாவுறு மென்றருளி, மெத்துந் திறல்கொண் டிடுமாரிரதம்
வேலோ னுறநல்கின்ன் வித்தகனே. (௯௯)

இவ்வாறு கொடுத்து மதிச்சடையோ னேனென்ன வலங்கொ
டிறைஞ்சுதலுஞ், செவ்வா னுரமீதி லீணத்தருளிச் சீர்தங் கியநாரி
திருக்கரமேன், மைவாழ் வுறுகண்ட னளித்தருள மாதன்பின் வயி
ற்றி லீணத்திமையோ, ருய்வா னவுணப்படை முற்றமுழித் துறு
வாயிவ னென்ன வுரைத்தனளால். (௧௦௦)

ஈதம்மை யிசைத்திட லுந்தொழுதே யிருவோரையு மன்புட
னேவிடைகொண், டோதும் புகழ்வேல னகன்றுயர்தே ருற்றொன்
பதுபேரு மிலக்கர்களு, மேதந் தவிர்சாரத மன்னவரு மிமையோரு
யிராயிர வெள்ளமெனும், பூதங்களு மெங்கணு மங்கணுகிப் புடை
குழி வடைந்தன னம்புவிமேல். (௧௦௧)

வேறு.

பாருலக மீதிவமை பாலன்வரு போதிற்
√ | றுரக னெனுமபெயர் தரித்ததொரு வெய்யோ
ரோரண மாவகிர வுஞ்சுகிரி கண்டார்
யீரமுறு வேலனயன் மேவிவரு விண்ணோர். (௧௦௨)

கண்டனர் வெருண்டனர் கலங்கின ரிடுக்கண்
கொண்டன ருளங்குலை குலைந்தனர் தளர்ந்தாரா
திண்டிறல்கொன் வேலனிரு சேவடி வணங்கி
யண்டர்புகழ் நாரத னறைந்திடுத லுற்றான். (௧௦௩)

உற்றகிரி யீதுகிர வுஞ்சமிதி னோர்சார்
மற்றுநிக ரற்றதொரு மாயாக ருடே
சுற்றவுணர் சேனையோடு சூரிளவ லாகும்
வெற்றிபுனை தாரகன் விருப்புட னிருப்பான். (௧௦௪)

வென்றியுற வின்றிவனை வென்றிபுனை யாயின்
லன்றிறல்கொன் சூரனை வதைப்பதெனீ தென்னந்
துன் முகதிர் வேலன்முனி சொன்னவை வினாவிக
சென்றிவன தாருயிர் சினைநிதிது மென்றான். (௧௦௫)

என்றுபி னடற்பெறு மெழிப்புயனை வேலோ
 னன்றொடு தெரிந்தினைய நாகமதி னோர்சார்
 வென்றியுள மாயநகர் மீதவுண ரோடும்
 வன்றிறல்கொ டாரகன் வயத்தொடு வந்திந்தான். (௧௦௭)

அம்புவி யழுந்தவரு மாயிரநல் வெள்ளத்
 தும்பர்தொழு சாரத ருவர்க்கிறையி னோருன்
 மம்பியர்க ளோடுமிசு தானவர்க ளோடு
 மொய்ம்பொடு செருப்புரிய முந்துபட ரென்றான். (௧௦௮)

என்னவிது நன்றென விறைஞ்சிமுரு கேசன்
 தன்னைவிடை கொண்டினிய தம்பியர்க ளோடு
 மின்னுதிரி வேலனருள் வீறிரத மேறி
 மன்னுபடை யோடவுணன் மாயநக ருற்றான். (௧௦௮)

ஒற்றரிது சொற்றிட வுணர்ந்தவுணர் மன்னன்
 செற்றமிக மூளவொரு தேரின்மிசை யேறித்
 துற்றவனி கங்கள்புடை சுற்றவெதி ருற்ற
 னற்றமறு பூதரு மவர்க்கெதிர் புகுந்தார். (௧௦௯)

தெண்டிரை கடுத்தவிரு சேனையு மெதிர்த்தே
 மண்டிபடை சிந்தியமர் வல்லெபுரி போதிற்
 சண்டமிசு தானவர்கள் சாரதர்க டம்மா
 லொண்டிற விழந்ததொலை வுற்றனர்க ளன்றே. (௧௧௦)

வாரண முகத்தவுணர் மன்னனிது கண்டே
 தேரினு மிறங்கியொரு திண்கதை பிடித்தே
 பாரிடர்கள் பாரிடை பதைப்பூறு வதைப்ப
 வேருறு மிலக்கரு மெதிர்த்துசமர் செய்தார். (௧௧௧)

போரினி லெதிர்த்துழி புழைக்கைகொடு சுற்றி
 வாரியி லெறிந்தன னெழுந்துபினும் வந்தா
 ரேருலவு கோளி யெதிர்த்துகணை நூற்ற
 கோரவவு ணன்றன்மகு டத்தைவிழ வெய்தான். (௧௧௨)

சென்னிமுடி வீழ்தலுமொர் திண்கதை யெறிந்தே
 பொன்னிரத மீமிசை புகுந்தன னெதிர்த்தான்
 மன்னுக்கை பட்டிட மயங்கவது கண்டே
 துன்னுவிறல் கொண்டுவளர் தோளின னெதிர்த்தான். (௧௧௩)

வந்தெதிர் புகுந்ததிறல் வாகுமிசை வெய்யன்
சந்தர விறற்கொடுஞாரு ஞாலம் துடைத்தா
னுந்தெழி லுரத்தினிடை புற்றிடலு மீசன்
மைந்தனினே யோள்மிகு வருத்தமொடு நின்றான். (ககச)

மொய்ம்புடைய வாகுமிசை மோகமொடு நின்றேழ்
தம்பிய ரெதிர்த்துடைவ தநனது தெரிந்தே
வெம்பதகன் முன்பணுக வெய்யனு மெதிர்த்தா
னம்புமழை சிந்தியிரு வோருமமர் செய்தார். (ககடு)

பொற்சகட மீதிலுறு புல்லனது போதின்
விற்சமர் புரிந்திவனை வெல்வதரி தென்றே
கற்பொருவு தோளுடைய காளைமிசை செல்ல
விற்குலவு மும்பர்கள் விறற்படைகள் விட்டான். (ககசு)

விட்டிடலு மப்படைகள் விட்டருளி வெய்யன்
றொட்டபடை முற்றுமிசை துண்டமது கண்டான்
மடிலுரு வங்கொடு வளைந்துசம ராடக்
கட்டமுகு கொண்டதொரு காணையிது செய்தான். (கக௭)

மெத்துமுரு வத்தவுணன் மீதுவிட வீர
பத்திர னெடும்படை பரித்திடலு மாயக்
கொத்தற வவன்றனிமை கூடியொ ருபாயஞ்
சித்தயிசை கொண்டுகிர வஞ்சகிரி சென்று. (கக௮)

மற்றதி னொளித்திடலும் வாகைபுனை வாசு
சுற்றமொடு தம்பியர்க டோனீழ்க் கொளித்த
பொற்றைபுக வாண்டுமயல் பூண்டனர் கிடந்த
சற்றமறு சூரிளவ லன்னது தெரிந்தான். (கக௯)

தெரிந்துமகிழ் வாகியொரு தேரினமிசை யேறி
யருந்திறல்கொ டண்டமொ டமர்க்கள மடைந்தே
விரிந்துசெறி பூதர்மிசை வெங்கணைகள் சிந்த
விரிந்தனர்க ளுட்பரினு மிப்பரினு மன்னார். (க௨௦)

நண்ணினைய கண்டுபுகழ் நாரத னெனுமீபோய்
பண்ணவ னிடர்க்கொடு படர்ந்தமார் செய்த
புண்ணிய பூதநாந்துழி பொருந்தியடி தாழ்ந்
தண்ணவர் மெயிர்திட வினைந்தன விளம்ப. (க௨௧)

அவகதை வினாவியெனம் யாநுடைய செவ்வே
ளிக்கவனை நூறுவ னிறைப்பொழுதி லென்றே
துங்கமுறு பூதர்க ளெவன்றியயல் சுற்றசு
செங்குருதி தங்கிய செருக்கள மடைந்தான்.

(௧௨௨)

ஈடுசெறி பூதரு மிருந்தருவ ரியாருஞ்
சாடுசம ராடமிரு தானவ ருடைந்தே
யோடவது கண்டன னுருத்தவுணர் மன்ன
னீடிய கரத்துறு நெடுஞ்சிலை வளைத்தான்.

(௧௨௩)

வெங்கணை களும்பல வியன்படையு நேரே
யங்கணை கணக்குழுவி னங்கமுற வந்திக்
கங்கைமுடி யானுதவு கந்தனெதிர் வந்தே
சங்கையில பவங்குலவு தாரக னுரைப்பான்.

(௧௨௪)

மேதகு மரிக்குமலர் மீதிலய னுக்கு
மாத்தவள, வும்பலிறை வற்குமல திந்நா
ளாதிபர னுக்குமெம ருக்குமம ராட
வேதுவிலை வந்தபடி யேதுமொழி கென்றான்.

(௧௨௫)

நற்றொழில் புரிந்திடு நதிச்சடில நம்ப
னற்றமறு வானவர்க ளானவர்க டம்மைச
செற்றமொடு நீநீர்சிறை செய்ததை யுணர்ந்தே
மற்றெமை விடுத்தனனும் வன்மைவிறல் சிந்த.

(௧௨௬)

என்றுபல வேலவ னிசைத்தமொழி கேளாக்
குன்றுறழு மொயம்புள கொடுத்தருவர் மன்னன்
வன்றனு வளைப்பவுமை மைந்தனும் வளைத்தான்
யன்றிறு வருங்கணை சொரிந்தமர் புரிந்தார்.

(௧௨௭)

கையன்விடு வெங்கணைகள் கந்தனெதிர் சிந்துந்
துய்யன்விடு வெங்கணைகள் சூர்துணை யகற்றும்
னையமிசை யோர்வெருவ னையமிசை நின்றே
வெய்யசம ரிவ்வகை விளைத்தனர் வெகுண்டே.

(௧௨௮)

இந்தவகை விற்சம ரியற்றுமது போதிற்
கந்தன புயங்களுள் கந்தன்முரு கேசன்
வெந்திறல்கொ டாரகள் விடுங்கணை விலக்கிச்
சிந்தினொர் தோழகணை தியன்மிசை செல்ல.

(௧௨௯)

கோடிகளை பட்டுழி கொடுத்தி னிரட்டி
ந்டிகளை விட்டிடலு நேசமுரு கேச
னாடிமிகு கோல்திறி நண்ணலன் விடுப்பக்
கூடிவரு வாரிகள் குறைத்தன னறுத்தே. (கூ.0)

கன்னியிட நண்ணுமிறை கண்ணில்வரு மண்ணல்
பின்னரு மிலங்கிரு பெருங்களை தூரந்தே
யின்னல்புரி சூரனினை யானுட விளைப்பக்
கொன்னு முகக்கையொடு கோடுக ளறுத்தான். (கூ.க)

சந்துறு முகக்கைநெடி தானதன தந்தஞ்
சிந்தலு மனத்திடை சினந்தவுணர் செம்மல்
வெந்திறல்கொ ளாயிரம் விற்றகளை விடுத்தே
கந்தனிர தத்துறு கவின்கொடி யறுத்தான். (கூ.உ)

அப்பொழுது வேலவ னருங்களைக ளெட்டு
மெய்ப்புற விடுத்தவுணன் விற்றனை யொடித்துத்
துப்புடைய வாயிர நெடுங்களை தூரந்தே
யொப்பிலவ னேறிரத மொல்லைதுகள் கண்டான். (கூ.கூ)

தேரழிய வேறுமொரு தேரின்மிசை யேறி
வீரமுற மற்றுமொரு விற்றனை யெடுத்தே
சீரிய சுகன்றனது தேர்கடவு காண்மே வாய்
லாரும்வகை யாயிர மடற்களை விடுத்தான். (கூ.ச)

மன்னுகளை மேனிபட மாருதம் வருந்த
வன்னது தெரிந்துகுக னாயிர நெடுங்கோல்
கொன்னவுணர் மன்னது சூளத்தினு ளழுத்தப்
பொன்னினிர தத்திடை புலம்பினன் விழுந்தான். (கூ.ந)

சோரியொடு சோபமொடு சூரிளவல் வீழ
வீரமுற வன்படைஞர் கேலனை வளைந்தே
போரது புரிந்துழி பொலிந்தகளை தூவிச்
சீரிய சுகன்றருவர் சேனைக ளறுத்தான். (கூ.சு)

மையல தொழிந்திட வெழுந்தவுணர் மன்னன்
செய்யமுரு கன்புடை சிவன்படை செலுத்தக்
கைகொடு பிடிப்பவது கண்டுபல மாயை
வெய்யமலை யோடுசெய வேலினை விடுத்தான். (கூ.எ)

வென்றிபுனை யெஃகமது விஞ்சைதரு குன்றை
வன்றிறல்கொ டாரகனை வல்லையி லழித்தே
யொன்றுதிறல் வீசரை யெழுப்பியுயர் கங்கைச
சென்றதனி லாடுபு திருமபியதை யன்றே.

(௧௩௮)

வெந்திறல்கொள் வேலது விசாகனது கைம்மேல்
வந்தினி திருப்பவடல் வாகுமுதல் வீர
ரெந்தையெதிர் வந்திட ளிலங்குமுரு கேசன்
புந்திகள் சுளிப்பவ வ ருக்கருள் புரிந்தான்.

(௧௩௯)

மற்றதுபி னுந்துதிறல் வாகுவை விளித்தே
வெற்றியொடு தாரகன் விடுத்துழி பிடித்த
வற்றமி லரன்படை யவன்கையி லளித்தான்
ற்றறுமிகு தானவர்க டங்கன்குல காலன்.

(௧௪௦)

இறந்தமிகு பூதர்க ளியாரையு மெழுப்பி
பிறைந்தபடை சூழ்தர நிவந்திடு கவந்தப்
பறந்தலை கடந்தடல்கொள் பன்னிரு புயத்தோன்
சிந்தவிம யக்கிரியி னெல்லையது தீர்த்தான்.

(௧௪௧)

தென்றிசையி னேகியுயர் தேவகிரி ஈண்ண
வன்றிறல்கொ ளாதவன் மறைந்தனைவ் வேலைக்
குன்றுதவி லாவனைய குன்றின்மிசை வென்றிப்
பொன்றிகழு மெஃகமுள புங்கவ லிருந்தான்.

(௧௪௨)

ஆசிலருள் வேலவனை யவ்வரையின் விண்ணோர்
பூசனை புரிந்தனர் புகன்றவிது நிற்க
வீசபுக மும்பன்முகன் வீடியது கேளா
மாசவுரி யென்னுமனை மாதுதய ருற்றாள்.

(௧௪௩)

மையுறு தடங்கண்மட மங்கையரொ டேகிச்
செய்யதொரு மின்னனைய செல்வமெனு மாயப்
பொய்யினில் விழுந்துபல புன்மைகள் புரிந்தோன்
மெய்யினில் விழுந்தலறி மெத்துதய ருற்றாள்.

(௧௪௪)

ஆந்தவமை யத்தின்புன மாசுர மடைந்த
சுந்தர மிகுந்ததுக ரேந்திரன் வினாவி
வந்துதனை தத்தன் லாசனசெயல் கண்டு
வெந்துயர் பெருந்த
காலகர்.

(௧௪௫)

அங்குள கடன்செய்தவ னைத்தகன மாற்றித்
திக்கண்முக வண்ணையர்க னியாருமெரி சேரப்
பொங்குதுயர் கொண்டுசில போரவுண ரோடு
மக்கலக நென்கடன் மகேந்திர மடைந்தான். (கசச)

அந்நகரி லுள்ளவ ரருந்துயர் பொருந்தக்
கொன்னுடைய ரூரனுறு கோயிலவை யுற்று
மன்னவ னடித்துணையின் வல்லையின் விழுந்தே
யின்னலொ டரற்றின னிகழ்ந்தன விசைத்தான். (கசஎ)

தம்பிமடி வானமொழி தன்செவியி லேற
வெம்பின னரித்தவிசின் மீமிசை யிருந்தோ
னம்புவி விழுந்தன னரற்றின னதற்பின்
மொய்ப்புடைய வேலனொ டமார்க்கெழ முயன்றான். (கசஅ)

அன்னசெயல் கண்டன னமைச்சரி லமோகன்
முன்னுற வடைந்துசில புந்திகண் மொழிந்தே
மன்னவ னமார்க்கெழன் மறுத்திட விருந்தே
யின்னல்புரி ரூரனவ னின்னதை யியற்றும். (கசக)

மற்றிணையில் வேலவன் மருங்கினி னெருங்கும்
வெற்றியுறு சேனையை வினாவிரு மாறங்
கொற்றரை விடுத்திவிட மொத்தவ னிருந்தான்
கொற்றமுரு கேசனது கொள்கையுரை செய்வாம். (கசடு)

தேரினெடு வாரியிசை செங்கதி ரருக்க
னேரினொ டெழுந்தன னெழுந்தவது மானச்
சாரதர் குலாவவரு சையரிகர் வையம்
வீரநெடு வேலுள விசாகனினி துற்றான். (கசக)

மாருத வலவன்விடு வையமிசை மேவிச்
சீரிலகு வானவர் செழுங்கிரி யகன்றே
வீரமுறு சேனைபுடை மேவுற விறந்தே
தாரகிரி கண்டது தணந்தருளி னானல். (கசஉ)

கருக்கடல் கட்டப்பவருள் காகிககர் கண்டு
பருப்பத மெனும்பெயர் பரித்தகிரி கண்டு
விருப்பமுள வேங்கட வியன்துவிய ன்னி
மருக்குலவு தென்கயிலை வண்ணிடுத்தான். (கசஉ)

ஆலவன மாகிய வரும்பதி தெரிந்து
ஞாலமுயர் கச்சியெனு நன்னகர் தெரிந்து
சீலமு றழங்கிரி தெரிந்து * நவரீதக்
கோலநக ரோடுமுது குன்றது தெரிந்து. (கருசு)

வல்லிய மிடற்பதன் மகிப்பணி துதிப்பப்
பல்லிய முழங்கவுமை பார்வைகளி கூற
வல்லனைய கண்டமுள வண்ணனட மாடுஞ்
செல்லுறு பொழிற்குலவு தில்லைநகர் கண்டு. (கருடு)

சீரினெடு மன்னிவளர் சென்னிவள நாட்டு
வாரிநிகர் காவிரி வடாதுதிசை தன்னி
லேரிலகு மண்ணிநதி யின்கரை யடைந்தான்
காரிலகு கண்டனது கண்ணில்வரு மண்ணல். (கருசு)

அந்தவமை யந்தனி லருக்கன்மறை வாணன்
கந்தனது போதமரர் கம்மியனை நோக்கி
யிந்தவிடை யொன்றுநக ரின்றுபுரி கென்ற
ஹந்துமவ னப்பொழுதி லோர்நகர் புரிந்தான். (கருசு)

தாரணியி னப்பதி தனக்கமரர் சேய்ஞ
லூரென வரும்பெய ருரைத்தன ரதன்க
ணுருமெழில வேலவ னமர்ந்தினி திருந்தான்
சீருலவு விண்ணிறை செயறகையை யிசைப்பாம். (கருசு)

முன்னமொரு வைகலின் முரட்டுலிச வேலோ
னின்னலொடு காழியி னிருந்தபொழு தங்கண்
மன்னுமொரு தெய்வத மருங்கணிகள் வைத்தா
னன்னது கலன்களை யளித்ததவண் வந்தே. (கருசு)

அண்டர்புகழ் தெய்வத மளித்தவணி தன்னிற்
கொண்டலி னிருண்டிடு குழற்சசி யிடும்பூண்
கண்டவளை யுன்னிமிகு காமமெனும் வெந்நோய்
கொண்டவன் வருந்தியது கூறவரி தம்மா. (கருசு)

ஆயதொரு வேலைதனி லாதவ னெழுந்தான்
றாயமுரு கக்கடவுள் சோதிவடி வங்க
ணையமொடு செய்துமிகு பூசனை நிரப்பி
நாயக னளிப்பவொரு நற்படை யடைத்தான். (கருசு)

* நவரீதக் கோலநகர் — திருநெல்வேலி நகர்.

வெற்றியனி கஞ்சலவ வீறித மேறி
மற்றிணையி லாதவிடை மாமருது மேன்மை
யுற்றமயி லாடுதுறை யொண்பறிய லூர்கண்
டற்றமில் வளங்கொள்கம லாலய மடைந்தான். (கசுஉ)

அந்தமில் வளங்குலவு மப்பதி தணந்தே
வெந்துயர் தருங்கொடிய பாலைதனின் மேவத்
தந்திமுக வறகிளவல் சாருதலு மன்ன
செந்தழல் வனங்குளிர்மை சேர்ந்தது சிறந்தே. (கசுங)

பரிந்திடு வளங்கிளர் பரங்கிரியின் மீதே
பிருந்திடு பராசர னிரும்புதல்வர் வந்தே
திருந்தடி வணங்கவருள் செய்தவர்க ளோடு
மருந்துதிகொள் செந்திலி னடற்குமர னுற்றான். (கசுச)

அருந்திறல் பொருந்தமரர் கம்மியனை யங்கண்
டெரிந்தருளி யெஃகமுள சிற்பரனி யாயின
கிருந்திடவொ ராலய மியற்றிடுதி யென்ன
விரிந்தபுகழ் மந்திரம் வியப்புற விதித்தான். (கசுரு)

வாங்கமுன் மிடற்புரவி வையம திகந்தே
தேங்கமழ் பொதும்பர்செறி செந்தினக ருட்போ
யோங்கமரர் சேனைதொழ வொண்கினக ரஞ்சேர்ந்
தாங்குறு மடங்கலணி யாதன மமர்ந்தான். (கசுசு)

மங்கலமொ டங்கணுறு மாமுருக வள்ளல்
புங்கவர் வணங்குறு புரந்தரனை நோக்கித்
துங்கமுறு நீதியறு குரன்முதல் வெய்யோ
ரிங்குற வுதித்ததுவு மியாவுமுரை யென்றான். (கசுஎ)

என்றிடலு மின்னதை யிசைத்திடுதி யென்றே
வன்றிறல்கொள் பொன்னொடு மகத்திறை விளம்பச்
சென்றுமுரு கக்கடவுள் சேவடி வணங்கி
நின்றவுணர் வந்தது நிகழ்ந்தது முரைப்பான். (கசுஅ)

முதலாவது

உற்பத்திகாண்டம்

முற்றிற்று.

ஆ. செய்புன்-உ 00.

வேதியியலுந்துணை.

செவசண்முகன் துணை.

இ ர ண் ட ர வ து

அசுரகாண்டம்.

அற்றமறு காசிப ன்ளித்தவறு பான்மே லாறுபடு கோடியவு ணர்க்கரச னானேன், பெற்றகர சைப்பெயர் மகட்குயர் மழைக் கோள் பிடுபெறு மாயவகை பேசுபு தெருட்டி, மற்றதனி லன்ன மயில் வல்லப முணர்ந்தே மாயையென வேர்பெயர் வழங்கின னதற்பின், னற்றிறல்கொ ணந்திமுன் மொழிந்தமொழி யுன்னி நங்கைவரு கென்றிவை நவின்றிடுத லுற்றான். (க)

மங்குல்புரை மாயன்முதல் வானவர்க டம்மால் வல்லவுண ரெண்ணிலர் மடிந்தனர்கண் மாதோ, விற்குன தருங்குல முயர்ந் திட நினைந்தே யின்பமொடு காசிப னிருந்துழி பொருந்தி, யங்கவ னெடுங்கலவி செய்தவுண ரைத்தந் தன்னவர் தவஞ்செய விடுத்து வரு கென்னச், செங்கனக மானவொரு மேருவட பாவுச் சீர்முனி தவஞ்செயு மிடந்தனி லடைந்தாள். (உ)

மன்னியிடு காசிப னிருக்கையி லடைந்தே வாகியொடு தண் டலையு மண்டபமு மங்கண், கன்னிகடி தேபல வளத்துட னியற்றக் கண்டன னியாவரிது கண்டவர்க ளென்றே, யுன்னின னிருந்துழி யவன்ருனது நேரே யுற்றிடலு மற்றவ னாருபமது கண்டு, முன்னை வினை யாலிடர்செய் காமநதி யூடே மூழ்கின னியாரெனினு முன்னை வினை போமோ. (ங)

ஆயவடன் முன்பணுகி யூர்பெயர் வினாவி யன்பினெடு கூடி யெனை யாளநினை பென்ன, மாயவன் புகன்றிடுவ னுத்தர தலத்தேன் வண்மையுள் கங்கைதனில், வல்லைபடர் கின்றே, னீயுன தருந்தவ மொழிந்திது மொழிந்தாய் நீதிமுறையல்லவிது நில்லென நிகழ்த் திப், போயின டொடர்ந்தனன் மறைந்தனன் வருந்திப் பொற்பு முனி தேடுபு புலம்புபு திரிந்தான். (ச)

தேடிமயல் கொண்டுமுனி வாடுமது போதீர் செம்பரிதி பச் சிழ திசைக்கட லடைந்தா, னீடுமிருள் வந்ததெழின் மாயைதனை யன்னு னினைந்தற வரற்றுதலு நேர்பட வணைந்தாள், கூடியெனை:

யாள்என விரந்தடி யின்றஞ்சக் கூறுவளி யான்வடிவு கொண்டபடி
கொண்டா, லாடல்புரி வேனெனலு மங்கனொரு புத்தே ளங்கமது
கொண்டன யைன்றனது மைந்தன். (டு)

அங்கவ ளிசைந்துமுத லானவொரு சாமத்தன்பினொடு கூடலு
மருந்திழ்கொள் ஞரன், றுங்கமொ டிதிப்பவ வரங்கனியர் வின்
கண் டிப்புடைய முப்பதெனு மாயிரவென் ளத்தோர், பொங்க
வுணர் வந்தன ரிரண்டுபடு சாமப் போதிவரி மேனிகொடு புல்லு
தலும் வந்தே, சிங்கமுக னாயிர நெடுந்தலைக ளோடுஞ் சேணிலுறு
மண்டடர்க டிடுக்கிட வுதித்தான். (சு)

அங்கவர்க ளங்கமிசை பொங்கிய வியர்ப்பி னற்றமறு நான்கு
பதி னாயிரவென் ளத்தோர், தங்கிய கிறற்றகுவர் வந்தனர்கண் மும்
மைச் சாமமதின மாயையொடு ஓசவமுனி வோனும், வெங்கரி
யுருக்கொடு புணர்ந்துகளி கூர வேழமுக மோடுமுயர் தாரக னுதித்
தான், றுங்கவெழின் மேனிமிசை வந்தகசி வின்கண் டோன்றினர்க
ணன்குபதி னாயிரவென் ளத்தோர். (எ)

மற்றதுபின் னன்குபடு சாமமது தன்னில் வன்றக ருருக்கொடு
மகிழ்ச்சியொடு கூட, முற்றுமெழில் பெற்றவச மாமுகி யுதித்தான்
முப்பதெனு மாயிர முரண்டகுவர் வெள்ள, முற்றது வியர்ப்பினிலி
யாளிமுத லாகு முந்திய விலங்கின துருக்கள்கொடு கூடப், பொற்
றுதிகொ ளாறுபதி னாயிரவென் ளத்தோர் பொருக்கென வுதித்தன
ரருக்கனு முதித்தான். (அ)

அப்பொழுது தொல்லுருவ மாயவன் பொருந்த வந்தன்மலர்
மீதுறு மயன்றனது மைந்தன், மெய்ப்படு தனதுருவ மேவினவ்
வேலை வேலைகிகர் தானையொடு மேவுமொருஞரன், றுப்பரி முகத்த
னொடு தாரகனொ டேகித் தாயமுனி மாயவ மிணைப்பத மிறைஞ்சி,
யெப்பரிசி யாமினி யியற்றுவ தெனச்சீ ரெய்தியிடு காசிப னிசைத்
திடுத லுற்றான். (ஆ)

மாதவ மெழிற்றொழி லனைத்தினு மினித்தான் மற்றதுருயிற்
றிடின் மனத்திடை நினைத்த, தேதையு மளித்திடு மிடர்ப்பவ
மறுக்கு மின்பமுறு ஈங்கதியு மீயுமிதன் மிக்க, தோதிடிலி யாது
மிலை யாதலி னனைத்தே யுள்ளமிசை யன்பொடு முவந்திடுதி ரென்
தே, மேதகு மருந்தவ முயன்றுபுகழ் மேனான் மேவிய பெருங்
கதை விளம்படுத லுற்றான். (க)

கொற்றமு மெழிற்கடக மேவுமறை யோனற் குச்சக னளித்
தருள் கவுச்சிக னெனும்பே, ருற்றிடு புகழ்ச்சத னருந்தவ மியற்றற்
குன்னியொரு துன்னுமல ரோடையய லெய்திப், பற்றலர் புரம்
பொடி பதித்தவனை யுள்கிப் பற்றுமிகு முண்டிகள் பகர்ந்திட
லிகந்து, குற்றியி னிருந்தன னருந்தவ மியற்றக் கோகனக மின்
றமுவு கொண்டலவண் வந்தான். (கக)

மன்னிய தவம்பயிறல் கண்டுவகை கொண்டு மாதவ நிஞது
பெயர் மாமிருக கண்டு, யன்னென மொழிந்திட வெழுந்ததொழ
மாயோ னுதியரு ணின்புடையி னாகவென வோதித், துன்னுமிமை
யோரொடு மறைந்தன னதற்பின் றாயமுனி தந்தையிடை வந்து
தொழு தன்னான், பொன்னடி வணங்கலு மெடுத்தானி புல்லிப்
பொற்புறு தவத்திடை புகுந்ததுரை யென்றான். (கஉ)

அம்மொழி வழங்கலு நிகழ்ந்தசொல விற்புற் றன்பொடினி
யில்லற மமார்த்திதி னென்ன, வெம்மைநிரை யந்தரு மடந்தையர்
துவக்கின் வீழ்கில னெனப்பல விளம்புதலு மன்னான், செம்மை
யுறு விடுபெறு நன்னெறியி தாகுந் தீதல வெனப்பல திறத்தினி
லுரைத்தே, யிம்மொழி மறுத்தறைய லாணைநம தென்ற னென்
றிட விசைந்தன னிறைஞ்சின னிசைப்பான். (ககஉ)

மனந்தனின் முனிந்திடன் மொழிந்தநெறி நிற்பன் மற்றென
துரைப்படி மறுதலியல் புள்ள, கனந்தரு பெருந்தன மடந்தையுள
வேலக் கன்னியை மணம்புரிதல் கண்டிடுவ னென்ன, வனந்தனி
லிருந்தவ முழந்தவன் மகிழ்ந்தே யன்னகுண மேயுடைய வன்ன
நடை மாதை, நனந்தலை பொருந்திய பெரும்புலியி னேடி நல்குவ
னுனக்கென லு நஞ்சுத னவிறுமும். (கக௪)

ஐயனை யிழந்தவர்க ளன்னையை யிழந்தோ ராதிநவை யாயின
வகன்றமட் மானார், வையமிசை யுண்டெனில் வரைந்திடுவ லென்ன
வல்லையது செய்வனென வண்கமல மேவுந், தையன்மிக மன்னி
வளர் சென்னிவள நாடு தன்னிடை யனுமய மெனத்திகழ் வனத்
தின், "மெய்யில்கு சத்திய னிடத்தினொரு கன்னி மேயது வினாவி
யவண் மேவினன் விருப்பால். (கக௬)

அன்பினொடு குச்சக விருந்தவனை நோக்கண் டசத்திய மகன்றிடு
முசத்தியன் வணங்கா, வென்புடை யடைந்தபடி வென்னபுக
லென்ன வென்னொரு மகற்குண செம்பகல்வி தன்னை, யின்பி

ஹெடு பேசும்வகை யுன்னியிவண் வந்தே னென்றிடலு நன்றென விசைந்துமுனி யோடு, நன்குபெறு மவ்விடை யிருந்தன னிருந்த நாளினிகழ் வுற்றது நவீற்றிடுது மாதோ. (௧௬)

வன்றவ வுசத்தியன் மகிழ்ந்தமனை மாதா மங்கலை விடுப்ப வெழின் மாமகள் விருத்தை, சென்றுமட வாரொடு நற்புனல் படிந்தே திரும்புமமை யத்தினனி சீறுமத வேழ, மொன்றெதி ரடைந்திடலு மேவரும் வெருக்கொண் டொய்யென விரிந்தன ருரக்கரி விருத்தை, பின்றொடர வோடியொரு நீடுபுதன் மூடு பீடு பெறு கூவலிடை பெய்வளை விழுந்தாள். (௧௭)

விழுந்தனள் பொருந்துயிர் பிரிந்தனள் கிடந்தாள் வேறுள மடந்தையர் விருத்தைதனை நேடி, யழுந்து துய ரத்தினொடு கண்டி லர்க ளாகி யன்னவட னன்னையொ டறைந்திட வரற்றிச், செழுங் கணவ னேடிது புகன்றிடலு மன்னன் செல்லல்கொடு சென்றுநனி தேடின நெடுத்தங், கொழிந்திடுத லற்றதுய ருற்றிடலு மிவ்வா ரேதமிரு குச்சக னுணர்ந்தவ ணடைந்தான். (௧௮)

வந்துசில புந்திசொலி நானையுமி ரீவன் மண்டுதயி லத்துடலை வைத்திடுக வென்றே, யுந்தொரு தடத்தனுகி யந்தகனை யுள்ளத் துன்னின னருந்தவ முழந்திடலு மன்னேன், முந்தவ ணடைந்த கரி யெய்திமுனி தன்னை மொய்ம்பினொடு பற்றுபு முரண்கொள் பிடர்மீதே, சுந்தர முறக்கடிது கொண்டிவரை யென்னத் துண் ணென நடந்தது வகந்தரை துளங்க. (௧௯)

தடந்திகழ் விலங்கல்கள் பிலந்தனி லமுந்தத் தாள்கொடு மிதித் துயர் தருத்திரள் பறித்தே, மடங்கலு நெடுந்தல மடங்கலு நடுங்க வல்லைவரு மும்மத வரைக்களில் வாறே, நடந்தது விருந்தவ நெடுந்தகை தெரிந்தே நம்மையி தெடுத்ததெவ னாழிது மெனக் கொண், டிடந்தரு தனாதறிவி னேடின னுணர்ந்தா னெவ்வகை யுணர்ந்ததெனி லுவ்வகை யுணர்ந்தான். (௨௦)

நத்துறு தடம்பல களுன்றிடு கலிங்க நாடுதனி னீடுபுகழ் நன் னகர மொன்றுண், டத்திரு நகர்ப்பெய ரிலங்கரி புரஞ்சீ ரப்பதி யின் மேவிய வருந்துகிகொ டேவ, தத்தனெனு நாய்கனுத வுந்தரும தத்தன் றன்னையரு ளன்னையொடு தந்தையு பிறப்ப, மெத்துவிழு மத்தினொ டினைத்துறு தினத்து மேவின னவன்புடையொர் வீழிரத வாதி. (௨௧)

அருந்தவ னெனும்படி யடைந்தவனை நேர்கண் டன்பொடு வணங்கின னேனைந்ததெவ னென்னத், திருந்துமொரு விஞ்சையுள் தென்றுபல மேன்மை செப்பியொரு பொன்னைவளர் கோழிநிதி செய்வா, மிருந்திடு நிறுதுபொரு டந்திடினி னில்லை யில்லைநிதி வைக்குமிட மென்னும்வகை யினனே, புரிந்திடுது மென்றிடலு மாதைமனை வீடு பூணிவை பகர்த்தெழில் பொருந்தறமும் விறுநன்.

அன்னபொருள் கொண்கிர வன்றனை யடைந்தே யங்கவன் முன் வைத்திட வருங்குகையு ளிட்டி, மன்னுதழ தூமமவ னோர் நனி தூர்ப்ப மற்றவன் மயங்கிதி வண்குகை கரந்தே, பின்னொர் குகை யப்படி யிருந்ததது தன்னைப் பிடுபெற வைத்துயர் பெரும் புகை தணித்தே, யின்னதை யிருங்கனலில் வைத்திடுக வென்றா னென்றிடலு நாய்கனு மெடுத்தழலின் வைத்தான். (உரு)

முப்பகன் மனத்தெமை நினைத்துறைதி நீலி முன்னொரு மகம் புரிபு முத்தின மகன்றா, லிப்புடை யடைந்திடுது மென்றவனை வைத்தே யேகுதலு நாய்கனும்வ வெல்லையு மிருந்தே, யப்படி றனைப்புவிசி னேடிநனி காணு தல்லல்கொடு வந்தன னருங்குகை யெடுப்பக், கைப்படு மிருங்குகை யிரும்புருவ மாகக் கண்டனன் மிருந்துயர் கலந்தன னிறத்தான். (உரு)

நற்றருமம் விற்தொரு குற்றமது தன்னு னாகவுரு நண்ணின னெனக்கடி துணர்ந்தே, மற்றில்வுரு வந்தனை யகற்றுவ னெனா வோர் வைகல்புரி தன்றவம் வழங்குதலும் வல்லே, வெற்றிகொள் களிற்றுருவ மற்றமர் மேனி மேவுபு புகழ்ந்தெழிலின் விண்ணுலக முற்றா, னற்றமது பூசுரனு மோடையிடை முன்போ லருந்தவ முயன்றிடலு மந்தக னடைந்து. (உரு)

விருத்தையுயிர் நல்குதலு மன்னவ னெழுந்தாண் மெய்த்தவன் மகற்கவனை வீ துவது வைசெய், தருத்திகொள் வடா துபுல மேகலு மவன்சே யன்பினெடு மில்லற மமர்ந்துறையு நாளிற், பெருத்திடு வனப்புமிரு கண்டெனவோர் பாலற் பெற்றுவட திக்கிடை பெயர் ந்திடலு மன்னே, திருத்தகு மவன்குமான் முற்கல னளித்த சேயிழை மருத்துவதி யைவதுவை செயதான். (உரு)

மண்டெழில்கொள் காசிரக ருற்றானை யுன்னி மாதவ முயன் றமலன் மன்னருளி னுன்மார்க், கண்டின யளித்திடலு மன்னவன் வளர்ந்தே கண்ணுத லருட்கொடுயக் னுனையும் வென்று, தின்

மிறல் படைத்தன னெனச்சொல் மறுத்துச் செல்வமதி கம்மது
பெறச்சிவனை நாடி, வண்டவ மியற்றிடுதி ரென்றுகடி தேவி வல்லை
தனின் முல்லைகை மாயவ னெழுந்தே. (௨௭)

ஏறாறு மருந்தவ விருத்தியகல் கின்றே னென்றவ ணடர்
திடலு மேகன்முறையோவென், றூரிடர் பொருந்தியவள் பின்படர
வன்னு என்பினெடு மைந்தரை யளிப்பது பொருட்டால், வாரிதி
நிலத்திலுனை நண்ணினனி யானோர் மாயையென வோதினண்
மறைந்திடலு முள்ளுந், சேர்வுற வருந்தவிதி வந்துசில புந்தி
சொல்லிய கலத்துயர் துறந்தினி திருந்தான். (௨௮)

முன்னென வடங்குத றெடங்கினன் மடங்கன் முகத்தனு
மடங்கரி முகத்தனு முகத்தீர், நின்னலுற வேழ்கடலு மொன்று
படு மாபோ வெங்குநிறை தானையு மிலங்குபுடை மேவ, வொன்ன
லர் நடுங்கவரு குரனெரு பாலி னெல்லையி னடைந்திடலு முந்து
புகர் வந்தே, யந்நிலை மகத்தொழி லினைத்தென வனைத்து மங்கவ
னறிந்திட வறைந்தான் மறைந்தான். (௨௯)

* பண்டென வடாதுபுல மேவியசு ரேசன் பாங்குபுனை மாயை
பொரு ளாககுற வியற்ற, வண்டர்புகழ் வேள்விபதி னுயிரம தாகு
மாண்டுகெய வாண்டிநமை யாண்டவ னடைந்தே, மண்டருஞ்செ
யாதவது கண்டவுணர் மன்னன் வானிடை யெழுந்துதகை யான
வை யரிந்து, குண்டமதி லாயிரமொ ராண்டுகெயி சிந்தக் குன்றவிளி
வந்திலன் மகத்தெரியில் வீழ்ந்தான். (௩௦)

தீயிடை மடிந்தது தெரிந்தரி முகத்தோன் சென்னிக ளரிந்து
மக வன்னிமிசை சிந்தி, மாய்வுற நினைப்பமறை யோனுருவ மாதி
வந்துபர னெந்திடுவ தென்னெனலு மன்னு, னுயிடை நிகழ்ந்த
சொல வீரமுறு குர னங்குற வெழுப்பிமறை யோனுரு வகன்று,
காயமிசை பெற்றமிசை மாதொடு விளங்கக் கண்டடி பணிந்தவுணர்
காவலன் மகிழ்ந்தான். (௩௧)

இன்னரு ளரன்புகல்வ னிங்கெமை நினைந்தே யெண்ணில்பக
னற்றவ மியற்றினை மனத்தி, லுன்னியது கேளென வுரைத்திட
வுரைப்பா னுந்துபுவி கொண்டபல வண்டமர சாள, மன்னியழி
யாமலுற யாவரையும் வென்றே வாழ்வுற வெனப்பல வரங்கள
திரப்பக், கன்னியொரு பாலுடைய கண்ணுதல் வினுவிக்க கண்டு
தொழு குரனெடு கட்டுரைசெய் கிற்பான். (௩௨)

மண்ணதனி லாயிரம தாகிவளர் கோடி மண்டுபுக முண்டமுள
மற்றவை தனக்கு, னெண்ணிலகு மாயிரவொர் ரெட்டள்ளை னுஞ்
டெட்டிக மிருந்தர சிபற்றிடுதி யென்றே, தண்ணையி னேட்டருளி,
நெஞ்சினும விரைந்தே சாருமொரு தேருமொரு சக்கரமு நல்கிப்,
பண்ணவர்க ளஞ்சுமொரு சிங்கமு மளித்துப் பன்மையுறு வண்மை
கொள் படைக்கலமு நல்கி. (௩௩)

வேறுபதி னாயிர முடன்றமுவு கோடி வெள்ளமுறு தந்திமிரு
வெந்திறல்கொ டேர்கள், பேறுறு பரித்திள் கடற்றருவர் சேனை
பிஞ்ஞக னளிப்பவது பின்னரரன் முன்னர், சேறி முகத்தனெடு
தாரகன் வணங்கத் திரமுறு சூரனென வீரம தளித்து, வீறுநம
தானதொரு சத்தியல தும்மை வெல்லுமவ ரியாரென விளம்பியக
வற்றான். (௩௪)

கண்ணுத லகன்றிட வகன்றபடை யோடுங் காசிப னிடத்த
வுணர் காவல னடைந்தே, யுண்ணய மொடும்பணிய வங்கவ
னுரைப்பா னுங்களுக்கு வெள்ளியிடை யுற்றிடுதி யென்ன, வண்
னமு றவன்பத மடைந்து புகர்தேரே வாகிட வுவந்தடியில் வந்
தனை புரிந்தா, னண்ணியிடு தேசிகனு மாசிபல பேசி நஞ்சனைய சூர
னெடு நன்மனை புகுந்தான். (௩௫)

மற்றொரு பெருந்தவி சளித்ததி விருத்தி வந்ததெவ னென்
றிடலு மன்னவுணர் மன்னன், வெற்றிபுரி வேள்விய தியற்றியது
முக்கண் வித்தக னடைந்துபுகழ் மெத்திய வரங்க, ணற்றிற லளித்
தது மொளித்தது மதற்பின் னன்குபெறு தந்தையிடை நண்ணி
யது மன்னன், சொறறது முரைத்தினி யியற்றுநெறி யெந்தாய்
சொல்கவென மல்குபுகர் சூரனெடு கூடும். (௩௬)

ஆவியென வொன்றில யருந்தனையு மித்தை யண்ணலுரு
வங்கடொறு மங்கடவி னத்துண், மேவிய வியோம்மென மேவியுறி
வின்முன் விண்ணென விருப்பன்வினை புண்ணிய முயன்றா, லீவ
வவை யென்னபலன் மித்தையத னுனீ யின்னவற மின்னமற்
மென்னவுள முன்னே, தேவரை வருத்துதி மகத்திறை துமக்குத்
தெவ்வனவ னைச்சிறைசெய் செய்தியிது செய்தி. (௩௭)

கூடரிய வாயிரவொர் ரெட்டள்ளை யண்டங் கூடியவை கண்டு
விறல் கொண்டனை திரும்பி, யீடுசெறி னவ்வொடு தாபதர்க ளிங்
குன் னேவல தியற்றிட வியற்றுபு ன் னுந் நீடிய கொலைத்தொ

ழின் முதற்பவ மனைத்து நிந்தனை யெனக்கருத னீபுரிதி யென்றே, நாடுபுகழ் சூரனுட னில்வகை மழைக்கோ ணல்லன விலக்கியவை யல்லன வுரைத்தான். (௩௮)

அற்றமறு மாயிரவொ ரெட்டளவை யண்டத் தங்கவ னறிந் திடவொ ரண்டவியல போதிக், கொற்றமுற வேகுதி யெனப்படை கண் மும்மைக் கோடியுறி யோசனை பரப்பிவர வேகி, வெற்றிகொ ளுருத்திர னலாததிசை யோரை வென்றிகொடு பாதலமி ழிந்த வரை வென்றே, நற்றுதி பெறும்படியின் முந்தென வளைந்து நத் துறு கரத்தனுறு நற்கட லடைந்தான். (௩௯)

தற்றவுண ரக்கடல் கலக்குதலு மாயன் சாபநகிர் தண்மீவளை சக்கர மெடுத்த, வெற்றியுல ணத்தின்மிசை யேறிநனி சிறி வீறு கொலை செய்யவுண வெய்யரெதிர் சென்றே, கொற்றமுகி லென்ன மிகு வானிகள் சொரிந்தே கோளவுணர் சேனைபல கொல்லவது கண்டே, செற்றமொடு தாரக னரிக்கெதிர் புருந்தே தியகனை மாரி பல சிந்தியமர் செய்தான். (௪௦)

கண்ணனது போதுகளை மாரிகள் சொரிந்தே கையனுறு கின்றசக டத்தினை யழிப்ப, வெண்ணுமொரு தேரணுகி மாய னுடன் மீது மேறுவன மீதினு மிராயிர நெடுங்கோ, றுண்ணென விடுப்பவர விற்பகை வருந்தத் துங்கநெடு மாலளவி லங்கமது கொண்டே, நண்ணியெதிர் போர்புரிய வன்னபடி கொள்ளா நாலு தின் மாட்டினெடு நற்சமர் புரிந்தான். (௪௧)

அப்பொழுது மாயனொரு கோடிகளை விட்டே யண்டர்பகை வன்றன தருஞ்சகமும் விலலும், துப்பொடு துணிப்பவொரு தண்ட மது கொண்டு தூயபுகழ் மாயனெதிர் சூரளவ லேக, மெய்ப்புறு பெருங்களை தெரிந்தரி சொரிந்தான் வீறுகதை கொண்டவை வில க்கியெதிர் செல்லத், தப்பி றிகிரிப்படை விடுத்திட விரைந்தே தான வன் மிடற்றினிடை தங்கியது நாதோ. (௪௨)

அங்கவன் மிடற்றினிடை யாபரண மாடு யாழியுற வாழியென வாசிக ளாறைந்தே, பொங்குதிநன் மாயவ னகந்தனில் வியந்தே போகவொரு தேரின்மிசை போரவுண னேறித், துங்கமுறு முன் னெதி ருறக்கமுது புல்லிச் சூரள மகிழ்ந்துபுடை துன்றுபடை யோடுஞ், செங்கதி ரருக்துமுத லானவர் பழிச்சத் தீதறு துறக்க நகர் சென் னுகி (௪௩)

அங்கணிது கண்டிசில வொற்றர்க ஞுரைப்ப வஞ்சியிடர்
கொண்டுசூழி லாகி மகவாஹு, மங்கைபு மகன்றனர் கொடுத்தசூவர்
தேடி மம்மருற விண்ணவரை வன்மையொடு பற்றி, வெங்கத
மொடுங்கடி தடித்தனர் பிணித்து வீரமுறு குரனெதிர் விட்டிட
லும் விண்ணோர், பொங்குபுகழாசிமுக மன்சொல விடுத்துப் போக
மக லோகமிசை போயனுகி னானால். (சச)

அந்தமக லோகமுத லானவுல கெல்லா மன்பொடு தெரிந்தவ
னமார்தவர் வழத்தக், கொந்தலர் நெடுந்தொடைகொ டானவர்கண்
மன்னன் கோகனக மிதிலுறை கோனகர நண்ண, வந்தனனு மிவ்
வகை யறிந்தெதி ரடைந்தே யாசிகள் புகன்றிடலு மங்கவனை வைத்
துச், செந்திரு விளமகுதிரு மார்புடைய செமமல் சேருமுல கத்தி
னிடை சேனையொடு முற்றான். (சரு)

அவ்விடையின் மாயவ னுணர்ந்தெதிர் பொருந்தி யாசிக
ஞரைத்திட வருத்தியொ டிருத்தி, வெவ்விடை யுகைத்தருள் பரம்
பொரு ளிருக்கும் வீறுல கடைந்தனிக வெள்ளம திகந்து, தெவ்வர்
புகழ் நந்திவிட வந்திநிற மேனித் தேவனை வணங்கவருள் செய்
தருளி யேனை, யெவ்வமறு மண்டவகை கண்டரசு செய்தே யின்
பொடுறை கென்னவிடை கொண்டிபுற மெய்தி. (சசு)

துங்கமுறு சேனையொடு கூடியதன் மிகே துன்றுபுக முண்ட
வகை தோறுமினி தேகிப், பொங்கவுண ரிற்சிலவ ரங்குற விருத்
திப் பொன்னுலகி னண்ணவவ னன்னையை யளித்த, செங்கணக
ரர்க்கிறைதன் மேன்மைக ளனைத்துந் தீதில்புகர் குரொடு தெருட்
டுற விடுத்தா, மங்கலி னயப்பினொடு வர்துதொழ லோடு மற்றல
னொடும்புனியின் மன்னவ னடைந்தான். (சஎ)

வேறு.

இந்த வேலையிற் திரைய னமரர்க ளிலங்குபாற் கூடன்மேய
வுந்தி பூத்தவ னனைவருங் குழுமியே யோர்ந்துதா னவனேரே
வந்து வாழ்த்துரை சொற்றனர் நின்றலு மற்றவர் தொகையூடே
யுந்துசேருடைப்பதினொரு கோடியா முருத்திரர் தமைக்கண்டான்.

துண்ட மாமதி கடுத்தவா ளெயிற்றடற் குரனா மகசேசன்
வண்டு லாவரு மிதழியற் தொடைபினுள் வடிவு வலியோரைக்
கண்ட யாவரிங் கிவரென வகிர்மதிக் கணிகை அாவற்றந்த
தண்டு முய்யுடி முடிப்பவ னானவன் னுள்வ னெனாற்றம். (ச)

முன்ன மோர்பக லகந்தையாற் பரமனை முளரியந் தவிசம்பர்
மன்னு நான்முக நயர்த்தலு மவன்றெழின் மல்கிய திலையற்றும்
கன்னி பாகனை மறந்தன மெனவவற் கருதியே பலவைக
வின்ன தீர்தவ மியற்றிட வடைந்தருள் புரிந்தில னிறையோனே. ()

மன்னு பற்பக லருந்தவஞ் செயப்பரன் வந்தில னெனமாழ்கி
யன்ன வாகன னமுதனன் விழியினீ ரலகைபா யெழுக்கண்டு [லா
துன்னி டிந்துயர் கொண்டவ னயர்ந்திடத் தொலைவிலா வுயிர்க்கெல்
மன்னை பாகனங் கவனது கனவிவந் தினையுள வறைகின்றான். ()

இங்கு நீயெமை மறத்தலால் விதித்திடு மிரல்புனக் கிலதாய
தங்க ணம்பதத் திருப்பவர் தமையுன தகத்தினில் விடுப்பாமென்
றெங்க னாயகன் கழறலு மெழுந்தினி திருந்தன னதுபோதிற்
பொங்கு சீர்ப்பதினென்றெனு முருத்திரர் விதிதுதற்புடைவந்தார்.

மன்றன் மாமதுக் கமலவான் றவிசின்மேல் வதிந்தநான் முக
வேத, னென்று மேவிய பதின்மராய் வினங்கிய வருத்திரர் தமை
நோக்கி, யின்று நீரிவ ணடைந்ததென் னெனவெம திறைவன தரு
ளாலுன், னன்று றந்தொழின் முடிப்பது பொருட்டினு னண்ணின
மெனசசொற்றார். (ரு௬)

சொற்ற வாசகங் கேட்டலு மகிழ்ந்துயிர்த் தொகையுத வுதி
ரென்ன, வற்ற சீர்பெறு பதினொரு கோடியா முருத்திரர் தமை
நல்கிக், கொற்ற நான்மறைய யன்றனக் கவன்றெழில் கொடுத்தகன்
றனரன்னார், முற்ற ருந்திற வுருத்திர ரிவரென மொழிந்தனன்
முகில்வண்ணன். (ரு௭)

இன்ன வாசகங் கேசவ னேசமோ டிசைத்தலு மிலைகேளாப்
பொன்னு லாம்புக முவுணர்கோ னிமையவர் புனைவனை முகநோக்கி
நன்ன லம்பெற யூயிருந் திடவொரு நகரது புரிகென்னக் [தான்.
கொன்னு லாம்புக ரெல்லேக றிடவவன் குமுறுதென் கடல்சேர்ந்

ஆங்க தற்கிடை யெண்பதி னூரிர யோசனை யகலத்தோர்
திங்கி னற்பதி வளத்தொடு புரிந்தனன் நிறன்மகேந் திசென்றோர்
பாங்கு றும்பெயர் நிறுவினன் வடகடற் படர்ந்தன னதினோரார்
துங்கு கைக்கரிப் பகைமுதற் காகரத் தொன்னகர் புரிந்திட்டான்.

மற்று முள்ளதென் டிசைதொறு மிடையிடை வயங்குதி வுக
டோறும், பெயர்நொ டிக்கா மங்கல கேசிதன் புதல்விதந் திடு

சூரன், கொற்ற நால்வகைத் தானைக ளிருந்திடக் குலவுபன் என ராற்றிக், கற்று ணர்ந்தசீர்ப் புனைவர்கோன் கதுமெனக் கருங்கடற் புவிசேர்த்தான். (௩௫)

பின்பு நாவலர் தீவிண்மா யாககர் பெருங்கரி முகன்வாழ்தற், கன்பி னோடுசெய் தவுணனுக் குரைத்திட வடன்மகேந் திரமெய் திப், பொன்பு னைந்தநம் மெண்டிரை நீரினும் புலவராட் டிடவாடி, யின்ப வேதனுன் முடிபுனைந் திருந்தன னேவருந் தொழுதேத்த. ()

மால வன்றனை விளித்திடும் பொழுதெலாம் வருகென விடை யிந்து, கோல மாமலர்க் கடவுண்மா முகந்தெரீஇக் குமரர்தம் மொடுநீவந், தேலு மங்கமோ ரைந்துநா டொறுமுரைத் தேகுதி யெனவோதிச், சீல மேனிய வருக்கனோ டினையன செப்புவன் றிறற்சூரன். (௩௬)

இன்ன வாணகர்ப் புறத்துறு புரிசைமீ தேகனிற் கரிதாகும், பொன்னு லாமணிச் சிகரிபு னெறிக்கொடு புகுந்துவான் மிசை யேகி, யின்ன தீர்தரு மிளங்கதிர் நடத்தியே யிவ்வகை திரிவாயென், நன்ன பின்னரே யவிர்மதிக்க் கடவுளுக் கறைகுவ னடற்சூரன். ()

வளரு கின்றதுந் குறைவது மறைவது மறந்துநீ நிறைவாகிக், கிளரு மின்னகர் நாடொறும் வருகெனக் கிளத்தியே யதுபின்னர், முளரி வாணவற் மெரிந்தநம் பதியினோர் முன்னிலங் கவர்பாலுற், றுளப ணித்திற மியற்றுபு தொழிற்குளிர்த் துறைகென வுரை செய்தான். (௩௭)

கொற்ப கட்டிலுற் மெகிர்ந்தவ றுளங்குலை சூலைந்திடப் புவி மாந்தர், முற்ப கட்டிலவந் திடுங்கொடுஞ் சமன்றனை முகின்மலை முலைமாயை, பொற்ப கட்டில்வந் துதித்தவன் மெரிந்தரும் பொரு கரி பரியாதி, நிற்ப கட்டிய கழற்றகு வர்களுகப் புரிந்திடே னீ யென்றான். (௩௮)

விரித்தி டெம்புகழ்ப் பலனனை நோக்கியிவ் வியனகர் மிசை வாழ்வார், தரித்தி கழந்திடு தொடைமுத லாயின தள்ளுதி யெனச் சாற்றித், இருத்தி கழந்திடு வருண்ணை நாவியுற் சிறந்தன பணிகீசிந், பொருத்தி யின்னக ரெங்கணுந் தெனியெனப் புகன்றனன் புகழ்ச் சூரன். (௩௯)

நீனி மக்கடமழைசொரி தருகவு னெடியநீந் பெருங்கோட்டு, வானி மக்கரிக் கடவுளை நோக்கிந் தவானவந் தவானோடு, மேலை

மாதிரத் தலைவர்தங் குழுவொடு மிடுபணி புரிகென்ற, னான மூற்
நிடு மிவைமறுத் திடவெரீஇ யுரைத்தவா ரெழுமுறார். (சு௪)

மரும் லர்த்தொடைப் பதுமகோ மனையுதன் மாதரை மணஞ்
செய்தே, யரிமு கற்கெழில் விபுதையை மணஞ்செய்வித் தானைமா
முகத்தோனாக், கிருமை பெற்றசீர்ச் சவுரியை மணஞ்செய்வித்
திருவரு மிருகோடி, விரிவு சேர்படை வெள்ளமோ டவரவர் பதி
புக விடுத்தானால். (சு௫)

தண்ட ருந்தொடை யினையவ ரகன்றின் றகுவிநிற் பலர்
தம்மை, மண்டு சீருள நாலிரு திசையினும் வானகத் துலகத்து,
மொண்டி றற்பெறு பாதல வரைப்பினு மொழிந்தபல்லிடந்தோறு,
மெண்ட ரும்பெருந் தானையோ டிருந்திட விடுத்தன னிருஞ்சூரன்.

ஏவல் செய்துழ றேவரை யொருபக லிருங்கடற் பெருமீன்க,
னீவிர் நாடொறுந் தருதிரென் றுரைத்தலு நெடுந்துயர்க் கடன்
மூழ்கிப், பாவ வப்பணி நாடொ றும் புரிந்தன பதுமகோ மனையுதன்
பாற், சேவ கத்தனி மைந்தன்வந் துதித்தனன் றிசையெலா மிசை
வீச. (சு௬)

உற்ற மைந்தனை மாயவண் மகன்றெநிற் துவகையங் கடன்
மூழ்கி, வெற்றி சேர்தரு மவுணர்தங் கிளைக்கெலாம் வெறுக்கைகண்
மிகவீந்தான், மற்ற தற்பினக் குமரனை மடந்தையர் வளங்கொ
டொட் டிலிலேற்ற, வற்ற மற்றிடுஞ் சிறப்பொடு மதிற்றுயின் றம
ருநா ளொருநாளில். (சு௭)

வான கத்தெழு மிரவிதன் கதிரவன் வடிவினிற் படப்பாய்
ந்து, தான வன்றனைப் பிடித்துவந் தணிமணித் தொட்டிலிற் றனை
செய்தே, யீன மற்றவா னவரொடு விதியடைந் திரப்பவிட் டத
னாலே, பாணு கேசுரபுய வளர்த்தொரு பகலிலும் படைக்கொண்மா
லையும்வென்றான். (சு௮)

மின்னு மக்கினி முகத்தனை யீரணியன் பீடுவச் சிரவாகு,
வென்னு மைந்தர்கள் பதுமகோ மனையகட்டி டத்துவந் துதித்தார்க்,
மின்னு மற்றுள மனையியர் தங்கள்பாற் றேன்றினர் தொகைசொல்
லின், மன்னி மிடுபுகழ் கொண்டமு வாயிர மைந்தர்க ளெனலாமால்.

உரிமு கன்னி கிருரனை னுறுமைந் தர்கடமையனித்திட்டான்
கரிமு கன்றிறந் பெறுமசு ரேந்திரக் காவலன் றனையீன்றான்

மருவு மின்னவர்க் கிளையளா ^அ மசுமுகி வலிதுபோய்த் துருவாசப்,
பெரிய வன்றனைப் புணர்ந்துவிட வலனைவா தாவினயப் பெற்
ளுளால். (எக)

அன்ன மைந்தர்க ளிருவருந் தவம்புரிந் தயன்றரும் வரந்தன்
னும், பின்ன வன்மறி யுருக்கொள முன்னவன் பெருமுனி வரனாகி,
மன்னு மாதவர்க் கமுதொடு கறியென மறிதனைச் சமைத்தாட்ட,
வின்னல சேர்ந்திட வவர்குட ரதுகிழித் திளையவன் வருமாதோ.

இன்ன பான்மையி னளவிலர்க் கிறுதிசெய் திருந்தன ரிது
நிற்கப், பின்ன ரோர்பகற் சூரனா மவுணர்கோன் பெருகெழி லயி
ராணி, தன்னை வவ்விதே சிறையிடை மகபதி தனையிட மனமீதி,
ஹன்னி மன்னிய தானையந் தலைவரி லொருவனோ டிரைசெய்வான்.

இந்தி ஈற்றிடித் திண்மீண்டு டிடுதியென் றேவியொன் பது
கோடிப், பைதொ டிக்கரத் தருவர்தங் குலத்துவெம் பாவையர்
தமைக்கவி, ரந்த மற்றசீர்ச சசிதனைப் பிடித்திவ ணடைதிரென்
றவண்ணிடச், சுந்த ரந்தரு துறக்கவா னுலகினிற் றன்னினா ரவ
ரெலலாம். (எச)

பொங்கு தானையுந் தானையந் தலைவனும பொற்றொடித் தளிர்
சசெங்கை, மங்கை மார்களும வருவன வொற்றர்போய் வானநா
யகற்கோத, வங்க ணீதுணர்ந் தருஞ்சசி யொடுங்கரந் தவனியி
னிடைய சேர்ந்தான, றுங்க வெய்யவர் துருவினர் தெரிந்திலர் சூரன்
முன் னுரைசெய்தார். (எடு)

ஈது சூரநிந் தமரர்கோன் றுணைவியோ டிருந்துழி யறிந்தெய்
தத், திதி லொற்றரை விடுத்தன னிகதிரன் சேயெனுஞ் சயந்தன்
றான், கோதி லாதவை குந்தமுற் றிருந்தனன் குறுகிய விவைகளா,
வேத மற்றதோர் பொன்னுல கடைந்ததி லிருந்தன னரசாற்றி. ()

மஞ்ச வாகன நாகர்கோன் புகலியாம் வளமுறு நகரேய்தி,
யெஞ்ச றுதவோர் நந்தன வனம்புரிந் திறைவனை யருச்சித்தே,
வஞ்சி யோடுந் வொற்றர்க ணேடியே வருவதை யறிந்துள்ளத்,
தஞ்சி மாதொடுங் கழையதாய்ப் பரமனை யருச்சனை புரிந்துற்றான்.

வேறு.

அந்நாளி னந்தாத நந்தன வனம்பூவி லம்பறறு வாட விமை
யோர், மன்னுன விகதிரன் வருந்தா விருந்திட வணங்கார் புராநி

யருளா, என்னு ரதன்பெரிய விந்தா சலத்தினிடை நண்ணித் தனது யர்வினும், தன்னோடு வேறுபுக ரில்லென்று பொன்வரை தருக்குற்ற தென்று புலல. (எஅ)

விந்தஞ் சினந்துவிதி பூர்காறு நீள்வுற விசம்பூ டருக்கன் முத லோர், தந்தம் பொருந்துநெறி யில்லாது மேருவிடை சல்லாப மோடு மருவு, மந்தண் கடத்துமுனி தன்னைப் புகழ்ந்திடலு மன்னு னறிந்த ஞானியே, யுந்தும் பரன்றனை நினைந்தே தவம்புரிய வற்றா னுயிர்க்கு ஞாயிரான். (எக)

நிற்கேது வேண்டுமென விந்தத்தை வென்றிட நிருத்தா பெருத்த விறலின், நெற்கேய வேண்டுமென விந்தா சலத்தட லிறுத்தே யிறுத மலயக், கற்கே யிருத்தியென வேர்பொன்னி நன்னதி கயின்குண்டி. கைக்கு ஞாதவத், தெற்கே நடந்தரி முகன் தம்பி வென்றியொடு சேர்மாய ஆர்கு றுகினான். (எப)

கேடற்ற முனியங்கண் வருகின்ற செயல்கண்டு கிரவுஞ்ச னென்னு மவுண, னீடுற்ற விமையோர்கண் முனிவோர்க ணனி வாட வெந்நாளு மின்னல் புரிவான், கோடுற்ற கிரியாகி யதனாடு சரியொன்று கொண்டங்க ணண்ட வதனுட், பீடுற் றிடுஞ்சா கரத் தைக் கரங்கொண்ட பெரியோ னடந்த ஞானினான். (எக)

சங்கோ லிடுந்தெண் டிரைச்சா கரத்தே தருக்கோ டெழுந்த விடநோர், வெங்கோப நிருதர்க்கு நிருபன் புரிந்திட்ட வியன்மாயை தன்னை யுணரா, னங்கோர்*குரோசஞ்செல் பொழுதந்த வழிமாழ்கி யயலொன்று காண வதன்மீ, தெங்கோ னடந்தா னடந்திட்ட போதங் கிறந்திட்ட தவ்வ தருமே. (எஉ)

வீடுறென்று சும்பமுனி வல்லே திரிந்துவதி வேடுறென்று கண்டு படாச், சேறகி சுற்றவொலி சுற்றவிருள் சுற்றமுகி றின்மாரி தாவ முனிவன், மாறங் குறாவறிவி னவுணன் புரிந்திட்ட மாயங் தெரிந்து வெகுளாப், பேறங் கரங்குலவு கன்தொண்டு சூத்திப் பெருஞ்சாப மோது வனரோ. (எக)

நலனுற்ற புலனற்ற கொடியோயில் வடிவாகி நாடோறு நண்ணி யதன்மேல், மலைபெற்ற வுமைபெற்ற குமரேசன் வடிவே லின் மடிவாதி பென்ற வுணர்கோ, னலலும் தழங்கப் புகன்றே யுகன்றே யடற்கொள்விந் தங்கு றுகினான், செலவிற் கிடந்துகிர வஞ்சஞ்செய் வஞ்சஞ் செயங்கொண்ட திண்டி றலினான். (எச)

வீரமல் வெற்பினெடு தெற்கேக வெற்குவழி விடுவா யெ
னப்பு கறலு, மாறாகி விர்தம திகழ்நதோத வேதபத மட்டிங் கடத்
தினை யெடாப், பேரூம தன்றைய யழுத்தக் குலைத்து பிலத்தாடு
போகி யதுவெண், ணீரூடி யன்பரொடு வன்பெய்தி ணூர்நிரய நெறி
வீழ்தல் காட்டுநிலைபோல். (அரு)

தாதார் மலர்க்கைகொடு வெற்பைப் பிலத்தினிடை தள்ளிப்
படர்ந்த பொழுதின், வாதாவி வில்லல நெனுமபேர் படைத்து
மிசு வஞ்சங் குயிற்று கொடியோர், தீதான தற்றமுனி தன்னேத்
தெரிந்துயிர் செகுப்போ மெனக்க ருதியப், போதாட தாயினவ
ஹவில வலனமுனிவர் போலப் பொலிந்த னனரோ. (அசு)

குன்றத்தை வென்றமுனி முன்பாக விற்பான கோலுந்
சமைந்த கொடியோன், சென்றத்த வென்றடி பணிந்திற் கொணர்ந
தமுது செய்தேக வேண்டி மெனவே, நன்றத் தொழிறபுரிவ மென
மூழ்கி வந்தடிசி னயமோடு செய்து தகரைப, பொன்றத் தடிந்து
கறி யாகச சிறப்பொடு புரிந்தே படைத்த னனரோ. (அன)

இன்பான வழுதங் கருந்தா வருந்தவ னிருந்தா னிருந்த
பொழுதின், வன்பாவி வாதாவி வருகென்ன முனிவன்றன் வயிறா
டெழுந்திரையவே, கொன்பா வகட்டிற் கரங்கொண் டிரங்கொண்ட
கொண்டற் களத்த னடிகட், கன்பா னவன்றவ வாதாவி கோ
தாவி யழிவுற்ற தன்ன பொழுதே. (அபி)

பின்னான தன்மட்டி மடிவான செயல்கண்டு பெரிதுஞ் சினந்து
தருவன, முன்னாக மதுகொண்டு முன்னாக வருபோது முனியோர்
தருப்பை யதனைக், கொன்னாரும் விடையாளி படையாக விடு
போது கொடியோ னுமுடி வாகவே, யன்னு ரிடந்தனை யகன்றே
நெடுங்கட லயின்ற னடந்த ருளினன். (அசு)

முடிவான கொடியோர்க டவமேவு துருவாச முனிமைந்த
ரான முறையாற், படியோர்கள் புகழ்குமப முனிப்பிபு முனிவோர்
கள் படிவங்கள் கொண்டு தொடரா, விடிபோ லிரைப்பவுயர் கொங்
குக் கணித்தா யிருந்தோரி லிங்க மதனி, லடியார் மனத்தனை யருச்
சனை புரிந்தங் ககன்ற னவர்க்கொல் பவமே. (கூ0)

கொங்குப் பொழிற்குலவு கொங்கிற் பெருந்தவர்கள் கோமா
னிருந்தரு ணூரான், மங்குற் களத்தனடி சிந்திக்கு நாரதன் வயற்
காழி நண்ண வதனிற், தங்குற்ற யின்னிணை தெரிந்தே யெழுந்து

முனி தாண்மீ திறைஞ்ச வினிதே, யிங்குற் திருந்தனைகொ ஸென்ன
வுன தின்னருளி னின்போ டிருந்த னனெனா. (கூக)

ஒப்பான தற்றபொழி லப்பான தற்றுலர்வ தோதக் கடத்து
முனிபால், வைப்பான வாறுவரின் மெய்ப்பாதி நந்தனவ னந்தான்
வளர்ந்திடு மெனச், செப்பா யுபாயமென மெய்ப்பாணி யைந்து
டைய சீரோனை யர்ச்சி யெனவே, பொய்ப்பாச மற்றமுனி யுரை
செய்ய வவ்வகை புரிந்தான் விசம்பு புரிவான். (கூஉ)

அக்காலே வேழமுகன் வந்தேது வேண்டுமென வந்தனர்
கடத்து முனிபான், யிக்கான குண்டுகை வந்ததைக் கவிழ்ததருள
வேண்டுங் கணைச வெனவே, மைக்காக மேனிகொடு சென்றுந்து
குண்டுகையை மண்ணிற் கவிழ்க்க வதனிற், புக்காசி லாதிலகு
தன்பொன்னி நன்னதி புறம்போகி யோடி யதரோ. (கூங)

அவ்வேலை யோர்சிறுவ னைப்போல வத்திமுக வத்தன் திரிந்
தருளலும், மைவேலை தன்னையொரு கையூ டடக்குமுனி வன்றான்
வெகுண்டு தொடரா, மெய்வே தனைப்பட விளைப்பத்த னாதுருவ
மேவிப் பயந்த முனிவற், குய்வே தரும்பல வரந்தா னளித்தவ
னெனித்தான் மிகுத்த வொளியான். (கூச)

துதியார் கடத்துமுனி கொங்கைத் தணந்துமிகு துங்கம
பொருந்து திருமால், பதியா யிருந்ததொரு குற்றல முற்றளவில்
பாவங்கொள் பாக வதருட், கொதியா னிகழ்ந்திடலு மலர்போ
லுருக்கொடரி கோயிற் புகுந்த ரிதனைப், புதிதா யிலிங்கவடி வாகப்
புரிந்துபொதி யத்திற் பொருந்தி னைரோ. (கூரு)

வேறு.

இதுநிற்க முனமைக் கரப்பிள்ளை தள்ளு மெழில்கொண்ட
நதிவந் திருங்காழி தன்னிற், பொதுளற்று மெலிகின்ற நவநந தனத்
திற் புகுதத் தழைப்பவர னைப்புகை செய்தே, துதியுற்ற மகவா
னிருக்கத் திருக்கச் சூரன் னாலே வருந்தமார் சில்லோர், கதிருற்ற
கனகத் துறக்கந் துறந்தே காழிப் புரத்திற் கலந்தார்கண் மன்னே.

ஆண்டுற்ற தவளக் களிற்றண் ணலைக்கண் டவனம்பொ னடி.
மீதி னடைவிற் பணிந்தே, யீண்டுற் திருந்தாய் பிரிந்தெம்மை யா
மங் கிகல்கொண்டு ஈருசூர னிடுமேவ ஸெல்லா, முண்டிற்ற துயரிற்
புரிந்தே மெலிந்தே முடியா தினிச்செய்ய முடியாதெங் ணமயந்,

மாண்டிற்ற விறல்கொண்ட சூர்கெட்டி யாமுய்ய கைகொண்டு
புரிகொன்ன மகவண்ணல் புகலும். (௪௬௭)

துன்றேர் வளைச்செங்கை யெழின்மாயை நல்குஞ் சூர்மா மகந்
தான் றொடங்குற்ற வன்றே, மின்றே யிழந்தோ மிரும்பொன்னி
னன்னு டென்றேறு மக்கங் கிசைத்தே னுயர்ந்த, குன்றே யெனுங்
கொங்கை யுமைபங்க னல்குங் குறைவற்று வளர்வெற்றி கூடுந்
நம்மை, வென்றே பதங்கொண்டு பன்னாறு மன்னோன் மிடலோடு
படியீது மிகுமேவல் கொண்டான். (௪௬௮)

மிடல்கொண்ட நஞ்சன்ன வெஞ்சூர னாறு மீனஞ் சுமந்தே
மெலிந்தோம தல்லா, லிடர்கொண்ட புன்செய்கை யாவும் புரிந்தே
மிகையன்றி யயிராணி யெனுநாம மேவு, மடமங்கை தனைவவ்வி
யெனையுஞ் சிறைக்கண் வைப்பா னினேந்துந் துவானத்து வஞ்சன்,
படையுந்த விவ்வா றுணர்ந்தே கரந்தே படரோடு மாதோடு பதி
யைத் தணந்தேன். (௪௬௯)

முந்தே பொருந்துற்ற தீதன்றி யீதோர் முரன்மேவு வசை
மேலின் முடியா தெனக்கொண், டிந்தே புரைந்திட்ட முகமங்கை
யோடு மிடர்கொண்ட நுமைவிட் டிரும்பு தலத்தே, வந்தே கரந்
தே வதிந்தே றுதற்கண் மந்தா கினிச்சென்னி மன்னன் பதத்திற்,
செந்தே னனும்போது தூவிப் பணிந்தே சீர்பெற் றிடும்புசை செய்
தே யிருந்தேன். (௪௭௦)

துன்பந் தருந்தா னவக்கையர் சொல்லுந் தொழில்செய்து நம்
மேன்மை தொலைவுற்ற தினிநா, மின்கொண்ட வெள்ளிக் குவட்டின்
கண் மேவி மேவார் புரஞ்செற்ற விமலந் சூரைத்தெம், புன்கண்
டணந்துய்ய வம்மின்க ளென்னப் பொன்னாட் மன்னோ மகிழ்ந்
தார் புகழ்த் தா, ரின்பங்கொ ளிமையோரை பிறையிங்க னுறுமென்
றெழின்மேவு மயிராணி யிடைமேவி னானல். (௪௭௧)

சீர்கொண்ட வயிராணி கண்டாள் பணிந்தாள் சேர்வுற்றதென்
னிங்கொ ரெண்ணத்தொ டென்ன, வார்கொண்ட முலைமங்கை
யிடரும்ப ரொடுவின் மதிகங்கை நதிதங்கு மெளலிப் பிரான்வா,
மோர்கொண்ட கயிலைக் கிரிக்கேகு கின்றே னிறுகூற வந்தே னெனா
வங் கிசைப்பச், சூர்கொண்டு மண்மேல் விழுந்தா ளயர்ந்தாள் சுரர்
மன்ன னதுகண்டு துண்ணென் றெடுத்தான். (௪௭௨)

தன்னாறு விற்கொண்டு தெனியிப் பவங்கண் டளர்தன்பு
சிறிதே தணந்தென்னை விட்டுப், பொன்னாரின் மன்னி பிரிந்தா

வெணைத்தான் புரப்பாரி யாராவி போமல்ல தாயே, னுன்னோடு
வருவே னெனுநிற்ப வைய னுனையிங் களிப்பா னுளத்தஞ்சலென்ன,
வன்னா னிடத்திற் சிறப்பென்னை யென்றா ளதுகே னெனாவின்ன
தவளோ டிரைப்பான். (௧௦௩)

ஆல்லோடு நிகர்கண்ட னருளின்றி மூன்ன ளரியாதி யிமை
யோர்க ளடன்மேவு மவுணர், கல்லோல மேவுஞ் செழுங்கீர மாரக்
கடலைக் கடைந்திட காலத்தி னாலம், பல்லோரு மிடரும் நிறப்பப்
பிறப்பப் பயங்கொண் டிரிந்தே பரன்சேர் குவட்டிற், நெல்லாரு
முக்கட் கருங்கண் டனைக்கண் டெழில்கொண்ட துதிசெய்ய விரு
நஞ் சயின்றான். (௧௦௪)

கன்மா திடங்கொண்ட கங்காள னின்னுங் கடைமின்க ளமு
தங்க னெழுமென்று கழற, முன்மான வேகிக் கடைந்தார்க ளும்
பன் மூகத்தானை வழிபாடு முன்னஞ்செய் தில்லார், பொன்மேரு
மத்தம் குலைந்தே கடற்குட் புகுந்திட்ட தவனைப் புகழ்ந்தா தரிப்ப,
மின்மாக நீள்வெற் பெழுந்திட்ட தெழுவும் மிகுமின் படைந்தே
மிடைந்தே கடைந்தார். (௧௦௫)

கடைகின்ற பொழுதின்ப வழுதங்க னெழுவங் கண்டண்டர்
திண்டான வக்கையர் சூழா, வடைகின்ற வழுதிங் கெமக்கே யெ
மக்கென் றடலோடு பொரமுன்ன வப்போதி லப்போர், கெட
வுன்னி யெழின்மேவு முருமாய னெருமோ கினியாகி வந்தின்ன
கேண்மின்க னென்ன, மிடைகின்ற திரைவேலை யமுதோவி யானோ
வேண்டிற்ற திவணென்ன வெய்யோ ரிசைப்பார். (௧௦௬)

எங்கட்கு நீயென் றுரைத்தார் விரைத்தா ரிமையோர்க ளமு
தெங்க ளிடமாக வென்றார், சங்குற்ற் கையானை வெய்யோர்கள்
கொண்டோர் சார்நென்ன வென்மேனி தழுவற்கு வல்லா, நிக்
குற்று ளார்தம்மி லாரென்ன வப்போ தியானென் றியானென்
றிரும்போர் புரிந்தே, மங்குற் றெழிந்தார்க ளவர்தம்மி லிருவோர்
வானோரு ளவர்போல வடிவுற் றடைந்தார். (௧௦௭)

விண்ணோர்க ணரிநண்ணி யழுதங் களிப்ப வெய்யோர்கள்
கடிதுண்ண வத்கண்டு விறல்சேர், தண்ணோவின் மதிசெய்ய கதிர்
கண் டரிக்குத் தங்கண்கொ டோதத் தடசசட் டிவங்கொண், மண்
னோவ முடிதள்ளி யழுதுண்ட நீரா னுயர்கோளி னிலைநல்க வுவர்
நாக மாகி, விண்ணோடு சசிதன்னை யென்றுழை முன்சொல் வெந்
சத்தி னுல்வான மீதே மறைப்பார். (௧௦௮)

அதைகின்ற விவைநிற்க வழதம் பகிர்ந்தே யணிமா துருக்
கொண்ட வடன்மாய ஹுறலும், கறைதன்று கண்டத்த னவன்
முன்னர் வந்தே கலவித் தொழிற்செய்தல் கருதற் றழைப்ப, முறை
யன் றெனாமாய னிசையாது நிற்ப முரணே டவற்பற்ற முன்னிச
செல்போதி, னறைமன்னு துளவண்ண லோடத் தொடர்ந்தே
நம்பன் பிடித்தோ ரிடத்தெய்தி னானல். (௧௦௯)

எங்கோனு மாலும் புணர்ந்தார்க ளப்போ தெழிலோ மிதித்
தா னிருங்கொற்ற வையன், சங்கோ வெலுங்கந் தரத்தைய லவ
னன் றனையாள்வ னென்றச சயத்தோனை முன்ன, வங்கோர் கணத்
தெய்த மனையாள் யனையா னரணுக வைத்துந்து திரணுக ரோடும்,
பொங்கோத வேலைக் கடுக்கொண்ட கண்டப் புனிதன் பொருப்பிற்
பொருக்கென் றடைந்தான். (௧௧௦)

இன்பான கயிலாய சைலத் தடைந்தே யெம்மாளி யோகத்
திருக்குந் திறத்தா, லன்பாக வேகாண லில்லாது பன்ன ளருணந்தி
தலைவாச லதின்மேவு நாளின், வன்பாவ வடிவான மறிமா முகத்
தான் வளர்துன் முகங்கொண்ட மடமாதி னோடும், பொன்பாவு
சசிரந் றவஞ்செய் திருந்த புகழ்மேவு காழிப் பொழிற்பா லடைந்
தாள. (௧௧௧)

மாணன வெழில்கொண்ட விளையோரை நாடி வலிதே
புணர்ந்தேகு மறிமா முகத்தான், சேணன பொழிலூடு சசியைத்
தெரிந்தே திறல்கொண்ட சூரோடு சேர்தற் கழைப்பப், பூணர்
பெருங்கொங்கை மடவாண் மறுத்தே புகனிதி யலவிது போவென்
றிசைப்ப, வேணன வலியோடு வலிதே பிடித்தே யிடரோடு மவ
ளோல மிடவே படர்ந்தான். (௧௧௨)

பாகுற்ற மொழிதன்னை யசமா முகத்தான் பற்றிப் படர்ந்
திடலு மையன்ற னளாய், வாகுற்ற சசியைப் புரந்திட்ட வீர மா
காளர் போகாது நில்லென்று சொல்லிக், காகத்தை நேரான வாகத்தி
ணண்முன் கடிதேக வவளுந் கறுத்தே திரும்பி, வாகைப் புயங்
கொண்ட வீரன்ற னேரே வலியோடு மொருகுல வைவேல் விடுத்
தான். (௧௧௩)

வன்புற்ற சூலத்தை வாள்கொண்டு வீரன் வலியோடு மிரு
துண்ட ஈருவத் துணிப்ப, முன்புற்ற வறிவற்ற மறிவத் திரத்தான்
முடிணற் றிடுந்துன் முகத்தான் கரத்திற், கொன்பெற்ற சூலம்

கொண் டயிராணி துணையக் கொடியா னெடுகனைக் கொடுத்தே யெதிர்த்தே, யின்புற்ற மூர்ப்பூடுதைக்கச் செலுத்த வெழில்கொண்ட வாள்கொண் டெதிர்த்தே துணித்தான். (ககசு)

உந்துற்ற வொருகுல மிருதுண்ட மாக வொருவாத வொரு வெற் புரத்தோடு கொண்டே, மைந்துற்ற வீரன்ற னேரே விடுப்ப வலிகொண்ட வாள்கொண்டு வருகின்ற குன்றஞ், சிந்துற்று வீழத் தடிந்திட்ட போதற் சீர்கொண்ட வாளுஞ் சிதைந்திட்ட தம்மா, முந்துற்ற வயிராணி தன்னைப் பிடித்தே முன்போ னடந்தான் முரண்கொண்ட வெய்யாள். (ககரு)

அப்போது மாகாளர் கடிதேகி யவடன் னணியுற்ற வளகத்தை யாடலோடு பற்றித், துப்போடு முடைவாள் பிடித்தோர் கரத்தைத் துண்டம் படுத்திக் துலங்குற்ற மாதை, மெய்ப்போடு விடுவித் தடற்றுன் முகத்தாள் வீறுங் கரத்தொன்று வீழத் துணித்துச், செப்போடு நிகர்கொங்கை யவண்மண்ணில் வீழச் சீர்கொண்ட தாள்கொண்டு திறலோ னுதைத்தான். (ககசூ)

கரந்தா னிழந்திட்ட சூர்தங்கை சோரிக் கடலோடு படிந்து கடிதே விழுந்தே, வருந்தா வரற்றா மருண்டா னொருண்டாள் வய முற்ற வுரையங்கண் வரையற்ற சொற்றா, ளருந்தார் நெருங்குங் குழற்றுன் முகத்தா ளதுகண்டு பலபுந்தி யறையத் தெளிந்தே, திருந்தார் வணங்குங் கழற்கூர னேரே சேரற் குளங்கொண்டு தென்பா னடந்தாள். (ககௌ)

எண்ணூர் வழுத்துந் திறற்கொண்ட வீர நெழில்கொண்ட வயிராணி யெனுமாது தன்னைத், தண்ணூரு மருளோடு வதனந் தெரிந்தே தகுவர்க்கு நெஞ்சுடு சற்றேனு மஞ்சேல், கண்ணு யிரங் கொண்ட விண்ணுட ரண்ணல் கவினுற்ற வுன்னேமேவு காறும் புரப்பன், பண்ணூரு மொழியிங்ங னுறைகென்று போகப் பண் டென்ன வவளும் பரிந்தே யிருந்தாள். (ககஅ)

மேவுற்ற விதுதன்னை யருணு ரதன்போய் வெள்ளிப் பொருப் பின் விருப்போடு விண்ணோர், தேவுற் றுழிச்சென் றுரைப்பக் கலங்கிச் சேணுற்ற விமையோர்க டிரளோடு காழிக், காவுற்று மா காள னீர்க்கண்டு புல்லிக் கவிண்மாதி னெடுமேரு வரையிற் கலந் தான், பாவுற்ற படரோடு கரமற்ற மடவார் பதகேச னரசாளுநக ரிற் படர்ந்தார். (ககஊ)

அங்குற்ற பேர்கண்டு மறிமா முகத்தா ளணியுற்ற கரமா ருந்துத்
தார்க ளென்றே, பொங்குற்ற பலவான வெண்ணிக் கொண்ணிப்
பொற்புற்ற குருற்ற பொற்கோ யிலுட்போய்த், தங்குற்ற வண்ணியிற்
புரண்டே புலம்பித் தகர்போல வதனந் தரித்தா ளாற்றக், கொங்
குற்ற மாலைப் புயச்சூர் தெரிந்தே கூறார் காத்தைக் குறைத்தார்க
ளென்றான். (௧௨௦)

ஆடான முகமுற்ற கொடியா னுரைப்பா ளயிராணி புனியூ
டமர்ந்தா னுனக்கென், றீடாக வேபற்றி வருபோது மகவா னேவந்
புரிந்தே யிருந்திட்ட வொருவன், பாடாக வெம்பாணி கொய்தா
னெனசூர் பயமுற முகிலுர்தி பணிசெய்யு மவனே, பாடாம
லேவர்கைத் தலத்தைத் துணிப்பா னன்றென்று விண்ணோர் நடுங்
கச சினந்தான். (௧௨௧)

அப்போது மகனாகி யுறுபாலு கோப னடலோ டெழுந்தே
யவன்றான் பணிந்தே, மெய்ப்பான மகவானே யயிராணி தன்னை
விண்ணோரை யெலலாம் விரைந்தே பிடித்திக், கிப்போதி லேவண்
மீள்வன் விடுகென்ன வன்னு னேவத்த னாதான் கிற்பா லடைந்
தான், மைப்பாவு கடுவன்ன குரோற்ற ரோடு மலர்வேத னைக்
கொண்டு வம்பின்க ளென்றான். (௧௨௨)

வேறு.

என்றிட வயனை நாடி யேகியே கொடுவந் துய்ப்பத்
துன்றுசீ ரிவர்தங் கையைத் தொன்மைபோற புரிதி யென்றான்
மன்றல்சேர் வனச மேலோன் மற்றிவர் கரங்கள் வல்லே
நன்றுற வளர்க வென்று நவின்றிட வளர்ந்த வன்றே. (௧௨௩)

அங்குது குரன் காணா உவயன்றனை மகிழ்ந்தே பூரித்
றங்கையை யிருப்பச் செய்து தடங்கொடுன் முகத்தி னானைச்
செங்கதிர்ப் பகைவ னோடு சென்றிட விடுத்தப் பின்னர்
பொங்குசீ ரொற்றர் தம்மோ டினையன புகல லுற்றான். (௧௨௪)

வெற்றிகொ ளுருக்க னாதி விண்ணகந் தன்னி னானுஞ்
சுற்றியே திரிவோர் தம்மைத் துண்ணெனக் கொணர்ந்தி ரெண்ணு,
மற்றவர் கொடுவந் துய்ப்ப மறிமுகி கரமோர் வீர
லிறிறிடத் தடித னோக்கி யிருந்ததெ னியம்பு மென்றான். (௧௨௫)

என்றிட வணையச் சொல்வா ரெங்கணம் பரத்தின் விது
சென்றதி தறியோ மென்னச் சிறியே சிறையிற் சேர்த்தித்

துன்றிய கால்க டம்மைத் துண்ணெனக் கொணர்நி ரென்ன
வன்றிறம் லூத றேகி மற்றவர்க் கொடுவந் துய்த்தார. (௧௨௬)

தானவ னவரைச் சீறித் தகர்முகி தனது கையை
யினமி லொருவன் வாளா லெறிதல்கண் டிருந்தீ ரென்றே
பூனமார் சிறையிற் சேர்த்தி யொற்றரைத் தரணி காக்கு
மானவர் தம்மைக் கொண்டு வம்மினென் றுரைத்தான் மன்னே.()

எண்டவி ரவரை யுய்ப்ப வெங்கைதன் செங்கை துண்டங்
கண்டன னொருவ னீவிர் காத்தவா நன்றென் றேறுதித்
துண்டமா மதனைத் தானைத் தோளினைத் துணிப்பித் தின்ன
தண்டமங் கியற்றிச் சூரன் றவிசினு மெழுந்தா னன்றே. (௧௨௮)

எழுந்துதன் மருங்கு நின்ற விளையளை விடுத்துச் செந்தேன்
பொழிந்திடு கமலத் தோனைப் போகெனச சிறையாந் துன்பத்
தழுந்துவா னவரை விட்டிங் கருளென விரப்ப விட்டுச்
செழுந்துதி யளைய ரெல்லாஞ் சென்றிடப் பணித்தான் றீயோன்.()

அன்னது பின்னர் மைந்த ரமைச்சர்கண் முனிவ ரானோர்
துன்னுறு படைஞர்க் கெல்லாஞ் சூர்விடை கொடுத்துப் போன
னின்னது நிறக முன்ன ரெழுந்துதன் மனையிற் சென்ற
கொன்னுறு பானு கோபன் செயலினைக் கூற லுற்றும். (௧௩௦)

நீடுபல் படைகள் சூழ நெடியதோ நிரத மேறிக்
கூடுநுன் முகத்தாள காட்டக் குறைவில்சீர்ப் புகலி மேவித்
தேடினன் மகவான் மாதைத் தெரிந்திலன் புவனி யாண்டு
நாடினன் காணு னுகி நாகமேற் சென்றா னன்றே. (௧௩௧)

சண்டவெங் கிரணப் புத்தே டனைச்சிறை பிணித்த தீயோ
னண்டிய தண்டர் காணு வருந்துயர் பொருந்தி யேங்கி
மண்டுசீர்ச் சயந்தன் முன்போய் மற்றிதை யுரைத்த லோடுங்
கொண்டலூர் குரிசின் மைந்தன் கொண்டன னுளத்திவ் வாறே. ()

தந்தையு மில்லை பெற்ற தாயிலை குரவ னான
வெந்தையு மில்லை செய்வ தென்னென விதயத் துன்னி
முந்தையில் விதியை யாரே முடித்திட வல்லாரீண்டு
வந்தது வருக வென்னு வானவ ரோடும் போனான். (௧௩௩)

வெள்ளைவா ரணத்தின் மீதே விண்ணர சாளு மண்ணல்
பிள்ளைவா னவர்கள் சூழப் பெருஞ்செருப் புரிவா னெண்ணிக்

கொள்ளையர் மவுணர் நேரே குறுகலு மவுணர் தாழு
மெள்ளில்சீ ரிமையோர் தாழு மெதிசந்தம ரியற்றி னாரால். (௧௩௪)

மண்டிரு திறத்தி னேரும் வன்சமர் புரிந்த காலை
யண்டர்க ளுடைந்தே யோட வவுணர்க டொடர்ந்து பற்றிப்
புண்டரு கயிற்ற லன்னார் புயம்பிணித் தகல வீது [ன்
கண்டன்ன வெகுண்டான் வெள்ளைக் கயந்தனிற் சயந்த னென்பா

கைத்தனு வளைத்துத் தீய கணையெனு மழைப் பொழிந்து
பத்தினமேற் றெண்ணு றுற்ற படைவெள்ளம் விள்ளச் சிந்தி
மெத்திய தலைவர் தம்மை வென்றிகொண் டிடச்சூர் மைந்த
னத்தொழில் கண்டு நேர்வர் தடுசர மாரி தூர்த்தான். (௧௩௬)

இந்திர குமரன் காண வெண்ணில்கோ றுரந்து நீக்கி
வந்தவன் விசிக மாரி விடவிட வதனன் மாற்றி
யந்தபில் வன்மை கொண்ட வாயிரங் கண்கள் சிந்திச்
சிந்தின னவுண னேந்துந் சிலைப்பெரு நாணி தன்னை. (௧௩௭)

நல்லதோர் நாணி போக நாணியோர் நாணி விற்கொண்
டொல்லையா யிரங்கோல் சிந்தி யுரந்திகழ் சயந்தன் மீதே
வல்லையி லழுத்த வன்னன் வானியா யிரநேர் தூண்டிச
சில்லியந் தேரு மாவுஞ் சிதைத்தனன் நேவர் துள்ள. (௧௩௮)

மற்றொரு தேரில் வாவி வஞ்சகன் சிலையைக் கோட்டி
யற்றமில் சரங்க டாது றாயிரங் கோடி தூண்டி
வெற்றிசேர் மகவான் மைந்தன் மெய்யெலா மழுத்த நொந்து
சற்றுமங் கறிவி லாது தந்திமேற் சயந்தன் வீழ்ந்தான். (௧௩௯)

வீறிய மகவான் மைந்தன் வீழ்தலும் வெள்ளைத் தந்தி
சிறியொன் னைன்றோர் பாய்ந்து சிதைத்தவ னுரத்தின் மீதே
கோறறை் கோட்டி னாலங் குத்தலங் கோடு நாலும்
வேறுவே றொடிந்து வல்லே மேதினி விழுந்த வன்றே. (௧௪௦)

கையுடைத் தவள மேருக் கவுளிடைப் பாணி கொண்டு
வெய்யவ னடிப்ப நொந்து வீழ்ந்தது சயந்தன் றன்னைச
சையமே யனைய மொயம்பிற் றுனவர் சுற்றிப் பற்றி
மையல்சேர் கயிற்றாற் கட்டி வானவ ரோடுஞ் சேர்த்தார். (௧௪௧)

அங்கது பின்ன ரன்ன வாடகத் துலகத் துற்ற
மங்கையர் தம்மை யேனை வானவரீ தம்மை யெல்லாம்

பொங்குசீ ரவுணர் பற்றிப் புயங்களைக் கயிற்றூல் வீக்கித்
துங்கவா எனரைத் தீயாற் சுட்டனர் தூளி யாக. (கசஉ)

இன்னது நிகழ்ந்த பின்ன நிரவியைத் தனைந்த வெய்யோன்
மன்னுள மகிழ்ச்சி யோடுந் தானைத் தானே யோடு,
மன்னிய புலியின் மேவி மகேந்திர மூதூ ருற்றுக்
கொன்னுறு தந்தை மேவு கோயிலுட் போயி னானால். (கசங)

தந்தையை வணங்கி நின்று சசியெனு மடந்தை யோடு
மிந்திரன் மனையுங் காணே னேனைய வானோர் தம்மை
யுந்துசீர்ச சயந்தன் மன்னே யொல்லைகொண முற்றே னூரைச்
செந்தழற் கீர்தே னென்னத் திருமகம் மழுவிக்கொண்டான். ()

புல்லியே தங்கை காணப் போந்திடு சயந்த னாதி
யெல்லவர் தமக்குந் தண்ட மியற்றுவித் தவரை பெல்லாம்
* வல்லிசேர் சிறைசேர் வித்து மைந்தனை மனையிற் போகென்
றொல்லையில் விடுத்தசு குர னுறையுளிற் சென்றே னன்றே. (கசரு)

ஆலமூழ் கால வேலு மடுங்கொடுங் கணையும் வாளு
நீலமு மாணு மாணு நெடுவிழி யரம்பை மாதர்
சாலவுங் கொடிய ரான தகுவர்தம் பணிக ளாற்றிச்
சீலமுந் தவமு மில்லாத் தீயர்த நகரி லுற்றார். (கசசு)

இன்னவை நிற்க முன்ன மிரணிய வுலகந் தன்னிற்
கன்னவில் குலவுத் திண்டோட் கதிர்ப்பகை புடைப்ப வீழ்ந்த
மன்னெடுங் கரிவெண் காட்டு வரதனை யருச்சித் தேத்திப்
பொன்னுறு கோடு நாலும் பொருந்தியாங் கிருந்த தன்றே. (கசஎ)

ஈதறிந் திடரின் மூழ்கி யிந்திரன் மவஞ்செய் கின்ற
தாதிய தாக வாதி யறுமுக னுதித்த தீரு
வோதிய வடைவி னோடு மொளிதரு வியாழப் புத்தேன்
கோதிலா வமரர் போற்றுங் குமரவேண் முன்னஞ் சொன்னான். ()

இரண்டாவது

அசுரகாண்டம்

முற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள்-௩௪௩.

வேலுமயிலுந்துணை.

* வல்லி - விலங்கு.

மகேந்திரகாண்டம்.

சொன்னவை யனைத்துங் கேட்டுத் துலங்கிய வருளி வீரா
லொன்னலன் நனது மாட்டோ ரொற்றனை விடுப்பா மென்றே
மன்னிய புகழ்ச்சி வீர வாகுவை யருளா னோக்கி
யென்னையா னுடைய செவ்வே னினையன விளம்ப லுற்றான். (க)

நாட்டிய புகழ்ச்சுர் முன்போய் நாகர்தஞ் சிறையை நீக்கி
வாட்டமி லறத்தில் வாழ்தி மறுத்தியேல வந்து நானே
வீட்டுவ நாமென் றோதி மீள்கென வீர வீரன்
ருட்டுணை பணிந்து வேலோன் றனைவிடை கொண்டு போனான். (ங)

பெற்றசீர்க் குவிச வேலோன் பின்புபோ யும்ப ரோடுஞ்
செற்றவெஞ் சூர னாரிற் சிறையிடைச் சயந்த னென்போ
னுற்றன னவன்பா லெய்தி யுளந்தனை யுவந்து தேற்றிக்
கொற்றவின் செயலைப் பின்னர்க் குயிற்றுதல் வேண்டி மென்றான். (ஊ)

அங்கதற் கிசைவு கொண்டே யவன்றனை நிறுவி வீரம்
பொங்குதம் பியர்க டம்மைப் பூதமன் னரைநி றுத்தித்
துங்கவெண் டிரைசே ராழித் தூயதண் கரையின் மேவி
மங்குறா துயர்ந்த கந்த மாதனக் குவடு சேர்ந்தான். (ச)

அங்கதன் மீதி லேறி யவுண னூர்க் கடைவா னீட்சி
தங்குமோர் வடிவங் கொள்ளத் தடவரை பொறுது தாழ்ந்து
பொங்குசீர்ப் பிலத்தி னாடு போயதெவ் வுலகுஞ் சூரன்
றுங்கவா னகருங் கண்டான் சுடர்விடு வடிவாள் வீரன். (ஊ)

அண்டர்சூழ் குமர வேளை யன்புடன் றொழுது போற்றித்
துண்டவெண் பிறைபான் மைந்தன் றெல்லுரு வமைந்து சூராக்
கண்டக னாரை நாடிக் ககனமா நெறியூ டேகிப்
பண்டிபோ லெழுதி யென்ன லெழுந்தது படிந்த குன்றம். (சு)

சென்றிடு வீரன் சூரன் றிருநகர் வடாது பாங்கர்.
வந்திதல் படைத்த யாளி மாமுசுத் தவுணன் போற்றும்

வென்றிகொ ளிலங்கை யான வியனகர்க் கணிய னுன
னன்றவன் சூரற் காண வனிகமோ டகன்ற னன்றே. (௭)

அங்கவன் நனது மைந்த னூயிர வெள்ள மான
துங்கவெம் படையி னோடுந் துலங்கதி வீர னென்போன்
றங்கினன் வடாது வாச நன்னிடை மன்னி வீர
சிங்கனைஞ் னூறு வெள்ளஞ் சேனையோ டிருந்தான் மாதோ. (௮)

கண்டனன் வீர வாகு ககனமேல் வருதல் சீற்றங்
கொண்டன னெமது காப்பிற் குறுகின னிவன்ற னாவி
யுண்டிடு வேனென் மெண்ணி யுரந்தரு மடங்கற் பேரோன்
மண்டிய படையி னோடு மாகமேல் வளைந்து கொண்டான். (௯)

உற்றசீர் வீர வாகு வுறைகழித் தொளிர்வாள் கொண்டு
செற்றவெங் கரிக னூடு சீயமொன் றடைந்த வாபோற்
றறறிவர் தெதிர்த்து போர்செய் தண்டமுந் தலைவன் றுனு
மற்றிடக் கடிது லாவி யறுத்தனன் செறுத்து மன்றோ. (௧௦)

மின்னுலார் தனிவாள் கொண்டு வீறிவர் தெதிர்த்து சூழ்ந்த
மன்னிலா வெயிற்றுப் பேழ்வாய் வன்மைசே ரவுணற் செற்ற
பொன்னுலா மலங்கற் றிண்டோட் பொருவிலா வீர வீரன்
கொன்னுலா மிலங்கை யென்னுங் குன்றின்மேற் குப்புற் றுனாள். (1)

வேறு.

குப்புற் றிடுதலு மதுதன் புடையுறு கொடுவன் மருவர்க்
கொடுதாழா, வுப்புற் றிடுகடல் புகவே யவனுறை யொருவா விரு
விறலதிவீரன், றுப்புற் றிடுபடை யொடுவந் தடலொடு சூழத் தன
தொரு கடர்வார்கொண், டப்புக் கடலென வ்திரம் பெருகிட வட்
டச னவர்தமை யடல்வீரன். (௧௨)

பேரா விறன்மலை கடன்மே லெழும்வகை பின்விண் ணிடையி
னெழுந்தேகிச், சோர் சுர்பகை நகரத் திடைவட திசைவாய் தனி
ஹை வதிகோர, வீரா திபனவ னுறா யிரமெனும் வெள்ளப் படை
யொடு மூறவேகண், டேராச் கரிமுக னினையோ னினையவ னிவ்வா
றுரையது செய்வானுல். (௧௩)

வற்றா துறுகட லென்விங் கவுணர்கண் மருவுற் றனர்மிக
வாய்த்தபா, லுற்ற லவர்பொர வருவா ரவர்தமை பொழியப் பொரு

திடி லொழியாதே, செற்றார் வருகுவ ரவர்தத் கனையடல் செய்தம்
கரித்து செய்தாலுஞ், சுற்றா நிறைவுறு திறல்வெம் படைபொடு
சூரன் சமர்செய வருவானுல். (கச)

ஆதிக் குகனவ னழியப் பொருதிட லல்லா தேவரட வல்லா
ரென், றேறதிக் குணதிசை வாய்தம் றனில்வன ருரமே வியபுய னுறு
போதின், மேதிக் கணனொடு மாதிக் கதனிடை வீரத் தினகரன்
வடதிக்கா, ரேதப் படையிக ரனிகஞ் சுலவனி ருந்தா ரிருவர் தெநிந்
தானே. (கரு)

பேரா விறலுறு வீரா திபனது பின்றென் றிசைவழி பெயர்
போதிற், சூரா னவனது நகர்மேல் வெளிமிசை தோய்வோ னமர்
புரி தொழில்வல்லோ, னோரா யிரமுக மீரா யிரமெனு மொண்
கைக் கயமுக வசரன்றான், பாரா விவனுயி ருன்பே நெனவெதிர்
படவந் தனனிது பயிலகின்றான். (கௌ)

வீரோ மொருகிரி பறியா மிடலொடு விடவே வளர்புய மிஞ்ச
பட்டே, நீரோ யதுதச நூறு மலைவிட நிமலன் றிருவுரு நிலைமேவி,
வேரோ யாவறு துகளா யினகதிர் மிகுவே லிறையவ னினையோ
னுட், சீரோ மிளிரொளி வாள்கொண் டவனெதிர் சென்றா னுதிதில்
குன்றாதான். (கௌ)

வாள்கொண் டுடுநெடு வாள்கொண் டவன்முக வண்கைத் திர
னினே வலிமேவுந், தோள்கொண் டுடுமிறை தடியக் குகன்விடு
நூதன் றனையிரு தசநூறு, நீள்கொண் டுடுகர மேகொண் டடலுட
னேகந் றிடவவை நிலமீதே, வீள்கொண் டுடும்வகை வாள்கொண்
ட்டலொடு வெட்டா வழிவுசெய் திட்டானுல். (கௌ)

துன்றுங் கரநிறை தரைமேல் விழவமர் தோளான் முயறலு
நீளாகத், தொன்றும் படியொரு சரணு லவனை யுதைத்தே கடிதில்
வதைத்தேழும், பொன்றும் படிசம னுரமீ தூமொடு புவிபூ மிதை
புரி புனிதன்போற், கொன்றுன் றியவிறல் மொய்ம்பன் மகிழ்வது
கொண்டா னமரர்கள் கொண்டாட. (கௌ)

. வேறு.

அன்னவனை யட்டின ரிந்நகரின் வாய்தலெலா மவுணர்
சேனை, துன்னியதா தலினுலே வேற்றருக்கொண் டேருதலே
துணிபா மென்றே, மன்னுமனு வுருவாதிக் கிழந்திசைக்கோ புரத்

திருந்தார் வளங்க னோக்கி, மின்னுபுகழ் மகேந்திரமாஞ் சூருநட்
போயினன்சீர் வீர வாகு. (உ0)

பங்கமுள் கொடுஞ்சூர்க்கு முதன்மைந்த னானதொரு பாண
கோபன், நங்கமுள் வக்கினிமா முகத்தோனே யிரணியனந்
துலங்கு பேரோன், நங்கடலவச் சிரவாகு மற்றுமு வாயிரவர் தம
தின் னோக்கி, வெங்குணமந் திரிதரும கோபன்மனைச் சிகரமிசை
மேவி னானல். (உக)

சாற்றியவிந் கிதுநிற்கக் கறையுறுவெஞ் சிறையினிடைச் சய
ந்த நென்போ, னேற்றமுள வமரரொடு மவுணர்புரி சிறையதனா
விடரின் மூழ்கி, யாற்றமெலிந் தரணெரினைத் தேத்தியயர்ந் திடவறிந்
தங் கருண்மிக் கொண்டு, சீற்றமுறு வேற்றடக்கைக் குமரனவன்
கனவினிடைச் சென்று னன்றே. (உஉ)

சிந்தைமகிழ் வோடுதொழு தையந் யாரெனவே திகழு மீசன்,
றந்தருளு மைந்தனியார் தன்குறையின் குறைபுகன்றுன் றுதை
யான, விந்திரன்வந் தெமையேண்டத் தாரகனைக் கதிர்வேல்கொண்
டெறிந்து சாடிச், செந்தினகர் வந்ததனி விருந்தனமிந் திரனயன்மா
றேவர் சூழ. (உ௩)

வீரவா கென்னுமொரு தூதுவனை யிங்குவா விடுத்தி வீரசு,
சூரன மவுணன்மக னொருவனொடு பலவவுணர் தொலையச் சாடிச்,
சீருலா நகரழித்து வரப்புகிந்து நானையிவண் சேர்ந்து சூர்முற்
போருலா மவுணரெலா மைந்திருவை கனின்மாளப் புரிது மாதோ.

பின்புனது திருத்தருது மென்னவவன் றனக்குரைத்துப் பெய
ர்ந்து மோகத், தன்பினுட னுறுமமரர் கனவினிடை மனமகிழத்
தோன்றித் தோன்றி, யன்பினொடு சயந்தனுக்குப் புகன்றதுபோற்
புகன்றுபுகன் றகன்று போக, விற்பமுறு கனவினைவிட் டெழுந்
துதுயர் பொருந்தாம விருந்தா ரன்றே. (உ௫)

உ வ று .

கொன்பாவு திறல்கொண்ட குமரேச னமரர்
முன்பாக லந்தேகு முறையிந் குரைத்தா
மின்பான புகழ்கொண்ட வெழில்வீர வாகு
பொன்பாவு நகருடு புரிசெய்கை சொல்வாம். (உ௬)

தண்டாத் விறல்கொண்டு தருமங்கொல் கொடியோன்
விண்டாவு சிகரத்தின் மிசைநின் நிழிந்தே

யெண்டான வர்க்குழ விமையோர்கள் சிறைசேர்
கண்டார்கள் பயமேவு களமீ தடைத்தான்.

(௨௭)

அங்காரு மசுரேச ரதிமோக மாகச்
சிங்கார வேண்மம் திரத்தைச் செபித்தே
மங்காத வமரேசன் மகேனாடு மிமையோர்
தங்கா விருந்திட்ட தலமுற் றிருந்தான்.

(௨௮)

தண்டாத விறல்கொண்ட தலைவன்றன் மேனி
கண்டான் விருப்போடு கரமுந்து சிரமேற்
கொண்டான் வரத்தென்கொல் கூறென் றுரைத்தா
னண்டார்கள் சிறையூ டமுந்துஞ் சயந்தன்.

(௨௯)

காலகொண்ட விசைகொண்ட கழல்வீர வாரு
வேல்கொண்ட முருகேசன் விடுதாத னீரிப்
பால்கொண்ட சிறைவிண்டு பதமெய்த வேவெங்
கோலகொண்ட சூர்முன்பு கூறற் கடைந்தேன்.

(௩௦)

தீப்பான்மை கேளா திடும்போ னிருக்கிற்
றப்பாம லிவண்வந்து தசநாளக் டம்மிற்
றுப்பாரு மவுணர்த் தொலைத்தும் பதத்தே
மெய்ப்பாக வைப்பான் விறற்கொண்ட வேலோன்.

(௩௧)

வேறு.

என்று பறபல நன்று புகன்றிட வேதி லாத சயந்தனு மண்ட
நுந், துன்று கைக்கம லங்கள் குவித்துநின் றாய செய்கை தொடங்
குதி யையவென், றென்று மன்பொ டிரைத்திட வங்கண்விட்
டொல்லே யேகியோ ராயிர யோசனைப், பொன்றி கழந்திடு சூரவை
மண்டபம் போகி முன்னுள பொன்னுரு வெயதினான்.

(௩௨)

எய்தி யாயிர யோசனை நீளமு மெள்ளி டம்புரை வெள்ளிடை
யின்றியே, வெய்ய தானவர் சூழ்தர வீறிலா வீறு லாவு வளங்கள்
விளங்குறத், துய்ய மாலை யிலங்கிய மார்பகச் சூர்ம டங்கல் சுமந்திடு
மாதனச, சைய மீதுறல் கண்டன னண்டர்கூழ் சண்மு கற்கினி
தாகிய தம்மியே.

(௩௩)

கண்டு திண்டிறல் கொண்டிடு தோளுடைக் காளை சூரன் கடுந்
திறற் சேயமேற், கொண்ட வா தன மீதி விருந்திடக் கொற்ற வேலவ

னொற்றென வோதியான், மண்ட லத்திடை நின்றிட நிதென வள்ள
றன்னை மனக்க ணினைத்தலு, மொண்டி றற்குகன் மண்டரு ளால
ரோ வோர ரித்தவி சவ்விடை யுற்றதே. (௩௪)

வந்து மன்னவன் முன்ன ரிருந்திட வாகை கொண்டிடு வாரு
மகிழ்ச்சியோ, டெந்தை யாகிய கந்த னளித்ததி தென்று சென்றதி
னெய்திய காலையின், வெந்தி றற்பெறு சூரிது கண்டுநீன் வித்தை
செய்ப்பவ னென்று வெகுண்டிரைத், துந்து சீருள வீரனை யாரைநீ
யோது வாயென வோதுதன் மேயினான். (௩௫)

தேவர் தங்க ளிடுக்க ணகற்றவே செந்தின் மேவி யிருந்திடு
கந்தவே, ளோவி லாவரு டன்னுட னென்னையே யுன்னை மேவி யுரங்
கிள ரண்டரைப், பாவ மார்சிறை விட்டிட வெண்ணுதி பாரி னீதி
பயின்றர சாளுதி, யாவ தீது மறுத்திடின மாள்வையென் றன்பி
னோடு மறைந்திட வேயினான். (௩௬)

என்று கூற மிகுந்த சினத்தினோ டறில் சூர னெனும்பெயர்
பெற்றுளோன், மன்ற வாணகை யின்னு முனைத்திடா மைந்த
னோகிங் கெனக்கிது செப்புவா, னன்று நன்றிது பேதைய னாதலா
னச்சு றுமொழி நச்சிவர் தோதினா, யின்று நின்னுயிர தாதன
னோகுதி யென்றி யம்பலு மேந்த லியம்புவான். (௩௭)

ஆதி யாகிப் பரம்பர னாகிய வாறு மாமுக வண்ணலைப் பால
னென், றோதி னாயவன் மேன்மைகள் கேளெனா வொப்பின் மேன்
மை யுரைத்திட வெய்யசூர், காதி யங்கவன் மேன்மைகள் பின்ன
ருங் கட்டு ரைக்குதி யென்றய றுன்றிய, தாது லாவு தொடைப்பூய
வாயிரந் தான வார்க்கிது சாற்றுதன் மேயினான். (௩௮)

ஒற்ற னாகி யடைந்த விவன்றனை யூறு செய்திடல் வீறல வாத
லாற், பற்று மின்சிறை யூடுப டித்துமின் னென்று பாவி பகர்ந்திட
வாயிரந், துற்ற தானவர் பற்றிடு வானயல் சூழ வீரன் றுலங்கொரு
கையினா, லுற்ற வொன்னலர் சென்னி பிடித்துமண் மீத டித்திட
வொல்லை யிறந்தனர். (௩௯)

எந்தை வேலுக் கினியிரை யாகுதி யீது திண்ண மிருந்திடு
போவனென், றுந்து சீருள வீர னகன்றிட வுற்ற வாதன மொல்லை
யெழுந்துநீ, ளந்த ரத்தின் மறைந்து படர்ந்ததா லந்த வேலை யருந்
திறல் கொண்டசூர், வெந்தி றம்புனை யஞ்சுத மாமுக வீர னோடு
விளம்புதன் மேயினான். (௪௦)

ஆதி மைந்தன் விடுத்திடு தூதனிக் காயி ரத்தன்ர யட்டகல்
கின்றன்ன, காது மன்னவ னுக்கெதிர் கிட்டிநீ கட்டி வாவுன்று
கைய னீசைத்தலு, நீதி கொன்ற விலக்கக் கோடுபோய் நிலு
நிலென வொல்லே யியம்பியே, போதும் வீரன் வெரிப்புடை கிட்
டலும் பொங்கு கோபம் புரிந்து திரும்பினன். (௭௧)

செற்ற மோடு திரும்பிய வீரனேர் சென்றி லக்கர் திருந்து
கரங்களிற், பற்று பல்படை விட்டிட மொய்ம்பன்மேற் பட்டு
றுண்டிகள் பட்டன வண்ணலங், குற்ற ருளிகை யொன்று பறித்து
நே ரொன்ன லார்மிசை யுந்த விரைந்துபோ, யற்ற மற்ற விலக்கர்
கலக்கமோ டாவி விட்டிட வட்டது கெட்டதே. (௭௨)

நாறு கொண்ட பெருந்தலை கொண்டவ னூபு ரத்திடை வந்த
வர் மைந்தருள், வீறு கொண்டவன் மீமிசை பல்படை வீச வீரன்
விளங்கொர் சிகரியை, மாறு கொண்டு பறித்து விடுத்திட வல்லை
யாயிர வாளிக வேியே, நீறு கண்டொரு நூறு சரங்கடா னேரி
லான்மிசை நீசனெய் தானேரோ. (௭௩)

விட்ட வாளிகள் பட்டிட மொய்ம்பினுன் வெய்யன் முன்னர்
விரைந்து படர்ந்துகைப், பட்ட வில்லைப் பறித்து முறித்திடப்
பாவி நூறு கரங்கொடு பற்றலு, மட்டில் வீரப் புயங்கொடு தள்
ளியே மார்ப கத்தை மிதித்தொரு தாளினு, லொட்ட லன்றனி
நூறு சிரத்தையு மொல்லே தள்ளி யுயிர்கவர்த் தானேரோ. (௭௪)

வேறு.

அட்டது பின்ன ரரும்புகழ் வீரம்
பட்ட புயங்கள் படைத்துள வள்ள
றுட்டர் வெருண்டு தொலைந்திட வங்கோர்
கெட்டுரு வங்கொடு நின்றன னன்றே. (௭௫)

தேவர் வணங்கு திறம்புய வீரன்
பூவடி வங்கோடு பூமிசை நிற்ப
மேவிய வைம்பது வெள்ளம தாருங்
காவல ரன்னது கண்டு வெருண்டார். (௭௬)

வந்து விரைந்து வளைந்து சினந்தே
பந்தி பொருந்து படைக்கல் முந்தக்
கந்தன் விடுத்திடு காளை கறுத்தே
யிர்த வியற்றை யியற்றுத் லுற்றான். (௭௭)

அடித்து முதைத்து மரற்ற வெறிந்தும்
பிடித்துட் ஸங்கள் பிசைந்து பிழிந்தும்
வெடிக்குர லும்புது வெள்ளமும் விள்ள
முடித்தனன ^{தெருநீர்} மொயம்புள ^{தெருநீர்} மொயம்புள வீரன். (௪௮)

அட்ட வதற்பின ரங்கொரு *வேரந்
தொட்டறம் விட்டிடு குரவை மன்றம்
பட்டிட விட்டிழி பட்டது கண்ண
லெட்டரு மன்ற பிடிந்தது மன்றே. (௪௯)

தீயவர் பண்ணை செறிந்திடு மன்ற
மாய்வது கண்டு வயம்பெறு குர
னாயிர மொயம்புள வாயிரர் தம்மைத்
தூயவ னோடமர் துன்ற விடுத்தான். (௫௦)

உந்திடு மாயிர வொட்டலர் கிட்ட
வந்திடு முன்னர் வயம்புனை வாரு
சந்தர மேவிய குரன தூரை
யந்தர மாக வழித்திட லுற்றான். (௫௧)

மண்டப கோபுரம் வாரி யெறிந்தும்
விண்டு மதிற்றிரள் வீழ வுதைத்தும்
வண்டுறு தண்டலை வல்லை பிடுங்கி
யெண்டிசை யின்கணு மேக வெறிந்தும். (௫௨)

அங்கிவை யாதி யனேக விதத்தாற்
பொங்கு வளங்கொள் புரத்தை யழித்தே
துங்க விறறபெறு தூயவ னிற்ப
வெங்குண வாயிர வீரர் தெரிந்தார். (௫௩)

திங்கினர் கண்டு சினந்து வளைந்தே
பாங்குறு மெண்ணில் படைக்கல் முய்ப்ப
வோங்கு மராமர மொன்று பறித்தே
யாங்கலர் தம்மை யடித்து முடித்தான். (௫௪)

பாட்க ராயிரர் பட்டது கண்டே
தூதுவ ரோடுபு குரனொ டோதக்
காதியி ருப்பவோர் காதல னான
மாதிறல் வசசிர வாரு வெழுந்தான். (௫௫)

பற்றுறு தந்தை பதங்கள் பணிர்தே
பொற்றனை வென்றிவ ணுற்றிடு கின்றேன்
மற்றெனை யேவுதி வல்லையி லென்ன
வற்றமில் சூரன் விடுத்தன னன்றே.

(௫௬)

தந்தை யிருந்திடு சங்க மகன்றே
யுந்திய தன்மனை யூடு புருந்தே
யந்த மிலாத வடற்படை கொண்டே
சிந்தை மகிழ்ந்தொரு தேர்மிசை யுற்றான்.

(௫௭)

வேறு.

தேரைஞ் ஞாறு வெள்ளம தாகுந் திறல்யானை
யோரைஞ் ஞாறு வெள்ளம தாகு முயர்மாக்க
வீரைஞ் ஞாறு வெள்ளம தாகு மெழினான்கு
பேரைஞ் ஞாறு வெள்ளம தாகும் பிறசேனை.

(௫௮)

இவ்வா றாகுஞ் சேனைக ளோடங் கிருமைப்போர்
செய்வா ணுன்னித் தன்னிக ராம்வச் சிரவாகு
மைவாழ் கண்டத் தண்டர் பிராணர் மகனேவுஞ்
செவ்வான் மேனித் தூயவ னேரே சென்றானால்.

(௫௯)

செற்ற ராகுந் தானவர் ஞானத் திறலோனைச்
சுற்ற நின்று படைக்கல முந்தத் துகளில்லோன்
குற்ற நின்று முதைத்து மெறிந்துங் கோபத்தோ
டெற்ற நின்றுங் கொன்றன னம்மா விறைதன்னில். (௬௦)

வேறு.

வேறு மனேக விதத்தாற்
சீறி யெதிர்த்திடு சேனை
யூறு பொருந்திட லுழிச்
சூறை புரிந்து தொலைத்தான்.

(௬௧)

அங்க ணிறுந்தவ ரல்லால்
வெங்கண மாகிய வெய்யோர்
தங்கண் மனங்க டளர்ந்தே
யெங்கணு மாகி யிரிந்தார்.

(௬௨)

மாதிறல் வச்சிர வாகு
விது தெரிந்தட லேந்தன்
மீதுற வாயிர வெங்கோ
லூதை யெனச்செல் வுய்த்தான்.

(௬௩)

வந்த சரங்களை வல்லே
யுந்து கரங்கொ டொழித்தே
சின்னின னின்றழி தீயோ
னிர்த வியற்கை யியற்றும். (௬௪)

வெம்பதி னாயிர வெய்ய
வம்புவி டக்குக னன்பார்
தம்பி யெழுக்கொடு தாக்கி
மொய்ம்பொடு சிந்த முறித்தான். (௬௫)

வேறு.

முறித்தபி னையிரு மெய்ச்சிர வசசிர மொய்ப்புள்ளோன்
மறித்து மறும்பதி னாயிர வாளி மனத்தூடே
கறுத்து விடுத்து மிகுத்த வெழுத்துகள் கண்டேபின்
றெறித்தன னைந்தெனு மாயிர வாளிகள் செய்யோன்மேல். (௬௬)

பட்டுழி யோரிதை நொந்து விரைந்து படர்ந்தன்னு
னெட்டிர் தத்தை யுதைத்திட வேறொரு நீடேர்மே
லொட்டல னுற்றுழி யவ்விர தத்தையு மொண்கையா
லெட்டி யெடுத்து விசம்பிடை போக வெறிந்தானால். (௬௭)

தேரொடு வாளி லிலக்க மியோசனை சென்றேபின்
பாரில் விழுந்தொளிர் வாளது கொண்டு பகைத்தோர்தம்
மாருயி ருண்டிடு வீரனை நேர வவன்றானுஞ்
சீரிய வாங்கொ டெறிந்து சிரங்கள் சிதைத்தானால். (௬௮)

அங்கவ னாறுயிர் கொன்றவ னின்றழி யாகாய
வெங்கதி ரோனு மறைந்தனன் மாலைபு மேவிற்றம்
சங்கரன் மாமக னப்பதி பெல்லை தணந்தேபின்
மங்குல் விசம்பு வறிக்கொ டிலங்கையில் வந்தானே. (௬௯)

அண்டர் வெருண்டிடு மாளி முகத்தவ னப்போதிற்
கண்டன னின்றவ ருன்மக னாவி கீதுத்தேமுன்
னுண்டவ னின்கிவ னுமென வேறுத வுருத்தேகி
மண்டு திறம்பெறு சேனைக ளோடும் வளைந்தானால். (௭௦)

வீரரில் வீரன் வெகுண்டொழை வானாரு விச்சென்றே
யாரவு ண்ப்புடை முத்து மூலாவி யும்போதிற்
பாரமு றாயிர வாளி முகங்கள் யடைத்துள்ள
னோரும வேறுபுத்தன னுயிர கீன்கையார். (௭௧)

அடித்த கரங்களை யங்கொரு பாணிகொ டப்போதிற்
பிடித்தவ னுந்து கரங்கள் கிரங்கள் பெயர்ந்தோடித்
துடித்திட வாங்கொடு வீசி யடம்புனை தோள்வீரன்
வடித்தனி வேல னமாந்திடு செந்திலில் வந்தானே. | v (௪௨)

கந்த னிருந்நிடு கோயில் புகுந்து களிப்போடு
மந்தமி லன்பொடு முன்பு வணங்கி யணித்தாய்நின்
றுந்திய சூரன தெண்ணமு மேனைய வுங்குறி
யிந்திர னோடு சயந்த னிருப்பு மிசைத்துற்றான். (௪௩)

மற்றிது நின்றிட வச்சிர வாசு மடிந்தானென்
றெற்றர்கள் சொற்றுழி வெற்றிகொள் சூரன வுற்றுள்ளோன்
சற்றல வீறிடர் கொண்டொரு மந்திரி தானோது
மற்றமில் புந்திய னுடைய சிந்தி யமர்ந்தானால். (௪௪)

அங்கது போதினி லப்புற வண்ட மதிற்சேருஞ்
செங்கம லத்தய னைக்கொணர் வித்தடல் சேர்சூரன்
மங்கிய தன்பதி முன்பு னிலங்க வகுப்பித்தே
துங்க விரிஞ்சன கன்றிட வன்பொடு சொற்றானால். (௪௫)

அன்னது காலையின் முன்னர் விடுத்த வடற்றாதர்
மன்னிய செந்திலில் வந்தான் மைந்தன் மருங்குள்ள
கொன்னுறு சேனை வினாவி யகன்று கொடுஞ்சூரன்
றன்னை யடைந்து பதங்கள் பணிந்தித னைச்சொல்வார். (௪௬)

அற்றம தற்றவி ராயிர வெள்ள மடற்பூதர்
மற்றவர் மன்னவர் நூறுட னெண்மர் வரைத்திண்டோட்
கொற்ற விலக்கொரா டொன்பது வீரர் குழாத்தோடும்
வெற்றி தருங்கதிர் வேலவன் ஞால மிசைச்சேர்ந்தான். (௪௭)

அங்குறு தாரக னென்கிர வஞ்ச வடற்குன்ற
மங்குற வெஃக மெழிந்நாயர் செந்திலில் வந்தோரொற்
றிங்கு விடுப்ப விலங்குந்நாயர் செந்திலில் வந்தோரொற்
பங்கமில் யாளி முகன்றலை கொண்டு புடர்ந்தானால். (௪௮)

தென்முரை வாவிரம் மாகக னுடு திறங்கந்தன்
மண்ட னிகத்தொடு வந்தமர் செய்ய மனத்தன்னிற்
கொண்ட னின்னது மெய்யென மெய்ய கொடுஞ்சூர
னென்முறல் சேர்தம ரைக்கொணர் வித்தனை செய்கின்றான்.

வேறு.

வானோர் தமைச்சிறையில் வைத்தசெயல் வானோர்
ரானோர் தமக்கிழைவ னாகியுட னோதக்
கோனோர் விறற்பெறு சூமாரனை யளித்தெம்
மேனோவு செய்திட விடுத்தருளி னான். (௮௦)

இன்பா ரரன்சுதனி ராயிரவென் ளஞ்சே
ரன்பான பூதரு மலக்கணி லிலக்கத்
தொன்பா னெனப்படு முரங்கொளினை யோநூந்
தன்பால் வரக்கடிது தாரணியில வந்தான். (௮௧)

வீரூன தாரகனை வெற்பொடி தடிந்தே
மாறாத செந்தினகர் வந்ததி லிருந்தே
யாரூர் முடிப்பா னளித்தருக னம்பா
வூரூன தற்றிடுமொ ரொற்றனை விடுத்தான். (௮௨)

அன்னுனி லங்கையை யழித்திவ ணடைந்தென்
முன்னு விருந்தெனை முனிந்தே யிகழ்ந்தே
கொன்னுரு மென்பதி குலைத்தே யிளஞ்சேய்
தன்னுனி கொண்டுது சயத்தினொடு சென்றான். (௮௩)

கந்தம் பெரும்பதியி னுளையர னல்கு
மைந்தன் செருப்புரிய வந்திடுவ னென்றே
முந்துந்து தூதுவர் மொழிந்தனர்க ளென்னு
வுந்துந் செருச்செய வுசாவின னிசாவில். (௮௪)

அப்போது பற்பல ரனைகவித மோதக்
கைப்போ தமைத்தரி கலந்த தவிசின்கண்
டுப்போ டிருந்ததொரு ரூன்முக நேரே
மெய்ப்போடு சிங்கமுக வீரனிது சொல்வான். (௮௫)

விரைத்தார் மிடைந்திடு வியன்புய வமைச்ச
ரிரைத்தாடல் செய்திடு மிலங்கனிக மன்னர்
வரைத்தாசின் மைந்தர்க டமக்கியலும் வன்மை
புரைத்தாரோர் புந்தியு முரைத்தில ருனக்கே. (௮௬)

கொன்னார் புகழ்க்குலவு கொற்றவர் செவிக்கே
மின்னு ரழற்கனை விடுப்பது கடுப்ப
வெந்நாணு நன்னிலைமையென்னுமது தன்னைச்
சொன்னு ரமைச்சர்க ளெனும்பெயர்கொ னேயார். (௮௭)

வாலுற்ற தண்டுபுனல் வயங்கிய பயம்பின்
பாலுற்று லாமயிலை பற்றுமிகு முண்டி
போலுற்ற துன்பொருள் புரிந்துபடு மாபேரன்
மேலுற்ற நிமிஞ்செயல் வினாவுகிலை யந்தோ. (அஅ)

நந்தா வளங்குலவு நாகவுல கோரை
முந்தான காலமதின் மொய்ப்புட னலைத்தோர்
சிந்தா குலத்தினொடு சிந்தினர்க ளல்லா
துய்ந்தா ரொருத்தரை யுரைப்பவிவ ணுண்டோ. (அசு)

மீனஞ் சுமந்துபுகழ் விண்ணவர்க ளெல்லா
மீனம் பொருந்திட வியற்றினை மகத்தின்
கோனந்தண் மாநகர் குலைந்திட முனிந்தா
பூனந் தருஞ்சிறையி லும்பர்களை வைத்தாய். (சூ0)

நந்தா வளங்குலவு நாகர்சிறை யின்னு
மந்தோ விடுத்திலை யதற்குவடி வேலோன்
வந்தா னமர்ச்செய வரங்கடரு நாளின்
முந்தா னுயர்த்தவன மொழிந்தது மறந்தாய். (சூக)

இக்கால நூறினொடு மெட்டுக மிருந்தெம
மெய்க்காசில் சத்தியில் விளித்திடுதி ரென்ற
னக்கால முற்றதிவ ணப்படியி லனளே
மிக்கான தாரகனை வென்றதுயர் வேலே. (சூஉ)

மின்னரை வேதியுரை மெய்க்குரவர் தம்மைப்
பொன்ன டரைப்பொறை பொருந்து முனிவோரை
மின்னாசி றுர்தமை வருத்தியவ ரன்னே
வெநநாளும் வெநநகி லெய்தியுழல் வாரே. (சூஊ)

ஈண்டாகை யான்முருக னோடம ரியற்ற
வேண்டாவின் னோர்கஞ்சிறை விட்டிடுவை யாயின்
மீண்டா சறுங்கயிலை வெற்பினிடை நாகம்
பூண்டான் மகன்கடி துப்போயிடுவ னன்றே. (சூச)

இன்பான கிப்படி யியற்றுகிலை யாகிற்
கொன்பாவு மம்பிகை சூமாரணமை பெயல்லாந்
துன்பாக வேல்கொடு தொலைத்திடுவெ னென்றே
மின்பாவு சிங்கமுக வீரனரை செய்தான். (சூரு)

என்றீது சிங்கமுக னின்புற விசைப்ப
நன்றீது நன்மென நகைத்துநனி சீறித்
தன்மீதி லாததொரு தம்பிமுக நேரே
யொன்றீது சூர்முத லுரைத்திடுத லுற்றான். (சு௯)

வேறு.

இந்திரன் நனக்கும் பூதர்க டமக்கு மிளஞ்சிறு பாலனே
டிமையவர் தமக்கு, முந்துநீ நெஞ்சி லஞ்சினே போலு முமையொரு
பாகனு மொப்பிலாக் கடவு, ணந்தனிச் சத்தி வெல்லுமென் றதுவு
நாண்முடி விழைத்தது நான்முன்பு கேளேன், புந்தியிற் புதிதொன்
றுன்னியே யுரைத்தாய் பொய்மொழி சொல்லவும் வல்லையா யினே
யால. (சு௯)

அப்படி யுரைத்தா னேனுமக் கடவு ளளித்திடு வரமா ரழித்
திட வல்லார், மெய்ப்புறு சத்தி யழித்திடு மென்னில் வேறதோ
சத்தியும் விமலனு மதனா, லிப்பெரு வரங்கள் கொடுத்தவ னழியா
னெண்ணினு ளமரரை யான்சிறை செயக்கண், டொப்பின்மான்
முதலோ ரஞ்சியே யிருந்தா ரொருசிறு பாலனே வொழித்திட
வல்லான். (சு௮)

என்னவே குகனைப் பாலனென் மெண்ணி யிகழ்ந்துதன்
னுயிரை யிழந்திடு கின்ற, முன்னவ னிசைப்பப் பின்னவன் பின்னு
முனியிலே யொன்றின மொழிவனென் றுரைப்பான், பொன்னுல
கமரர் தமைச்சிறை படுத்திப் புனியினி னீதி புரிந்திடா வதனைத்,
தன்னிக ரான சங்கர னறிந்துன் றன்னைவர் தடுவான் றன்னுள
நினைந்தான். (சு௯)

இன்னநீர் வரங்கள் கொடுத்தயா மழிப்ப தியல்பல வாதலா
லிருமையே படைத்து, மன்னியே யிருந்த சூரனைப் பிறர்க்கும
வதைப்பரி தெனவே மனத்திடை நினைந்து, பொன்னுறு தனதா
முருவமா மொருசீர்ப் புதல்வனுற் புகழுறப் பொருக்கென முடிக்
கத், தன்னுதல் விழியா லாறுமா முகத்தோர் தனிப்பெருங் குமா
னைத் தந்தனன் பரனே. (சு௦)

அற்றமி லுருவ மாகுவ னருவ மாகுவ னருவுரு வகன்ற, பெற்
றியு மாவன் மறைகளுந் தெரியாப் பெரியவன் பெரியர்க்கும் பெரி
யான், றுற்றிடும் பொருள்க ளனைத்துமா யுலவாய்த் தோன்றி||

சு௧-வது செய்யுளில், முதன் மூன்றடிகளிலும் ஓவ்வொரு சீர்கள்
பிரதிகடோறும் குறைந்தே யிருக்கின்றன.

தனிப்பெருந் தோன்றன், மற்றவன் றனைநீ புரலெனன் திழைந்தாய்
வல்லையிங் கவனான் மாளுதி மாடுதா. (க௦க)

ஆதலா னீயு நின்றெருங் கிளையு மன்புறு வளத்தோர் டமர்ந்
திட வேண்டிற், நீதிலா வமரர் சிறையினை விடுத்தல் செய்யென
வெய்யவன் சிந்தைமேற சினமும், ஹதைபா லலைப்புண் டங்கியாற்
சூடுண் டெய்சர வணத்தலை யுண்டபா லையோ, சோதியென
றுரைத்தாய் பேதையென் றிகழ்ந்து சொல்லினான வெவ்வுரைச்
சூரனா மவுணன். (க௦உ)

முற்றுணர் சிங்க முகத்தினு னன்மை மொழிந்ததற் கிழிந்
தோன் முனிந்துரைத் திடலுஞ், சற்றுநம் மொழியுட் கொண்டில
னந்தோ தலையினில் விதியையார் தவிர்த்திட வல்லார், மற்றிவன
மடித நிண்ணமா மதன்முன் மடிதலே கடனென மனத்திடை
நினைத்துச், சிற்றறி வுடையேன் சொற்றன பொறுத்தி சேரலா
தமையடச செல்குவ னென்றான. (க௦௩)

என்றுவன் நிறல்கொண மடங்கன்மா முகத்தோ னின்புற
விசைப்ப விருந்திறற்கூர, என்னுநன் நெனவே மகிழ்நதவன றன்னை
நயமொடு புல்லிப புகழ்நதுநின னகர்ப்போ, யொன்றுதி குகனின்
டடைந்திடில விளிப்ப னொலலைமே வுதியென றுவப்புடன் விடுப
பச், சென்றுதன் புரம்புக் கமர்ந்தன னெவருஞ் செலவுரைத் துறை
யுட் சேர்ந்துரு ரிருந்தான். (க௦௪)

இன்னவா நவுணர் தொழுங்குற கொடுஞ்சூ ரெழிலிவந் தெழி
லினோ டுனிதுகண் படுக்கும, பொன்னுலாம புரிசை மகேந்திர புரி
யிற் புரிந்துவிற் றிருந்தது புகன்றன மன்னோ, மன்னுமா லயன்முன்
னிமையவர் வணங்க மடங்கலந் தவிசின்மேல் வனசமா ளிகைமே,
லன்னம்வர்ப் புகழிசச் செந்தின்மா நகாவா முறுமுகத் திதைசெய
லறிவுற வறைவாம். (க௦௫)

மூன்றாவது

மகேந்திரகாண்டம்

முற்றிற்று.

ஆட செய்யுள்-சுருத்.

சேவனுமயிலுந் துணை.

செவசண்முகன் றுணை.

நான்காவது

யுத்தகாண்டம்.

முதனாட் பானுகோபன் யுத்தம்.

மின்னிகர் சடிவத் தவிர்மதி முடித்த வித்தகன் மத்தக விழி
விழித் தாங்குப், பொன்னுறுமருணத் தடமலர் மிடைந்த பொதும்
பர்கு முதயவான் பொருப்பின தும்பர், துன்னுசெங் கிரணத் திர
விவந் தெழலுந் தோகையோர் மருங்குடைத் தோன்றன்முன்
ரேன்று, கன்னல்விந் றடக்கைக் கடவுண்மாண் டதுபோற் கது
மென வழிந்தது காரிருட் கங்குல. (க)

இவ்வகை யுலகிற் றுணங்கற லகல விரவியா மொருவன்ஊந்
திருவிகம் பெழலு, மொய்வள ரவுணப் பேரிருண் மடிய முருக
னும் பரிதியு முரனோடு மெழுந்து, செவ்வொளிக் கனகத் தேரின்
மேற் புருந்து சேனையோர் வானுளோர் செறிந்துகூழ்ந் தேத்தப்,
பெளவநீர் கடந்து சூரன்மூ தூரிந் பாங்குறு வடதிசைப் பால
டைந் தனனே. (உ)

அங்கணவ் வமையத் திமையவர் புனைவ னுறுமா முகமுடை
யண்ணறன் னருளாற், கொங்கல ரிருங்கா மருங்குரு மேழ கூட
மாம் பெயருடைக் கோங்கர் குயிற்றச், சங்கரன் மதலை கொடி
நெடுந் தடந்தேர் தணந்துசீர் மந்திரத் தணைந்தது தன்னிற், பொங்
கெழின் மடங்கற் சேகரத் திடையே பொருந்திய வணைமேற்
பொருந்தியிற் றிருந்தான். (ங)

வேறு,

வி றுகொண்ட தானையோடு மேன்மைகொண்ட வேலவ

னீறில்பா சறைத்தலத்தி னீந்தவா றிருப்பயி

தூறிலாத் சூரன்மூனன ருற்றுநா ரதன்சொல்லச்

சீறியின்ன தொற்றீரோடு செற்றமேர்டி சொற்றனன்.

(ச)

வாரிமன் னவற்பிடித்து வாருமென்ன வேகியே
கோரமோடு பற்றிமுற் கொணர்ந்திடச் சினந்துநீ
வீரமோடு மாறுகொண்டு வீறுகொண்ட தெவ்வரைச்
சேரவிங்கு விட்டதென்னை செப்புகென்று செப்பினான். (நு)

அந்தவேலை வேலைமன்ன னமரரோடு குமரவே
ஒந்துவானி னேகினு னுயர்ந்தபூத ரென்கணை
வந்திடக் கலங்கினேன் மலங்கினேன் வருந்தினேன்
பங்குகொண்ட பூதாதம் பரட்டினுக் கமைந்திலேன். (சு)

ஏழையேன் றடுப்பதெங்ங னென்றுகூறி நின்றிடத்
தாழ்விலாத வொற்றர்வந்து சண்முகக் குமரவேன்
வாழும் பெரும்பதிக்கு வடதிசைக்க ணையதினான்
சூழ்பதாதி யோடுமென்று சொல்லீது சொல்லினான். (எ)

இரவியைத் தனைந்துளானே யிங்கழைத்தி ரென்ன லும்
பரவியெகி யொற்றர்சொற்ற பாணுகோப னைத்தரச்
சிரமொரைந்தன் மைந்தனோடு சேனையோரை வென்றுநீ
விரைவினிகு வருதியென்று விடைகொடுப்ப வேகினான். (அ)

ஆங்குதன் மனைக்கணுற் றடற்படைக் கலங்க்கொண்
டேங்குரூத தானெவள்ள மிருபதான வாயிரம்
பாங்கினோடு பாங்கினிற் பரந்திரைந்து சூழவே
திங்கிலாத விசயனாதி யனிகமன்னர் சேரவே. (க)

கந்துகங்கண முப்பதான வாயிரம் கலந்ததோர்
சந்தரஞ் செறிந்திலங்கு துய்யவைய மேறியே
வெந்திறற் பெருஞ்சமார்க்கு மேவுகின்ற வாறுகண்
மிந்துநா ரதன்குகன்க ணுல்லெவந்து சொல்லினான். (க0)

எந்தையான கந்தவே ளிலங்குவீர வாகுவாஞ்
கந்தரன் றனைத்தெரிந்து சூரனில் விடத்தியாம்
வந்தவா றுணர்ந்துதன் மகன்றனைப் புதாதியோ
முந்தவேலை நம்மொடே செஞ்சுத்தொடங்க வேலினான். (க௧)

சேனையான துன்றவின்று சென்றுவென்றி யொன்றிநீ
பூனமின்றி வருதியென் றுவட்டினோ டிரைத்தலு
மானனங்க ளாறுகொண்ட வண்ணலைத் தணந்துபேய்த்
தூநலங்கொள் படைகள் கொண்டு துய்யவைய மேறினான். (க௨)

கந்தரங்கொ ளெண்மஞ்ஞ் துலக்கமா மிலக்கரும்
வெந்திறற்கொள் பத்துநூறு வெள்ளமாண் பூதருந்
தந்திரங்கொள் சுப்பிராதி தானைமன்ன ருக்குழிஇ
வந்திஞ்ஞு வேகினுன் மகிழ்ச்சிவீர வாருவே. (க௭)

தலைமைக்கொண்ட பாசதைத் தலத்தினைத் தணந்துபோய்
நிலைமைக்கொண்ட ரூரணாரி னீண்மதிற் புறத்துறத்
தொலைவில்பூத ருஞ்சினங்கொள் ரூரன்மைந்த னனிகமும்
பலபடைக்க லஞ்சொரிந் தெதிர்த்துபோர் பயின்றவே. (க௮)

தெண்டிரைக்கு நேரெனத் திரண்டிரண்டு சேனையு
மண்டியோதை செய்துநின் றறிஞ்செருப் புநிந்திடச்
சண்டமுற்ற வவுணருஞ் சலந்தரித்த பூதரு
மண்டுசோரி வாரினேர மட்டிலார்கள் பட்டனர். (க௯)

மேனலங்கொள் பூதர்தாம வெகுண்டுசென்று மேவலா
ரானையோடு மாணைதன்னை யாளினோடு மாளினைச
சேனையான தேரினோடு தேரைவாரி மோதலு
முனமுற்ற வவுணர்தா முடைந்துவாடி யோடினார். (க௯)

அற்றவேலை யவுணர்தம்மி லனலியென்னு மன்னவன்
செற்றமோடு வந்தெதிர்த்து தீதிலாத பூதர்மேல்
வெற்றிகொண்ட கணைகள்சிறத வெந்திறற்கொள் பூதரு
பிற்றசுங்கன் முனிவினோடு மொல்லைசென் றெதிர்த்தனன். (க௯)

மிண்டுகொண்ட வனலிதேரில் விரவிரின்ற புரவியைத்
தண்டுகொண்டு மோதலுந் தளர்ந்திறப்ப வெய்யவன்
கண்டுகோல் சொரிந்திடக் கனன்றவன்றன் வையமுற்
றண்டலன்கை விற்பறித் தடற்கொள்குங்கன் வீசினான். (க௯)

அற்றமற்ற சிங்களமீது லனலிதண்டின் மோதலும்
வெற்றிகொண்ட சிங்கனங்கண் வெய்யன்மார் படித்தவழ்
பற்றிநின்று சுற்றிநற் படித்தலத் தடித்திடத்
தற்றுநின்ற வவுணருடு சண்டனீது கண்டனன். (க௯)

கண்டசண்ட னடுவென்னு கழிநும்கேலை சிங்கனவ்
வண்டலன்றன் னாபுமுற்றவன்றடம் யுபத்தின்மே
வெண்டிறற்கொள் கணத்தின்மேலு வவுணமுந்நு சிங்களமேற்
றண்டன்மோத விஞ்ஞுந் தளர்ச்சிவெய்தி வீழ்ந்தனர். (க௯)

மற்றிவ்வேலே யவுணர்தம்மின் மாயினோடு பூதரிற்
செற்றமுற்ற நீலனை சிலனைக் கெதிர்த்துநீ
நூற்றதண்ட முந்தமாய நுந்துமார்பில் வந்துபட்
முந்துளா நெனக்கலங்கி யிர்தவா நியந்துவான். (௨௧)

நீலன்மீது குலமொன்று நீசன்விட் டிடப்படச்
சாலவே வருந்திநின்று தக்கமாயன் முன்புபோய்க்
கோலமார்பின் மீதுபாணி கொண்டுமோதி யண்டர்தங்
காலனைப் பிடித்தவன் களத்தினிற் கறித்தனன். (௨௨)

கண்டமீது விண்டிடக் கடித்திரத்த முண்டியிர்
கொண்டபோது சண்டினோடு கோதில்சிக்க னங்கெழுந்
தொண்டிறற்கொ டண்டுகொண் டிருத்தெழுந்து சிங்கனவ்
வண்டலன் கவுட்கரத் தடித்தனன் முடித்தனன். (௨௩)

அன்னகாலே யவுணர்தம்மி லசமுகத்த னனுக்கவே
மன்னுகின்ற பூதர்தம்மின் மதுவெதிர்க்க வஞ்சகன்
மின்னுனைச் சரங்கன்சிந்த வெய்யன்வைய மீதுபோ
பொன்னலன் கலங்கவேலே யோதைபோ லொலித்தனன். (௨௪)

ஆர்த்தபோதி லசமுகத்த னயர்வதாக வனனதைப்
பார்த்துயீர னல்லையுந்து போகெனப் பகர்ந்துநீள்
சிர்த்திகொண்ட மண்ணிடைத் திரும்பவல்லே நில்வெனு
வார்த்தைபோசி வந்தெதிர்த்து மறிமுகத்த னிதுசெய்வான். (௨௫)

மையிலாத பூதன்மீது வன்சரம் பொழிந்திடக்
கையினால் விலக்கல்செய்து கையன்முன்பு சென்றவன்
கொய்யுனைச் சகட்டினைக் கொதித்தெடுத்து வேலையிற்
றுய்யன்வீச வையமீது துண்ணெனைக் குறித்தனன். (௨௬)

குறித்துவந்து பூதன்முன்பு கூடிமற் றொழிந்தெயப்
யத்தினு ளுரத்தொடம் பரத்தின்கீ தெறிந்திடக்
கறித்துபுலின் மேவியே களங்குற்ற மதுவின்மேற்
கொதித்துமாயி யான்மறைத்து கொடியகேயி விட்டனன். (௨௭)

தந்திரங்கொண் டதுவின்மீது தகர்முகத்தன் விட்டிடும்
வெந்திறற்கொ டுமிரிதான் விரைந்துசென்று பூதனங்
குந்துகின்ற யனையிலாது ளுறத்தறிந் திரும்பியே
வந்துதியன் முடித்து விட்டிடத் தடைந்ததே. (௨௮)

ஆயகாலே யவுணர்மன்ன ரனிகமோடு மணுகலா
லேயபூத ருடையவே யிலக்கர்மேவு தண்டகன்
போயெதிர்த்து பல்லவம் பொழிந்தழிப்ப வீதெலாந்
தீயஞரன் மாமகன் றெரிந்தெதிர்த்து வந்தனன்.

(௨௯)

வந்தெதிர்த்த சூறளினோர் மடிந்துடைந் திடச்சரஞ்
சிந்துமுந்தி வந்திடச் சினத்தினோடு முக்கிர
ணந்துஞரன் மைந்தன்முன்ன ருற்றவன்ற னாதே
ரந்தரத்தின் மீதுபோக வங்கெழுத் தெறிந்தனன்.

(௩௦)

நண்ணுதேரி னோடுபாணு நாடுமட்டு மேகியே
முண்ணினமேல் விழுந்துசென்று வன்றிறற்கொ ளுக்கிரன்
றிண்ணமுற்ற வங்கமீது செங்கையா லடித்துநீள்
விண்ணினம் தெடுத்தெறிந்து வேறுதேரி லேறினான்.

(௩௧)

காசிலேழு லோகமுங் கடந்துபின்ன ருக்கிரன்
வீசுகொகொள் படியின்மேல் விழுந்தனன் கிடந்தன
னேசிலாத தண்டிநீ டிருமபினாகி யேனையோர்
பூசலான வெந்தொழிற் புரிந்திரிந்து போயினார்.

(௩௨)

ஈதுகண் டிலக்கர்வந் தெதிர்த்துகோல் சொரிந்தவன்
நீதுகொண்ட தேரினைச் சிதைப்பவேறு தேரின்மே
லூதைபோல வாவிரின் றுறுஞ்சரங்கள் கோடிவிட்
டேதமற்ற வீரர்வில் லிலக்கமுந் துணித்தனன்.

(௩௩)

விறுறுணித் தளப்பில்வாளி வீரர்மே லமுத்தலு
மற்றுநே ரிலாவிலக்கர் வாடியஞ்சி யோடின
ருற்றவிச் செயற்றெரிந் துரங்கொள்வீர கோளரி
செற்றமோடு மெற்றனைந்த தியன்முன்பு வந்தனன்.

(௩௪)

வந்தளப்பில் கோல்சொரிந்து வஞ்சன்விட்ட கோலெல்லாஞ்
சிந்தியாபி ரஞ்சரஞ் செலுத்திவெய்யன் மார்பையங்
குந்துசா ளரம்படுத்த வுள்ளனொந்து மாயவன்
வெந்திறற் படைக்கலத்தை வீரன்மீது வீசினான்.

(௩௫)

வீசலுற்ற படைவிரைந்து மேனியுட் பொருந்தலு
மாசிலாத வீரனுண் மயங்கியே விழுந்தன
னேசில்வீர பாணுவந் தெதிர்த்துவெய்யன் வையமுற்
றோசைநாணி கிற்பறித் தொடித்தெறிந்த வெள்ளையன்.

(௩௬)

தூயவீர னாகமீது சோரிநீர் குதித்திட
மாயவஞ்சன் வாளினான் மனஞ்சினந்து குத்தலும்
தீயன்மீ தணிந்தவச சிரக்கவச மற்றிட
வோய்விவீர பானுவு முரத்துவான் செலுத்தினன். (௩௭)

சூரன்மைந்த னுட்சினந்து தூயனெற்றி குத்தலும்
வீரபானு வீழவே வெகுண்டுவீர ராந்தகன்
கோரமோடு வந்தெதிரந்து கோல்களா யிரங்கயே
வாரமோடு மவுண்ணிட்ட மவுலியங் கறுத்தனன். (௩௮)

வேதன்முன் கொடுத்தவேலை வெய்யன்னிட டிடப்படப்
போதநொந் தயர்ந்தனன் பொருந்திமற்றை யைவருந்
தீதினா நெடுநதனுச செருப்புநீர் துடைந்திடக்
காதல்வீர வாகுவீது கண்டுசென் நெதிர்த்தனன். (௩௯)

தீதில்வீர வாகுவைத் தெரிந்தெதிரந்து தீயவன்
வேதன்லலை மாலுமல்லை வேலினானு மல்லையோர்
தூதனியே னோடுபோர் தொடங்கவல்லை கொல்லென
ஊதிறற் பரித்தாயர்ந்த வாகுவீது கூறுவான். (௪௦)

வீரமவீரர் சிறிதுமே விளம்புவார்கொ லோவெனச
சூரன்மைந்தன் முனிவுகொண்டு சோனைமாரி மானவென்
கோரவாளி தூவலுங் குடைடைவென்ற மொய்ம்பனு
மேருலாவு கண்ணொரிந் திருஞ்செருப் புரிந்தனன். (௪௧)

மண்ணிலோடு மெட்டதான மாதிரத்தி லோடுநீன்
விண்ணிலோடு நீலவேலை மீதுலோடு நேமியின்
கண்ணிலோடு மண்டமுன்பு கழிதிலோடு மீனா
லெண்ணிலாத வண்மைகொண்ட விருவரேறு மிரதமே. (௪௨)

சூரன்மைந்தன் விடுசரங்கு ஓய்யவன் மடுத்திடும்
வீரவாகு விடுசரங்கள் வெய்யவன் மடுத்திடும்
வீரமுத்து வந்தவா நருஞ்சரம் பொழிந்துநீ
மரமேவு மிருவருஞ் செருப்புநீர் துலாவினர். (௪௩)

வெந்திறற்கொள் வீரன்விட்ட விசிகமாரி சிந்திவன்
கந்தவாகை வாகுவின் கரத்துவில்லை வல்லையங்
கந்தமற்ற சூரன்மைந்த னுயிரஞ் சுரங்கனாற்
சிந்தவே னுணிப்பவீர னிந்தவாறு செய்குவான். (௪௪)

பின்னுமோர் நெடுந்தனுப் பிடித்தொரா யிரஞ்சரங்
துன்னவே விடுத்தவன் துலங்குவிற் துணித்தபோ
தன்னவெய்யன் வேறுவிற்கொ டாயிரஞ் சரங்கடாம்
மன்னிரும் புகழ்ச்சிவீர வாகுமேல் விடுத்தான். (சௌ)

விட்டபோது வீரவாகு வெஞ்சரங்க ளேழினு
லொட்டலன்றன் மவுலிதள்ளி யொல்லைபத்து தூறுகோ
றொட்டுவெய்ய னரணமூத் துணித்திடத் துலங்கிய
மட்டிச்சீர்கொள் பரிதிகண்டு மண்டுமோகை கொண்டனன். (சக)

கோரமான வாயிரங் கொடும்பெருஞ் சரங்கடாம்
வீரவாகு நெற்றியீது வெய்யன்மைநத நெய்யவே
சோரியுன் டமுந்திடத் துலங்குசெங் கரத்தினு
லீருமம் பினைப்பறித் தெறிந்துவீர னிதுசெய்வான். (சௌ)

சித்திரங்கொள் பானுவைச் செயிர்த்தவீறு சேவகன்
வத்திரத்தி லாயிரம் வயங்கொண்மார்பி லாயிர
மெத்துதோளி லாயிரம் விரர்கரத்தி லாயிர
மத்திரங்க ளொல்லைசென் றமுந்தறத் துரந்தான். (சஅ)

கந்தனெந்தை யிளவல்விட்ட கடியவாளி கொடியவன்
வெந்திரர்கொ ளங்கமெகரும் விரவியங் கமுந்தலால்
வந்துவந்து சோரிமூட வாடிநொந்து கந்துகப்
பந்திகொண்ட தேரின்மீது பானுகோப னின்றனன். (சக)

அன்னபோதி லீதுகண்ட வன்றனுது சேனையோர்
மன்னுவீர வாகுமுன்பு வந்தெதிர்த்து போர்செயத்
துன்னுவிற்கொள் வாளிகொண்டு துற்றசேனை முற்றவுஞ்
சின்னபின்ன மாகவே செறுத்துநின் றறுத்தான். (சௌ)

பின்புமுன் புடைந்திறந்த பெருகுபூத சியாவருங்
துன்பிலா விலக்கருந் துலக்கமின வெண்மரு
மின்பமா மகிழ்ச்சியோடு மீடினோடுகையே
மன்பெரும் புகழ்ச்சிவீர வாகுவின் சிறந்தினார். (சௌ)

துற்றசோப மற்றபின்னர் ஞானமந்தன் வீரனோர்
செற்றமோ டெதிர்த்துது தூறுகோல் செலுத்தியே
வெற்றிமொய்யப் னேறுகின்ற வீறுதேனா துறத்து
மற்றுமோர் சகட்டிவீர வாகுவல்ல வாவினான். (சௌ)

வாவினாறு நூறுகோலில் வஞ்சுகன்கை வில்லுடன்
மேவுகின்ற தோழிப்ப வேறுதேரி லேறிவெம்
பாகிமற்று மோர்தனுப் பரித்திரா யிரஞ்சரர்
தூவிவீர னாகமீது தோயவங் கழுத்தினன். (௧௦௩)

ஆகமீது பகழிவந் தழந்தவீர வாகுவுஞ்
சோகமங் குணர்ந்திரேழு துங்கவாளி தூவியே
மாகர்தெவ்வன் வில்லொடித்து வாளியா யிரங்கடா
மேகவிட்டு வெய்யனேறு மிரதமுங் கெடுத்தனன். (௧௦௪)

மற்றுநூறு வாளிகொண்டு மார்பைவாயில் செய்யவோர்
ஹற்றிலையம் வெய்யனேற வீரவீரன் விசிகமங்
குற்றவா யிரந்தரந் துரந்திறத் தெறியினுற்
றுற்றிடுஞ் சிலீமுகங்கொ ணேரியங் கறுத்தனன். (௧௦௫)

இந்தவாறு கண்டிவில்லி னிவனைவெல்ல தரிதென
முந்துபாறு வைத்தனைந்த மொய்ம்பன்வீர மொய்ம்புசே
ரந்தவீர னாகியான வாருமோக மாகவே
வெந்திறற்கொண மோகமான வேல்விடுத்து நின்றனன். (௧௦௬)

வந்தவந்த வேலினுன் மயங்கிவீறு பூதரு
முந்துசீ ரிலக்கரும முரண்பொருந்து மெண்மருங்
கந்தனேவு தூதனுந் தளர்ந்துகந்தி னிற்றலு
மந்தமற்ற கணைகன்சிந்தி யவருநத் துனைத்தனன். (௧௦௭)

ஆயகாலே முருகனீ தறிந்தமோக வேல்விடுத்
தேயுமோக வேலுழிப்ப வேலுலாவு வீரரோ
டோய்வில்வென்றி மொய்ம்பனைத் துளந்தெளிந்து தானவன்
சேயின்மீது லாதிவேல் செலுத்துமா நெடுத்தனன். (௧௦௮)

கண்ணுதற் பரன்படைக் கலந்தொடுக்கின் மாய்வுறப்
பண்ணுமந்த வுந்துவேல் பரித்துவந் திலேனென
வெண்ணிமாய மாயொளித் திருக்கைவெய்ய னேகலும்
விண்ணினின் நகன்றருக்கன் மேல்கூடற் படிந்தனன். (௧௦௯)

நண்ணலன் கார்த்துபேரன் செய்கைகன்னை நாடியே
திண்ணமுற்றமுதண்டமோடு திண்டிறற் புயத்தினேன்
றுண்ணெனத் திரும்பியே துலங்குவெற் பெய்ந்தவேற்
பண்ணவன்நன் முன்பணிந்து பாசனைக்கண், மேவினான். (௧௧௦)

வேறு.

இந்த வாரிவ ணின்றிட விரவியம் பகைஞன்
புந்தி தன்னிடை யளவிலரப் பெருந்துயர் பொருந்த
நொந்தி ருந்தன னிவையெலா மொற்றாப்போய் துவல
வந்த வேலையி லறிந்தனன் சூரனா மவுணன். (௬௧)

அறிந்த தானவ னுளையான் படையொடு மணுகிச்
செறிந்த சேனையும் பெருங்கிர வஞ்சமாஞ் சிலம்பை
யெறிந்த வேற்படைக் குமரனுஞ் சமரிலவந் தெதிர்த்து
மறிந்தி டும்படி பொருவனென் னுன்னியே வதிந்தான். (௬௨)

வண்டு லாவரும் வண்டுழாய் மிலைச்சிய மவுலித்
திண்டி றற்பெறு மரியுரத் திலங்கிய திருப்போ
லெண்ட விரந்தவெண் சீகரச் சாகரத் திடையே
சண்ட வெங்கதிர் பரப்பிவந் தெழுந்தனன் றபனன். (௬௩)

கந்த மாமலர்ப் பொதும்பர்கூழ் கமலைமா நகர்வா
ழெந்தை ஞானசம் பந்ததே சிகன்றனை யெதிர்த்தார்
பந்த வானவப் படலம்விண் டிரிந்திடும் படிபோ
லந்த ரம்புனி மறைத்தபே ரிருளகன் றதுவே. (௬௪)

இரண்டாநாட் சூரபன்மன் யுத்தம்.

அன்ன காலையி லிலக்கவெள் ளம்படையனுக்கத்
துன்னு சீரசு ரேந்திர னுடனதி சூர
னென்ன நின்றிடு தம்பியர் மைந்தரா மிருவர்
மன்னி டும்படைத் தலைவரா யிரதமேல் வரவே. (௬௫)

சீர்பு ரிந்திடு மொருபெருந் தேரின்மேற் றிறஞ்
சூர்பி ரிந்துபோர் புரிந்திட வருதல்கண் டோடிக்
கூர்பு ரிந்திடு குவிசேவற் கரத்தினுன் கூற
வேர்பு ரிந்திடு குமரவே ளறிந்தன னிதனை. (௬௬)

அறிந்து மாருதச் சாரதி யியற்றுகே ரணுகிச்
சிறந்த சீருள வினையவ ரிரதமேற் செல்லப்
புறந்த ராதவி ராயிர வெள்ளமாம் பூதர்
செறிந்து சூழ்ந்திடத் தானவன் படைக்கெதிர் செர்ந்தான். (௬௭)

சேர்ந்த காலையிற் பூதரு மவுணருஞ் சினங்கொண்
டார்ந்த பற்பல படைக்கலஞ் சொரிந்துநின் றூர்த்து
சேர்ந்து கிட்டியங் கிருஞ்செருப் புரிந்தனர் நெடுஞ்சீர்
சார்ந்த சாரத நின்னை பின்னர்செய் தனரே. (௬௮)

ஆயி ரம்பெருங் தேரினைக் கரங்களா லன்னி
யாயி ரங்கரி கெட்டிட மோதுவ ரதம்பி
னாயி ரங்கரி பாணிகொண் டெற்றியே யடற்பத்
தாயி ரம்பரி யழிவுறப் புரிகுவ ரடலால்.

(௭௯)

கோடி வெம்பரி பாணிகொண் டாயிரங் குலவுங்
கோடி யாகிய வவுணரை யடித்துயிர் குடித்தார்
வாடு றாவிறம் மருவரும் பூதரை வளைவுற்
றீடு சேர்ந்திடு பற்பல படையினு விறுத்தார்.

(௮௦)

வீறி வந்திடு தானவ ரானவர் வெகுண்டு
சேறு சாரத ருடல்பதை பதைத்திடச் சிதைத்த
லீறி லாவிறம் பூதமன் னவர்தொந் தெதிர்போய்
மாறு றும்படி தானவர் தானையை வதைத்தார்.

(௮௧)

பிணங்கள் சோரிவெற் பாறுபோன் மேவுறப் பெருஞ்சீர்க்
கணங்க டானவர் கணங்களை யடுத்திற் காணா உ
விணங்கு சீரதி சூரன்வந் தறுமுக னிருநாள்
வணங்கு பூதர்மேற் பொழிந்தனன் பகழியா மாரி.

(௮௨)

அந்த வேலையிற் பூதரி லுக்கிர னணுகித்
தந்தி மாமுகன் முன்னவன் சுதன்மிசைத் தண்டொன்
றுந்த வுந்துமக் கதையதி சூரன துரத்து
வந்து * சாலிகை சிந்திய தவுணர்கண் மயங்க.

(௮௩)

மூடு சாலிகை சிந்தலுஞ் சிந்தையுண் முனிந்து
பாடி லுக்கிரன் மீதுநா றுயிரம் பகழி
கூட விட்டுழிக் குருதிநீ ரெழுந்தது கொதித்தோ
ரிடு வெற்புவிட் டவுணர்கோன் தேரினை யிறுத்தான்.

(௮௪)

மற்றொர் ஸ்வயமேற் பாய்தலு மூக்கிர வலியோன்
செற்ற மோடுதேர்ப் பரிகளை யுதைத்திடத் தீயோன்
தற்று நூறுகோல் விடுத்தலு நெடியகைத் தடியா
லிற்றி டும்படி விலக்கவே நிரதமே நினனே.

(௮௫)

வேறு.

ஏறி நின்றவதி சூர னுக்கிரனை யிறு செய்வனென, வெண்ணி
யே, சீற் றற்புடை யரும்பு னற்படை திறற்ச மன்றனது தின்

படை, வீறு கின்றதொரு காலி னுந்துபடை மின்ப டைத்தவிதி தன்படை, மாற னெண்படை விடப்பி டித்துடல் வநுந்து ருதவை யருந்தினன். (எச)

விட்ட விட்டபடை முற்று முற்றுதின் மிக்க வுக்கிரன் விழுங்கலுந், துட்ட னுனவதி சூர னுதிபடை தொட்டி டப்பரனை யுக்கிர, னிட்ட மோடுதொழு தஞ்செ முத்தினை யியம்பி நின்றிடலு மெந்தைதன், னெட்டி ரும்படை திரும்பி முக்கணுடை நின்ம லன் புடை யடைந்ததால். (எஎ)

ஈது கண்டரி முகத்தன் மாமக னிலங்கு தேரினு மிறங்கியே, கோது செய்யுமொரு தண்டு கொண்டிமிகு கூளி மன்னனெதிர் கூடிவண், போது கொண்டதொடை கொண்ட தோண்மிசை புடைப்ப வக்கதை பறித்தவன், மீது கொண்டவுர மீத டித்துழி சிறந்த தொல்லுயிர் துறந்தனன். (எஅ)

இன்ன வாறது தெரிந்து நெஞ்சக மெரிந்து தானவர்க ளிந் திரன், மன்னு பூதர்கள் பதைத்து மாளும்வகை வாளி சிந்தியெதிர் வந்தபோ, தின்ன லற்றகுறண் மன்ன ரிற்கனக னென்னு மன்னவ னெதிர்ந்துநின், றன்ன வஞ்சனெடு போர்பு ரிந்திடலு மாயி ரங் கணை விடுத்தனன். (எசு)

மெத்து மத்திர முருத்த னிற்பட மெலிந்த னன்கடிது வீறு முன், மத்த னென்பவ னெதிர்ந்து போர்புரிய வஞ்ச னெண்ணில் பல வாளிதூஉ, யெய்த்தி டும்படி யிழைப்ப மந்தனெதி ரெய்தி வெய்ய சமர் செய்திடப், பத்து நூறுகணை சிந்தி மந்தனு மயர்ந்தி டக்கடிது பண்ணினான். (அ0)

வீறு சிங்கனீது பின்பு முன்பணுகி வெஞ்செ ருப்புரிய வஞ்சக, னூறு வெங்கணை விடுப்ப வன்னவனு நொந்து நின்றிடலு முந்துசீ, ரேறு சாரதர்கண் மன்னர் பின்னுளரி யாவ் ரும்பொரு தினைத்திடச், சீறி வந்தன னிலக்கர் தம்மிலுயர் திண்டிறற்குலவு தண்டகன். (அக)

தூர கன்றன்மகன் வத்தி ரத்திலுயர் தண்ட கன்கணை ளாயி ரம், வீர மோடுவிட நொந்து தந்திதரு வெய்ய னென்கணை கிளையவே, சீரு லாறுதல் படப்பெ ருந்துயர் செறிந்தி டக்கடிது சோமுகன், கோச மோடனு கியாயி ரங்கணைகள் கொண்டு தேர ழிவு கண்டனன். (அஉ)

தேர ழிந்திடலு மாணை மாமதலை சீறி வேறிதத மேறியே, வீர மோடுவரு சோமு கன்றன்மிசை ‡ வென்றி யோர்ப்படை, கிடுப் பவங், தேரு லாவும்வ னுந்த ளார்தன னிலங்கு சீர்விசயன் வந்துகீ, டார கன்றன்மகன் வில்லை வல்லைகளை யாயி ரங்கொடு தழந்தனன்.

கொண்ட வில்லழிய வந்தெ திரந்துபொரு கொற்ற வீரன் றிறல் பற்றலன், கண்டு தண்டது விடப்ப டத்தளர் கலக்க முற்றன னிலக்கரி, லண்டு மேனைய ரடைந்து விற்சமர் புரிந்து டைந்திடலு மாசிவா, மண்டு வீரமுள கந்த னுக்கிளவல் வந்து வெய்யனெ டெதிரந்தனன். (அச)

கைத்த னுத்தனை வளைத்து மெத்திய கடுஞ்ச ரஞ்சிதறி வெய்யவன், மைத்த னுத்தனை மறைப்ப வன்னவனு மன்னு மாயிரால் வாணிதான், சுத்தன் மீதுபட விட்டொ ரேமுகளை தொட்டு விற றடிய கிற்கொளாப், பத்து நூறுகளை சிந்தி வெய்யனுறு தேரை கில்லொடு படுத்தனன். (அரு)

வேறு தேரவுண னேறி விற்கொடியர் வீர வாகுவுறு தேரினை, நூறு கோலதனி னூறுகா லதனி னூபு ரத்துவரு சேவகன், மாறிலாவிற்றல்கொள் பாவி தேரினிடெ வாவி மேவுதிறல் வாணிநூற், பேற தாமொரு கரந்து ணித்துழி பிடித்த தண்டுகொ டடித்தனன்.

ஊறில் வீரனவு ணன்சி ரத்திடை யுதைத்து மீளுதலு மொன் னலன், சீறி வாள்கொடு தொடர்ந்து வந்துழி திரும்பி யங்கவனை வானினு, னூறி னுனவுண ரஞ்சி யோடினர் துவன்றி டற்கரிய சீரினூல், வீறு குரனிது கண்டு பூதர்குழு மீது வெம்மையொடு மேவினான். (அள)

முந்தி வந்துயர் தனுக்கு னித்தனன் முழவரு நானொலி வழங் கலுஞ், சிந்தி னூர்சில ரிரிந்து ளார்சிலர் திகைத்து ளார்சிலர் செகத் தின்மே, வந்த வாறுமிரு பூதர்நொர் தனர்க ளியாண்டு பத்துட னிரண்டுதா, னந்த நானொலி யொழிந்த தில்லையெனி லார வன்றன் றிறல் கூறுவார். (அஅ)

இன்ன செய்கைதனை மன்னு சாரத விராசர் கண்டவ னெதிர்த் தபோ, தன்ன வஞ்சனெரு பத்து நூறுதொட ராயி ரந்தமுவு கோடியா, மின்னல் வெங்களை பொழிந்த போதவ ரழிந்த போது நல் லிலக்கராம், வெந்நி டாதவிறல் வீரர் வந்தனுகி வெந்தி றற்களை கள் சிந்தினார். (அக)

ஆடல் கொண்டவருக்கே ரத்தனு வனைத் தையுங்களைகளாயி
ரங், கோடி சிந்தியவை சிந்தி யத்தொகைகொள் கோல்விடுத் தவர்க
டேரெலாம், பாடி றும்படி புரிந்தி லக்கமொடு பத்து நூறு
செறி பல்லவ, மீடி னோடுதவி வீரா மேனிக ளினைத்தி டுமபடி
துனைத்தனை. (சு0)

ஈது கண்டிதிற வெண்மர் தங்களி லிருந்தி றற்பெறு திவா
கரன், நீதி லாதகளை சிந்தி வந்திடலு தூறு நூறுகளை சிந்தியே,
யோதுவீரனது விற்று ணித்தவ னுரமபி ளந்துழி விழுந்தனன்,
கோதி லாவிற் வரக்கன் வந்தவுணர் கோவின் முன்புகளை தூவி
னன். (சு1)

தூவி யங்கதனில் வென்றி யின்றிமிட றுன்று வாளினொடு
சூரர்கோன், மேவு தேரணுகி வில்லை வெட்டவவன் வில்லொ டிந்த
திலை வல்லையே, யோவி லாதகதிர் வாளொ டிந்ததட லுந்த ரக்களை
யொர் தாளினாம், பாவி யண்டமிசை செல்ல வுந்தலும் விழுந்த
னன்கடிது பாரின்மேல். (சு2)

வீழு மன்னதை வெகுண்டு கண்மிகு வெற்றி பெற்றிடு
மகேந்திரன், றுழிவி லாவிறலகொள் சூரன் முன்புபல சாய கஞ்சி
தறவெய்யவன், சூழு நூறுகளை தூய னங்கமிசை தோய விட்டுழி
விழுந்தனன், வாழ்வு கொண்டபுகழ் வீர தீரனெதிர் வந்து பல்
களைகள் சிந்தினான். (சு3)

ஈடு சேரவரு வீர தீரன்மிசை யேழி னோடவுண னேழு
கோல், கூட விட்டுழி விழுந்த னன்கடிது கொற்ற முற்றிடும
கேசனு, நீடு சூரனெதிர் வந்தெ திராந்தொரு நெடும்ப டைக்கலம்
விடுப்பவே, பீடு கொண்டவுர மீது பட்டுமிகு தூளி பட்டது
பிறங்குவேல். (சு4)

வந்து பட்டகதிர் வேல ழிந்திடலு மன்னு தானவர்கண் மன்
வை, னுந்து கின்றகளை யேழு விட்டிட வுரம்பொ ளுந்திய மகேச
னீள், கந்து ழற்றிதிடு புயங்க லந்துடல் களைப்ப மொய்ப்பது
துளைப்பவே, சிந்தை நொந்தன னிகழ்ந்த விச்செயலை வீர கோளரி
தெரிந்தனன். (சு5)

கண்டி தண்டர்புகழ் வீர கேசரி கடுஞ்ச ரஞ்சிதறி வந்துபின்,
பண்ட லன்றனது வைய முற்றுர மடிக்க வேகரம் வெடிக்கவே,
மண்டு சூரனொரு கைரீ னாவிலனை மாறு றங்கடலில் வெஞ்சினங்,
கொண்டெ றிந்திட விழுந்து பின்னரு மெழுந்து சேனையொடு
கடினான். (சு6)

மால்ப டைத்தவிற விந்தி ரங்குறுகி வன்சு மன்படை விடுத்த
லும், பால்ப டைத்தமொழி மாயை மைந்தன்மினை பட்டு மட்டி
றுக ளாகவெங், கோல்ப டைத்தவ னூரூயி ரங்குலவு கோடி
வெங்கணைக சேவலுங், கால்ப டைத்தவிறை போல மேவிய கலந்து
ளேத்திட விளேத்தனன். (கௌ)

மன்னு வெற்றிபுனை யந்த கன்கடிது வந்து பல்கணைகள் சிந்
தலு, மன்ன வன்கணை விலக்கி வெந்தகுல னூயி ரங்கணைக ளால
வன், மின்னு தேரின்னொடு விற்று ணித்துமரு மமபி ளந்திட விழுந்த
னன், வெந்நி டாதவிறல் கொண்ட வண்டர்புகழ் வீர வாருவிது
கண்டனன். (கௌ)

கனத்த தேரின்னொடு வந்தெதிர்ப்பவது கண்டு மாயைதரு கண்
டகன், மனத்தி லொற்றென வுன்னி யின்னமுமென் முன்ன
ரொற்றென வந்தியே, லனத்த மெய்திலை தனுப்பி டிக்கிலுன
தாவி கொண்டிவ னென்னவே, சினத்த பாவிமக னுவி கொண்
டதிற லாள னின்னமொழி செப்புவான். (கௌ)

உற்ற தூதனு மமைச்சு மாகுல னூரங்கொ டெவ்வர்மிசை
செல்குவன், வெற்றி வேலுடைய கந்த னெந்தையருள் வேறு
முள்ளபணி செப்குவன், மூற்றும வல்லவனி யான மர்ப்புரிதி
பென்ன வொன்னலன் முனிந்துநீன், கொற்ற வாளிகளொ ராயி ரங்
குலவு கோடி வீரனெதிர் துவினான். (கௌ)

வீர வாருவு மளப்பில் வெங்கணை விடுத்து வெய்யன்விடு
வெய்யகோல், சேர நூறியொரு நூறு கோணுதல் செறித்தி டத்
கணை சிதைந்திட, மூரி சேரவுண னெட்டு வெங்கணைகண் மொய்ம்
பன் மொய்ம்பிடை யழுத்தலுஞ், சோரி யுண்டுபிடர் தன்னை யன்
னவை துளைத்த வும்பர்க்கி ளன்கவே. (கௌ)

வென்றி கொண்டபுய வண்ணல் பின்னர்பல வெய்ய கோலவு
ணன் வையமேற், றுன்றி யொன்றுபல பாக ரங்கமிசை சோரி கண்
டிட வழுத்தல்கண், டன்று காசிப னளித்த தானவனொ ரைம்ப
தொண்கணையின் மொய்ம்பினு, னின்ற தேரதனை நூற வேறுமொரு
நீடு தேரின்மிசை கூடினான். (கௌ)

கூடி வாயுவொடு தேயு வின்படை கொடுஞ்சமன்ககிர் கெடும்
படை, யீடு சேர்வருணன் வாடு றுநிருதி யிந்தி ரன்படை யிலக்கு
சீர், னூடு வேதனொடு மாத வன்படை தொடுத்தி மொய்மினை
விடுத்திடப், பாடில் ரூரன்மிசை வந்து வந்தவனை பட்டு மட்டி
றுகள் பட்டவே. (கௌ)

மட்டு லாவுதொடை யண்ண லங்கதுயின் மங்கை பங்குடைய வள்ளறன், னெட்டி ரும்படை விடுப்ப வன்னபடை றோரிலா விறல் கொள் குரனும், விட்டு மொய்மபொடு விலக்கி யாறினொடு வீறு மொன்பது விறற்சரந், தொட்டு வீரனது கைத்த லச்சிலை துணித்த னன்றகுவர் துள்ளவே. (க0ச)

முண்ட கோபமொடு மொய்ம்ப னங்கொரு முரண்கொள் வேவினை விடுத்தலு, மாண்டு குரன்மிசை பட்டு வல்லையி லழிந்து போகுதலு மன்னவன், பூண்ட வன்மையொரு தண்ட முந்தவது வந்து மாற்பிடை புகுந்திட, வீண்ட சோரியொடு நீண்ட தேரின் மிசை வீர வீரனும் விழுந்தனன். (க0டு)

செய்கை யின்னது தெரிந்து தேரினொடு சீரு றஞ்சர வணப் பெயர்ப், பெய்கை தன்னிடை வளர்ந்த நங்கடவுள் போயெதிர்ந் திட வழுத்தினர்க், குய்கை தந்தருள் குமார வேள்வடிவ முற்று நோக்கிமிகு செற்றமாய், நைகை கொண்டதொழில் கொண்ட வஞ்ச னிது நம்பி ரானொடு விளம்புவான். (க0சு)

உன்ற னோடுவரு சேனை யானவ ரொழிந்து போயின ருவர்க் கெலாம், வென்றி கொண்டவிறை யாகி வந்தவனும் வெந்துயர்க் கொடு விழுந்தன, னின்றி ளங்குமர னுன நீகொலம ரென்னெ டேபுரிய வல்லையின், வன்றி றற்றனை யழிப்ப னிங்கொரு கணத்தி னென்றனன் மறத்தினுன். (க0எ)

வஞ்ச னீதுசொல வேளு ரைப்பனிள மைந்த னென்றெமை மதித்தனை, நஞ்ச லாவிய களத்த னெற்றிவிழி நண்ணு கின்றபொறி யொன்றுகாண், விஞ்ச கின்றவுல கங்கெ டுப்பது விவேக மற்ற வொரு பேதைநீ, யஞ்ச றுததிறல் வீரர் பாலர்பெரி யோர்க ளென் றுமதி யார்க்ககாண். (க0அ)

யாவ ரேனுமமர் செய்ய வந்திடி லெதிர்த்து போர்புரிவ ரிங்கி னிச், சேவ கத்தொடு பெருத்த நின்வலி சிறுத்த நம்பெரிய திண் மையா, லோவ றும்படி கெடுப்ப மென்றிட வுருத்த ளப்பில்கனை யொன்னலன், றாவ வேலவனு மெண்ணில் வெங்கனை தொடுத்து விட்டவை தடுத்தனன். (க0க)

தடுத்த வேள்முருக னேழி ரண்டிகனை தான வன்றனது தோளின்மேல், கிடுத்த போதுகனை பட்டொ டிந்துவிழ வேறு மாபிரம் விறற்சரந், தொடுத்த வன்சிலை துணிப்ப வஞ்சனொரு

துங்க வேல்விடவு மேழோடேழ், வடித்த வெங்கணையி லந்த வேலை
புறவந்த வேலை பெதிர் சிந்தினன். (௧௧௦)

வீறு கின்றதொரு வில்லெ டித்தவுணன் வேலன் விட்டபல
கோலெலா, தூழி யேழ்கணை புயத்தி லெய்பவவை துண்டு கட்டபட
லும் வேலவன், சீறி யையிரு சரத்த வன்சிலை சிதைத்தொ ராயிர
நல் வாளியா, லேறு தேரழிய தூறி வேறுமவ னேறு தேர்களற
வெய்தனன். (௧௧௧)

வண்மை கொண்டசிலை வைய மற்றிடலும் வைய முற்றவுணர்
மன்னவன், நிண்மை கொண்டதொரு முத்த லைப்படை செலுத்த
வீரிரு சரங்கள்விட், முண்மை கொண்டகுக னன்ன தைக்கடி
துருத்த னுத்துமிரு கோல்கடைய்த், தண்மை கொண்டதொழில்
கொண்ட வன்புனை மதாணி யானவை தடிந்தனன். (௧௧௨)

ஈது கண்டவுண ராரு மங்கணுகி யெந்தை கந்தனை வளைந்து
நின், றேது போர்புரிய வாழி வேலன்விட வுற்ற சேனையவை முற்ற
வுங், கோது றும்படி கெடுத்து மற்றது குமார வேள்கைபுற வெய்ய
சூர், வேதன் மால்படை விடுப்ப வேலவை விழுங்க வாதிபடை
விட்டனன். (௧௧௩)

விட்ட வெம்படை குமார வேனொரு விறற்க ரங்கொடு பிடித்
தவன், கெட்டி டாதவகை புந்தி சிற்சில கிளத்த வங்கதை மதித்தி
லன், மட்டில சேனையொடு பின்பு சேர்துமென மாய மாகிமனை
யேகலும, பட்ட சோகமொ டயர்ந்த யாவரு மெழுந்து வேலனயல்
பாவினார். (௧௧௪)

மற்றில் வேலைமிரு பூதர் சூர்நகர் வடாது வாசறனி லேகியங்,
குற்றி ருந்தவதி சூர னைப்படை யொடுங்கெ டித்தெயி லுடைத்து
விண், டுற்றி ருந்ததொரு கோபு ரங்கடிது தொட்டு வேலையிடை
யிட்டவூர், சற்ற ழித்தனர் திரும்பி னார்கடிது சண்மு கத்தனயல்
கூடினார். (௧௧௫)

வெந்தி றற்கொண்மிரு சார தக்குழுவும் வீர ரும்புடையின்
மேவவே, பெந்தை கந்தலுயர் பாச றைப்பதியி லேகி மீங்கிரம
தெய்தியே, சிந்து ரப்பகை சுமந்து நீடொளி திருந்தி டுந்தவி
சிருந்தன, னந்த ரம்படி யிருண்டி. மும்படி யருக்கன் மேலகட
லடைந்தனன். (௧௧௬)

கலந்தி ருந்துமருணக்க திர்க்கமல நாய கன்கடிது வந்தெனைக்,
கலந்தி ருந்தவ னகன்று போனசெயல் கண்டு நீதிமுறை கொண்
டிடா, துலம்பு ரைந்தபுய விர்து வெண்ணையுற வுன்னி வந்தன
னெனாநீனை, திலங்கு மம்பர மடந்தை நக்கென வெழுந்த தாரகை
யினங்களே. (கக௭)

ஒடி யுற்றசெய லொற்றர் சொற்றிட வுணர்ந்து பாணுவை
முனிந்துளா, வீடு தந்தையிடை வந்து முறபக னிகழ்ந்த வச்செய
னிகழ்த்தியின், தீடு கொண்டவரை நாளை வென்றிடுவ னென்ன
வன்னவன் விடுப்பநீன், மாட மாளிகைகொள் வீட டைந்ததனில்
வைகி வைகறை யெழுந்தனன். (கக௮)

முன்னுநாட் பானுகோபன் யுத்தம்.

எழுந்து மாயைதனை முன்ன முன்னணுகி யேது வேண்டு
மென வோதலு, மிழிந்த வன்புதல்வன் முன்ன மென்னைடம
ரெய்தி வென்றவனை யின்றுநா, எழிந்தி டிம்பரிசு வெல்ல வோர்
படை யளித்தி யென்றிடலு மார்வமே, பொழிந்த மாயையொரு
மாய வெம்படை கொடுத்து விண்ணினிடை போயினான். (கக௯)

ஆன்ன வஞ்சனது பின்னர் பின்னுள வடற்ப டைக்குல மெ
டுத்துநீன், மின்னு தேரணுகி யைமப தாயிரமென் வெள்ள மான
படை சூழவே, மன்னு மப்பதி மதிற்பு றத்தணுகி மானின் மாமுக
மோ ராயிரர், துன்னு தூதன்வத னாதெ ரிந்தினைய வாச கங்கடிது
சொல்லுவான். (க௨௦)

வீர வாகுவெதிர் சென்றி யானிவண் விரைந்த டைந்தது
விளம்பியே, போரி யற்றவவன் வந்தி டும்படி புகன்று மீள்கென
வகன்றுபோய்ச், சீரு லாவிவளர் பாச றைப்பதி செறிந்து வீரனை
யறிந்துகண், டிர மறறிடு மனத்து வெய்யவ னிசைத்த வாசக
மிசைத்தனன். (க௨௧)

இயம்பு போதுகதி ரைத்த னைந்தவனை யின்று கொல்லவரு
கோனெனாப், பயம்பொ ருந்துவகை தூத னோடிவை பகர்ந்து வீட்
டினைய ரோடுநீன், வயம்பொ ருந்துகும ரேசன் முன்பணுகி வந்த
னைத்தொழில் புரிந்துயின், னயம்பொ ருந்துவிடை கொண்டு
சென்றுகவி னண்ணு தேரினமிசை நண்ணினான். (க௨௨)

கொன்னு றுந்தனது சேனையோ டணிகொள் கோதில் பா
சறை யகன்றுபோய்ப், பன்ன ரும்புகழ்கொ டெவ்வ னின்றிடு

பறந்த லைக்கள மடைந்திட, வின்ன லற்றமிகு பூதர் தானவ ரெ
திரந்து வெஞ்சம ரியற்றினர், மன்னு பூதரொடு வெய்ய தானவர்கள்
வல்லை சிற்சிலர் மடிந்தனர். (கஉ௬)

தான வத்தலைவ ராரும் வீரமுறு சார தத்தலைவர் யாவரு,
மீன மற்றிடு மிலகக ரெணமரு மெதிர்து வெஞ்சம ரியற்றவே,
பூன முறறவ ரிறக்க வெறபகைவ னூந்து தேரினொடு வந்திட, மான
முறறதிறன் மொய்ப்ப னுங்கடிது வந்து தேரினொ டெதிர்த்தனன்.

அற்ற வேலைதனி லுற்ற வில்லினை வளைத்தி லங்கு * பிறையா
ககம், வெற்றி மேகமென நாகர் தெவ்வன்னிட வீறு கொண்ட
தொரு விலலினை, மற்று நேரிலகும் ரன்ப தத்தினை வணங்கு வீர
னும் வணங்கியே, துறறி மெபிறை நெடுஞ்ச ரம்பல தொடித்து
நேருற விடுத்தனன். (கஉ௭)

காரி லேகுவன விண்ணி லேகுவன கஞ்ச னோடரி கலந்துவா,
மூரி லேகுவன பாரி லேகுவன வந்து சேகர முலாவுமுந், நீரி லேகு
வன வெற்பி லேகுவன நீள்வு கொண்டபுக முண்டமுன், சீரி லேகு
வன தூய வன்றனொடு தீய வன்றனது செய்யதேர். (கஉ௮)

சைய மொத்தவவர் வைய மிந்தவகை சாரி வட்டம துலாவ
லும், வெய்ய னாயிர நெடுஞ்ச ரஞ்சிதறி வீரன் மாற்பிடை யழுத்தி
டத், துய்ய னாயிர மெனுமபெ ருங்கணை கேவி வென்றியுறு சூர்ம
கன், செய்ய தேரதனை தூற வேறுமொரு தேரின் மீமிசை செறிந்
தனன். (கஉ௯)

செறிந்து வில்லினை வளைக்கு முன்னருமை செம்ம லுக்கிளைய
சேவகன், முறிந்தி டாதகணையாயி ரங்கொடவன் மொய்ப்பு ரந்
துளை படித்தலும், பிறிதகி டாதவிற லும்பர் வேல்கொடு பெருந்தி
றற்புனை திருந்தலன், மறிந்தி மிமபரிசு வெவ்வ னென்றவுணன்
வாரு ணப்படை விடுத்தனன். (கஉ௮)

மேயு மப்படையை வீர னன்கிபடை விட்டழித்திடலு மொட்
டலன், வாயு விற்படை விடுப்ப மொய்ப்பனொரு மாச ணப்படை
விடுப்பவே, போயு ரத்துவரு வாயு விற்படையை யுண்டு வஞ்ச
னெதிர் போதலு, மாய னூர்திபடை தீய னுந்தவெதிர வந்தவெம்
படை முறிந்ததே. (கஉ௯)

உந்து நந்திபடை பின்பு மொய்ப்பன்னிட லுதை போல்து
விரைந்துபோய், வந்தகாருட நெடுமப டைத்திறலை வல்லை சிந்துத

லும் வஞ்சக, னந்த கண்படை விடுப்ப வங்கதையு மட்ட தொட்
டல னயன்படை, வெந்தி றற்கொள விடுப்ப நந்திபடை முன்பு
வந்தது விளிந்ததே. (க௭0)

மிக்க வெற்பகைவன் மாய வன்படை விடுப்ப நந்திபடை
முன்புவந், தக்க ணம்பொரலு மாடன் மொயம்புடைய வண்ண
லங்கது தெரிந்துபின், றக்கன் வேள்வியை யழித்த வன்படை
விடுப்ப மால்படை தகர்ந்திட, நக்க னாற்படை பெடுத்தி வெந்தருவ
னண்ணலார் வெருவ விட்டனன். (க௭௧)

முரண்ட ரும்புயனு நம்பன் வெம்படையை மொயம்பி னோடு
விட வங்கெகிர்ந், திரண்டு வெம்படையு நீள்பெ ருஞ்சம ரியற்றி
விட்டவரை யெய்தவே, திரண்ட கந்தினை புரைந்த தோளுடைய
தியூர னாரு டயவ, னரண்ட ருந்தனது மாயை யாலிலகு மம்ப
ரத்திடை யொளித்தனன். (க௭௨)

ஆய போதுகதி ரோன்ம றைந்தன னருந்தி றற்குலவு தான
வன், மாயை தன்படை விடுப்ப வள்ளன்முத லான சேனையை
வளைந்துமா, லேய வேகடிது கட்டி யேகியினி தாய நீர்க்கடலி லிட்
டிடத், திய ரிற்பெரிய திய னவகது தெரிந்து நெஞ்சக மகிழ்ந்தனன்.

மகிழ்ந்து தாதையுறு கோயி னண்ணியவன் வண்ண வொண்
கழல் வணங்கியே, நிகழ்ந்த வாறுதனை யோத வன்னவ னிறைந்த
வார்வம துறைந்திடப், புகழ்ந்து மைந்தனை யவன்ற னுதுமனை புக்
கிருந்திட விடுத்தன, நிகழ்ந்தி டாநெறிகொ னூர தன்குமர
வேணமு னுற்றிவை யிசைத்தனன். (க௭௩)

அற்ற வேலைதனி லாறு மாமுக னடற்கொள் வேல்விட வளக்
கர்வாய், வெற்றி வேல்கடிதி லுற்று மாயையை விலக்கி யேகவடல்
வீரணந், துற்ற யாவரு மெழுந்து வந்தணிகொள் சூர னூரையெ
திர கண்டபின், கொற்ற மேவுகும் ரேச னுக்கினைய காலை பின்ன
மொழி கூறுவான். (க௭௪)

கூந்து மாயைகொடு வென்று சென்றவொரு கள்வ னைத்தலை
யறுத்தலா, லுரந்த ருங்குமர வேணமு னேகில னுரைத்த வீது
முடி யாதெனி, லிருந்தி டேனெனது வில்லு நாணுமெரி யெய்து
வேனென வியம்பியே, விரிந்த சேனையொடு சூர னூரரண மேலை
வாசலிடை மேவினான். (க௭௫)

அங்கி ருந்தபுலி மாழு கன்பொரு தழிந்தி டக்கனலின் வாயு
வின், றுங்க வெம்படை செலுத்தி வாணகர் தொலைப்ப வும்பரை
யலைப்பவன், மங்கு லேழையும் விடுப்ப வங்கவைகள் வந்து மாமழை
சொரிந்துநீள், வெங்க னற்றனை யழிப்ப வன்னசெயல் வீர வாசு
வெதிர் கண்டனன். (கரு௭)

மூன்றாநாளிராத்திரி இரணியன் யுத்தம்.

வேறு.

கண்டான் வெகுண்டான் வடவைப்படை விட்ட காலே
விண்டா னிறைந்த புயனீர்தனை யுண்ண வீழ்ந்து
தண்டா முகிற்கள் கடலோடிய வீது தன்னை
யண்டார் புகழுந் திறற்றுதர் சூரோ டறைந்தார். (கரு௮)

அப்போது சீறி யமாககேசுவ னென்ன வங்கண்
டுப்போடி லங்கு மறையாயிர மேர்ந்த தூயன்
மெய்ப்பான சூரன் மகனாக னென்னு மேலோ
ளிப்போது கேளென் றவன்றான் பணிந்தி திசைப்பான். (கரு௯)

வில்லார் கனகத் திருநாடதி னுற்ற விண்ணோர்
பல்லோர் தமையாரு சிறை செய்தது வீறுபாவ
மல்லா தூநன்றி படுமோவவர் தம்மை வென்ற
தெல்லார் நயநப் பெருமான்வர மன்றி யாதே. (கரு௧௦)

ஏறுற்ற தேவ னொடுமாறுகொண் டார்க ளெல்லா
மூறுற் திறந்தா ரிருந்தார்தமை யோத வுண்டோ
மாறற்ற செல்ல மனித்தோன்மகன் மேவின் மாறு
மாறற் றவனைப் பணியாதவர் செய்ய லாமோ. (கரு௧௧)

மன்னு குகன்ம் பிழையாலமர் செய்ய வந்தான்
பொன்னுட் டமரர் சிறைவிட்டவன் முன்பு போந்தங்
கென்னு யகனே கொடியோம்பிழை யெண்ண லென்றே
சொன்னு லறுமா முகன்மீண்டிடு மென்று சொற்றான். (கரு௧௨)

ஈங்கீது பால னுரைசெய் திடும்போ திடும்போன்
நீங்கான கோப முடனேசில வார்த்தை செப்ப
வாங்காதன் மைந்த னறியேன்பிழை யெண்ண லண்டார்
நீங்கா விறப்ப வமர்செய்குவ னென்று நின்றான். (கரு௧௩)

இன்பாகி லெய்யோ னனையான்றனை யேவ வேகிக்
கொன்பாவு தன்னி லணுகிப்படை யான கொண்டு
மின்பாவு நாலா யிரவெள்ளவெஞ் சேனை மேவப்
பொன்பாவு பூத ருறுசெம்புல முன்பு போனான். (கசச)

வேறு.

ஓ முச்சிர முள்ளவன் வச்சிர முள்ளவன் மொய்ம்பினன் முன்
பின் முரணுறு மிரணிய, னச்சமில் சேனைவெள் எத்தைநாற்
றிக்கினு மாயிர மாயிர மாகவே யேகவிட், டெச்சமில் குடதிசைச
சேனையோ டேகினை னிடுசேர் வீரனு நால்வகைத் திக்கினு, மெச்ச
தன் னுனையைப் பொரவிடித் தவுணர்கோன் மேவுறுந் திக்கிலே
மேவினன் னுனுமே. (கசரு)

சாரதத் தானையுந் தானவத் தானையுந் தங்களிற் போர்செயச்
சண்முகந் கிளையவன், தீரமுந் நிரணியன் நன்னெடும் வந்தவெஞ்
சேனையிற் பல்லவச் சோனையைச சிந்தியே, கோரமுந் நதிதலுந்
தகுலர்கோ னாயிரவ கோல்விடித் தாயிரந் கோடியாய் நீடிய, பாரி
டச் சேனையைப் பாரிடத் தேயடப் பாங்குறும் பூதர்தா மேங்கியே
யோடினார். (கசசு)

சாரதந் கிறையவ னீலனும் பேரினான் னுனவன் முன்புபோய்த்
தானவன் மேவிய, தேரெடுத் தம்பரத் தெறியவே தேரொடுந்
சென்றுமின் டிடுதலுஞ் சீலனை நீலனு, நேருறச் சினமொடே மாக
மேல் வேகமாய் நில்லுநில் லென்றுபோய் நீசன்மா மைந்தனைப்,
பாரமெய்த் தாளினு லுருளவே யுதையவே பாரின்மேல் வீழ்த்த
லும் பாய்ந்தனன் மேனிமேல். (கசஎ)

தன்பதத் தாலவன் றனைமிதித் திடுதலுந் தாழ்ந்திடும் விறலி
னன் வீழ்ந்திடுந் சோரியன், றுன்புடைத் தாகியோர் மேனிதன்
போலவே தஞ்சுரு விஞ்சையாற் றேன் றுவித் திடுதலு, நன்புகழ்ப்
பூதனுந் கண்டதைச் சாடவே நனிதொடர்ந் திருபத நலியவே
மெலியவே, மன்புகழ்த் தேர்மிசைத் துயரகன் றேறினன் வானிபூ
தன்மிசை வஞ்சனுந் சிந்தினான். (கசஅ)

ஓ முச்சிரமுள்ளவன் வச்சிரமுள்ளவன் மொய்ம்பினன் முன்பினன்
முரண்டறம் இரணியன் என்பதற்கு - மூன்று சிங்களையுடையவனும்,
வலியவச்சிரம்போலுள்ள புயங்களை யுடைமையால் வச்சிரவாகுவெனப்
பெயர்பெற்றவனது மூத்தவனுமாகிய வலிமைபெற்ற இரணியன் எனப்
பொருள்கொள்க.

மண்டுதி வானிதான் வந்துபட்டிடுதலும் வரடிவெம் பூதனு
மண்ணின்மே னின்றிடக், கண்டனன் வீரனற் தேரொடுங் குறு
கியே கையன்மா யத்தினைக் கையினிற் கவினுறக், கொண்டதோர்
ஞானவே லாலழித் திடுதலுங் கொடியனோ ராயிரங் கோல்விடுத்தி
திடவிரைந், தொண்டிறற் புயமுடைக் காளைதன் மார்பகத் தூந்து
கோல் வந்துபட்டி டொல்லெனா னுற்றதே. (கசக)

மாணுநர் திறலுடைக் காளைபின் பாயிர வன்சரஞ் சிந்தியே
மன்னவன் பின்னுறுந், தூணியுந் தூணிசேர் வானியும் வானிசேர்
தூவிலுந் தூவிலார் துங்கவன் தேரையு, நாணுறும் படிக்கெடுத்தவ
னாரம் பஹுளே நண்ணவே செய்துபின் னண்ணல னண்ணிய,
சேணிநுந் தேரெலா தூறுநா றம்பினுந் தேவர்கொண் டாடவே
சிந்திநின் னுனரோ. (கரு0)

இச்செயற் கண்டுபின் னெண்ணலா னெண்ணுவா னீங்கியான்
முடிசுவ னெந்தையு முடிசுவ, னிச்சயம் பிறர்களு முடிசுவர் முடி
வரே னீன்கடன் செய்யவோர் நிருதரிங் கில்லையா, லச்செயற் புரியநா
னுறுவனென் றுன்னியே யருவமாய் மீனமா யாழியுட் போயினான்,
பச்சிமத் திசைதனக் கெதிர்படுந் திசைதனிற் பானுவந் தானிருட்
பந்தியைச் சிந்தியே. (கருக)

ஆனவிச செயலினை யொற்ற்கண் டேகியே யடலுடைச்
சூரன்முன் பணுகியங் கறையவே, யீனமுந் றிடுகொடுஞ் சூரன்மா
மைந்தனங் கெரிமுகன் கடிதுவந் தெனைவிடுத் திடுதியா, னூனமுந்
றழிவுறத் தெவ்வரைச் சிறியிங் கொல்லெவந் திவெனென் றுரை
செயா நின்றிட, மானமுந் றிடுவிறற் புதல்வபோய் வென்றுபின்
வருதியென் றோதினான் மன்னர்தம் மன்னவன். (கரு2)

. நாலாநாள் அக்கினிமுகன்வதை.

என்றுசொற் றிடுதலும் புறமதிற் கடிதுவந் தேருலா வும்
பெருந் தேரினமீ தேறியே, துன்றிமொய்த் திடுமடற் சேனையோ
ரெண்ணிலார் சூழவந் தேகியே தூயவெம் பூதர்சேர், வென்றியுந்
றிடுகெடுஞ் செம்புலத் தணுகலும் வீறுசா ரதந்தரும் விறலுலா
நிருதந், நின்றபற் பலபடைக் கலமெறிந் தெதிருறு நீடுவெஞ் சம
ரமர் நிலைமைசெய் தாரரோ. (கரு3)

அந்தவே லையிலிறல் வியர்வில்வந் துதையமா மரியசேர் வீரர்
போ யவுணர்தஞ் சேனையிற், பந்திகொண் டிடுகெடுஞ் சாயகஞ் சிந்

இயே பாடுகண் டிடுதலும் பதகரங்கோடினார், நிந்தைதீர் மேகனே
சோமனே யாதியா றிருதமன் னவர்செருப் பொருதவங் வாறுகண்,
மந்துசீ ரெண்மநிற் றிறலுடைச சதமக னெல்லெசென் றெய்தினு
னென்னலார் தங்கனேர். (கருசு)

போர்ப்பரிந் தெதிர்பொருந் திந்துகண் டகனையும் புயலினன்
றன்னையும் பொன்றுறப் புரிதலு, மேர்புரிந் திடுமுரத் தேனையோ
ரோடினு ரெரிமுக னிதுதெரிந் தெரிமுக னாகியே, கூர்புரிந் திடு
நெடுங் கணைசொரிந் தடலொடுங் கொள்ளைவெம பூதரைக் கொன்று
நேர் நின்றிடச், சீர்புரிந் திடுதிதற் சதமகன் கண்டனன் சிற்றமேல
கொண்டனன் சிலைகுனித் தானரோ. (கருரு)

வெய்யனுக் கெதிரணைந் தகிரம பொழிதலும் விறலுடைத்
தருவனு மிகுசரந் திதறியே, சையமொத் திடுபுயத் திறலுடைச
சதமகன் றனுவையுந் தேரையுந் சாபவண் ணேனியும், வையகம
புகழுவே நூறியோர் நூறுகோன் மார்பிடைச சிந்தலும் வன்மை
போய் நிற்பவீ, தொய்யெனக் கண்டவன் றுணைவரா மெழுவரு
மொல்லெசென் றெய்தினு ரொன்னலான முன்னரே. (கருசூ)

சிலைவளைத் தளவிலாக் கணைதனைச சொரிதலுந் திறலுடைத்
தருவனுந் சிலசரத் தினையவர், மலையினைப் பொருபுயத் தெய்யவே
யவரவன் மாமுகத் தாயிர மாபிலத் தொகையுந், தலையிடத் தாயி
ரங் கையிடத் தாயிரந் சாயகந் தொட்டவன் றேரையுந் தடிதலுங்,
கொலையுடைக் கொடியனோர் தேரின்மீ தேறினன் கோல்விடுத் தத
னையுங் கூறுசெய் தாரரோ. (கருஎ)

தேரழித் தவனுடந் றுளைபடுத் திடலுமோர் தேரின்மீ தேறி
யே சிவனருட் படையினை, சிருடைத் தருவர்கோ னெழுவர்மேல
விடுதலுந் திரெடும் படை யெனச் சிந்தைமீ தெண்ணியே, வீரமுந்
றிடுபுனற் படைவிடச் சோதிவேல் விரைவினுண் டனுங்கியேழ் வீர
ரைக் கொன்றதால், வாரியிற் பொலிதரும் பூதரா னவரெலாம்
வாய்புடைத் தலறினார் வாடினு ரோடினார். (கருஅ)

ஈதெலாங் கண்டனன் பூதரைக் கையமைத் திங்குரீ ரஞ்சன்மி
னென்னவங் கோதியே, யாதுகண் டலில்லாந் குமரனுக் கிளையவ
னனன்முகக் கொடியன்முன் பணுகவே யிருவருந், சோதிவெங்
கணைகடீ யமர்புரிந் தார்க்குபின் சூர்மகன் பரன்மகன் றாயமுண்
டத்திடைத், தீதுறுங் கணைகளோ ராயிரந் தொடுதலுந் செய்ய
வன் சீறியிச் செய்கைபின் செய்குவான். (கருகூ)

ஆயிரங் கண்களே யவுணர்கேர னிரதமு மங்கையிற் சாபமு
மழிவுசெய் திடுதலும், வேயுறுந் தோளுடைப் பதுமைதன் பருண
கன் வேறுதே ரேறியோர் வீறுதன் றிந்தவச், சேயிருந் திற
லுடைக் கதையையோர் கணையினுற் சிதைவுசெய் திடுதலுஞ் சினை
பிடித் தவுணர்கோன், வாயுவின் படைசமன் படைகதிர்ப் படை
விட மற்றவப் படைவிடஇ மாற்றினன் வீரனே. (௧௬௦)

ஆனைதன் பின்னவன் பின்னவன் பின்னரு மனன்முகத் தவு
ணரத் தம்பநா றுய்ப்பவே யினமற் றிடுமணித் தேரின்மீ தேவிழந்
தெருவாவீர் பெருகவங் கெரிமுகன் றுயருநீஇத், தான்முனம்
வழிபடுந் தன்னகர்க் காளியைத் தன்னகத் துன்னலுந் தானையோ
டெய்தினுள், மான்முற் றிடுதிற்ற் றெவ்வரைக கொல்லுவன் மைந்
தவந் சேலென வந்தனள் பூதர்மேல். (௧௬௧)

துங்கவெம் பூதர்மேற் சூலமொன் றுந்தவச் சூலமங் காலமே
போலவந் திடுதலுஞ், சங்கரன் மாமகன் பின்னவன் சேறியேழ் சாய
கங் கொண்டதைத் தழுதலுஞ் சண்டிகை, வெங்கொடுஞ் சினமொ
டே பின்புமோர் சூலவேல விடுதலு மாயிரம் வெஞ்சரந் துண்டி
யே, யங்கது தன்னையு மங்குவித் திடுதலு மண்ணலசேர் தேரின்மீ
தார்த்துவந் தெய்தினுள். (௧௬௨)

பாங்குறுவ காளியெண் கையுமோர் கையினுற் பற்றியே மாந்
பகத் தெற்றியே நிறநலு, மேங்கியே சோகமா யெருவாவீர் விழவி
ழந் திடரகன் றிடவெழுந் தேத்தினுள் வாழ்த்தினு, ளாங்குநின்
றிலள்விரைந் தேகினு ளீதுகண் டங்கிமா முகனெழுந் தடல்பெ
றுந் சிலைபிடித், தோங்குநா நம்பினுன் மொய்ப்பினன் நேரறுத்
துதிய மாயதென் றுதின்ன சங்கமே. (௧௬௩)

தீதிலா வீரனீ ரேழுமோல் கொண்டிபின் நீமுகத் தீயவன்
சிலையறுத் திடவவன், வேதனார் படைதனைக் கடவலுந் திறவினுண்
வீரபத திரன்படை விடுதலுங் கடிதுபோய்ப், போதனார் படை
தனைச் சிந்திவெந் தழன்முகன் பொன்றவே முடிகளைந் தண்ணல்
கைப் புக்கதா, லாதரச சுரரெலா மொய்ப்பனமேல் மலர்சொகிந்
தாடின ருவகையா லவசமே யாயினார். (௧௬௪)

வன்னிசேர் மாமுகன் பட்டதைக் கண்டவன் மட்டினுந்
சேனையோர் மான்மும் வீரமுந், துன்னவந் தெய்தியே பல்படைக்
கலமெலாந் தூவிவெம் போர்செய்த் தூயவன் சேறியே, மன்னிடும்
புயலெனக் கண்ணொளிந் திடுதலும் வரடின ரோழுநார் மான்மொள்

ராயினு, ரன்னதன் பின்னரொண் பூதரு மெழுவரல் லாததம் பியரு
மங் கருகுவந் தெய்தினார். (௧௬௫)

அன்னபோ தெழுவரார் துணைவரைக் கண்டிலான் யாவதா
னூர்கொலோ வாவிபோ னூர்கொலோ, வென்னவே யுக்கிரன் கண்
முகன் படையினு லெழுவரும் பொன்றினு ரென்ருக றிடுதலு,
மின்னுயிர்த் துணைவரா மவர்கிடந் துழியடைந் திருகணீர் சொரி
யவங் கெதிர்விழந் தலறினு, னன்னயத் தம்பிமீர் தம்பிமீ ரென்றன
னனிபுலம் புற்றன னுடருந் திறலினுன். (௧௬௬)

வேறு.

இன்ன பான்மையிற் றுயருழந் தறுமுக னினையோன்பின்
மன்னி ருந்திறம் றுணைவரை யெழுப்புவான் மனங்கொண்டு
பின்னு றங்கணைத் தூணியி னொருகணை பிடுங்காவங்
கன்ன தின்றலை யுகிரினு லெழுதுவா னடலோடும். (௧௬௭)

வெற்றி வேலுடைக் குமரனுக் கினையவன் விடுத்திட்டே
ஊற்ற வந்தகன் காண்கவென் றம்பிய ருயிர்கொண்டாய்
நற்றி றங்கொலோ விடுமதி கடிதென நனிதிட்டிச்
செற்ற மோடுதன் சிலையிடைப் பூட்டியே செலவுத்தான். (௧௬௮)

மாற்ற ருங்கட வேழையுங் கடந்துபோய் வயமேவுங்
கூற்றன் மூன்னரே வீழ்தலுந் தெரிந்தனன் குறித்துள்ளத்
தாற்ற வஞ்சினன் றேடினன் கயிலையி னடைந்திட்டான்
வீற்றி ருந்தன ரவ்விடை யெழுவராம் விறலோரும். (௧௬௯)

பூண்ட போரிடை யிறந்தவெங் கணமெலாம் புடைசூழ
வாண்டி ருந்தன ரந்தகன் றொழுதன னடன்மேகி
நீண்ட தேரளினுன் றேடினன் மமமென நிகழ்வேத .
வீண்டு தானையோ டெழுவரு மமர்க்களத் திடைவந்தார். (௧௭௦)

இலங்கு தத்தம துருவினிற் புகுந்தன ரெழுந்தேடின்
னலுங்கொள் வீரனை வணங்கலு மனையவ னயமோடு
மலங்கன் மார்பிறத் தழுவினன் மகிழ்ந்தன னதுபோதின்
விலங்கு றுவிற லந்தகன் வந்தனன் விறலோன்முன். (௧௭௧)

தொழுது வீரநீ யென்றனை முனிந்தனை துணையோரைப்
பழுது செய்வனோ வவர்பெருங் கயிலையிற் படர்ந்தாடுதன்

றெழுது வாசகங் கண்டபி னியற்றிய தெழிலோன்முன்
முழுது மோதினன் முனியலென் றேகினன் முரட்காலன். (க௭௨)

ஈதெ லாந்திற லொற்றர்கண் டேகியே யிருஞ்சூரன்
பாதம் வந்தனை புரிந்தன ரெரிமுகன் பட்டானென்
ரேறுகி னூவ வரற்றினன் புலம்பின னுறுபோதிற்
காதன் மைந்தர்மூ வாயிரர் வந்தனர் கடியோன்முன். (க௭௩)

மூவாயிரர் வதை.

வந்து தந்தைவெந் துயரறச சிலமொழி வகுத்தோதி
வெந்தி றற்சமர்க் கேகுதும யாமென விடைகொணமி
பந்தி கொண்டேத ரேறியங் களவிலாப் படைகுழ
வுந்து வீரனும படைஞரு முறுகளத் துற்றாரால். (க௭௪)

மாய மேசெயு மவுணரும் பூதரு மலைவாகி
யோய்வில் பற்பல படைக்கலஞ் சொரிந்தம ருறுபோதிற்
றியர் சேனையும் பூதர்தஞ் சேனையுஞ் சிலமாள்ப்
போயெ திரந்தனர் கடிதுழ வாயிரம் புகழ்வீரர். (க௭௫)

கதிர்கொள் வாளிதூய்ப் பூதரை யடுதலுங் கணமன்ன
ரெதிர்பு குந்தம ரிழைத்திட வவரிவ ரெழின்மெய்யிற்
பதிவு றும்படி கண்ணிட விடரொடும் படிநின்ற
ரதிர்த ருங்கழ லிலக்கரி லாயிர ரதுகண்டார். (க௭௬)

கண்டு வீரனைத் தொழுதனர் விடைகொடு கடிதேகி
யெண்ட ரும்புகழ் விசயனே யாதியா யிரவீரர்
மண்டு கோன்மழை சொரிதலு மவருமம் மழைதூவ
வண்டி ருந்திற விருவகைக் கணையுநேர்ந் தமர்செய்த. (க௭௭)

ஆய காலேழ வாயிர ராயிரத் தவர்தேரைச்
சாய கவகொடு சிதைத்தலுந் தூயவர் சரந்துண்டித்
தீயர் தேரையுந் தனுவையுந் துணித்தனர் தேர்புக்கார்
மாய வந்தவர் சிறியே யிறிலா வரையுய்த்தார். (க௭௮)

வீறு வெற்பெலாங் கணையினுந் சிதறியே விறற்கோறுய்ச்
சிறி வெய்யர்மெய் துளைத்திட வவுணரிந் சிலரின்கூ
ரேறு தேரெடுத் துவாரிமெ லெறிந்திட வெழில்வீரர்
மூழில் பூமிசைப் பாய்ந்தனர் பின்னரும் வந்துற்றார். (க௭௯)

செற்ற வெங்களை சொரிதலு மவுணரிற் சிலரினோ
ருற்ற கைச்சிலை பறித்தொடித் திடவவ ருரமீதே
யெற்றி னாவர் தாமுமக் கெற்றின ரிகல்கூடி
மற்றொ ழிற்றனைப் புரிந்தன ரிருவகை வலியோரும். (கஅ௦)

ஈது செய்தலும் விசயனே யன்றிமற் றெல்லோரும்
போத நொத்தன ரவுணருக் குடைந்தனர் புறந்தந்தார்
தாது லாந்தொடை விசயனுட் சேறியே சாஞ்சிந்தித்
தீது லாவுஞர் மைந்தரைத் துணித்தனன் சிதைத்திட்டான். (கஅ௧)

இறந்த பேர்களுந் துணிந்துள பேர்களு மெழுந்தேபின்
மறந்த றுஞ்செருப் புரிந்திட வியந்தனன் மனநொந்தே
சிற்றந்த வேலனை நினைத்தலுங் ககனமேற் செவ்வேள்வந்
துறைந்து நின்றதன் றுடொழு விசயனுக் குரைசெய்வான். (கஅ௨)

மாய்ந்த வஞ்சக ரறுவது மெழுவது மலரோன்மு
ளீந்த நல்வர மவரினிக் கெடவிதை யெறிகென்றே
காய்ந்த வெஞ்சினக் காரிலே லருளினன் கரந்திட்டா
னய்ந்து ணர்ந்தன னிதனையுன் மத்தன மகரேசன். (கஅ௩)

மிக்க மாயவன் படையினை விடுத்தலும் விசயன்றா
னக்க ணந்தனிற் காரிதன் படைவிட வதுபோந்து
புக்க மாயவன் படையழித் தவுணர்கோன் புகழ்மைந்தர்
தக்க மும்மையா யிரரையுக் கொன்றது சயமாக. (கஅ௪)

மும்மை யாயிரம் புதல்வர்கண் முடிந்ததை முரணொற்றர்
மம்ம ரோடுகண் டோடினர் குரன்முன் மருவுற்றீ
தம்ம வேதலு மரற்றினன் புலம்பின னதுபோதின்
வெம்மை கொண்டசெஞ் கதிரவ னடைந்தனன் மேல்வேலை. (கஅ௫)

எண்ட ரும்புகழ் மதுரையே கதிர்விசம் பிருண்மேவுங்
கொண்டல் மண்டமண் குண்டரே தாரகைக் குலமெல்லா
மண்டர் நாயக ரடியரே செக்கரே யழறிங்கட்
கிண்டம் வாதிலவே காடுதழு மேடெனத் துலங்கிற்றே. (கஅ௬)

நாலநாளிராத்திரி தருமகோபன்வதை.

இன்ன பாண்மையிற் கங்குல்வந் திடுதலு மிருஞ்சூரன்
றன்னை வந்தடைந் தறப்பகை புந்திசிற் சிலசாற்றி
யொன்ன லார்தம் துயிர்குடித் தொல்லையிண் டிறவேனென்
றன்ன வன்முனை விடைகொடு புறந்தனி லடைத்திட்டான். (கஅ௭)

* புண்ட ரீகமா மாதிரப் போதகப் பிடர்புக்கே
யண்ட ரஞ்சுற வெண்ணிலாப் பெரும்படை யயல்குழ
மண்டி ருந்திறம் பூதர்குழ பறந்தலை வந்திட்டான்
சண்ட முற்றிடு மவுணரும் பூதருஞ் சமர்செய்தார். (கடிஅ)

இருதி மத்தரு மெண்ணிலாப் படையெறிந் திகல்கொண்டு
பொருதி மஞ்செய வவுணரி லமைச்சரும் புகழ்வேர்வில்
வருதி மத்தரு மெதிர்ந்தனர் சமர்தொழின் மருவுற்றார்
திருமி குத்திடு மவுணரும் பூதருஞ் சிலர்மாண்டார். (கடிஆ)

இலக்க வீரரும் வன்மைபோய் நொந்தன ரிதுகண்டு
விலக்க ரும்புகழ் வீரமார்த் தாண்டனும் விறலோன்சென்
றலக்க ணுற்றிடக் கணைசொரிந் தமைச்சரை யடனெக்கித்
தலக்க ணின்றிடுந் தானவ ரெதிர்ந்தனர் சமர்செய்தார். (கடிஇ)

ஓங்கு பூதர்கள் பலமலை விடுதலு முடைந்தார்க்
டங்கு லாவிய வறப்பகை கண்டிது சினமேவித்
தாவகி ரும்புகழ்ப் பூதர்மீ தளவிலாச் சரஞ்சிந்த
வாங்கு மேனிமேற் படுதலு மெலிந்தன ரடனீங்கி. (கடிஈ)

காலிற் கொன்றிடு மருப்பினுற் கொன்றிடுங் கவின்மேவும்
வாலிற் கொன்றிடுங் கரத்தினுற் கொன்றிடுங் வயப்பூதக்
கோலச் சேனையை பிவ்வகை கொடியவன் கொடுவேழஞ்
சாலக் கோறலுஞ் சாரத ரோடினர் தரைமீதே. (கடிஉ)

கண்டு வென்றிசோ கதிரவன் கடிதுபல் கணைசிந்திப்
புண்ட ரீகமீ தழுத்தலு மயர்ந்தது பொலிசிற்த்
தண்டர் மாற்றலன் சிறியே னூறுகோ லவையேவிக்
கொண்ட சோரிநீ ரொழுந்திட வழுத்தினன் குளமீது. (கடிஊ)

உகிர மேடுதன் றேருதத் தீயவ னொருவேலை
யெதிர்வி டுத்தலும் வீரமா புரந்தர னென்போனும்
கதிர்நெ டிங்கணை விடுத்தது தடுத்துவெங் கணைமாரி
துதிபொ ருந்திய வவுணன்மேற் பொழிந்தனன் கரர்போற்ற. (கடிஊ)

தரும கோபனே வாலவை விலக்கியோர் தண்டிந்த
மரும மீதது வந்துபட் டிடுதலு மயக்குற்றான்
கரும மீதுகண் டடல்பெறுந் தோளினன் கடிதேக
வரும வன்றன்மேற் பொழிந்தன னிழிந்தவன் மலையாளி. (கடிஊ)

விட்ட வாளிபட் டொடிந்திட வீரனோர் விறல்வேலை
யொட்ட லன்றன்மேல் விடுத்திடச் சென்றவ னுரத்தூடே
பட்டு வெந்நிடைப் பறிதலு முளம்பதை பதைப்புற்று
மட்டில் சோரியோ முருந்தனன் கரிமிசை மயலாகி. (கக௯)

அந்த வேலையி லவன்கரி மனஞ்சினந் தடன்மேவுந்
தந்தி மாமுகந் கிளையவந் கிளையவன் றடந்தேரை
யுந்து நாற்பெருங் கோட்டினுந் றாக்கியே யுயர்பாகன்
சிந்து அம்படி புடைத்தது காத்தினுந் திறலோடும். (கக௯)

ஆன காலையில் வேறுதே ரேறியே யடல்வீரன்
கான மாமலைக் கரிகரம் பிடித்தனன் கவுண்மோதி
யின முற்றிட வப்புறத் துலகிடை யெறியப்போய்த்
தான வர்க்குளந் துணுக்குற விழுந்தது தரையீது. (கக௮)

விழுந்து மண்மிசைத் துன்பொடு கிடத்தலும் விறல்வெய்யோ
னெழுந்து தண்டமொன் றுந்தினு னன்னதை யெழில்வீரன்
செழுந்த னிசுகடர் வாளினுந் சிதைப்பவச் சிரமும்ப்தா
னழுந்து சீருள வச்சிரங் குறுகிய தடலோன்முன். (கக௯)

வந்த வச்சிரம் பாணியிற் பிடித்துவஞ் சகன்மீதே
யுந்த வங்கது படுதலும் பதைபதைத் துடன்விழச்
சுந்த ரங்கெழு தாளினு லுதைத்திடத் துகடரு
மந்த ரத்தரை யலைத்தவ னிறந்தன னவர் துள்ள. (௨௦௦)

ஈது கண்டவன் றண்டமங் கோடிய திடர்முழ்கிப்
பூத லத்துறு வெங்கரி யெழுந்துபின் புகழ்ந்தேத்தி
மேத குந்திறல் வீரனை விடைகொடு விறல்சேர்தன்
மாதி ரந்தனிற் படர்ந்தது பூதர்கண் மகிழ்ந்தார்த்தார். (௨௦௧)

செற்ற மேனிய வறப்பகை மடிந்தவச் செயறன்னை
யொற்றர் நோக்கினர் வாடின ரோடின ருரைசெய்ய
வற்ற மாந்துயர்ப் பரவையு ளமுந்தின னறிவின்றி
யுற்ற பாவைபோ லிருந்தன னவுணரி லுரமிக்கான். (௨௦௨)

ஐந்தாநாட் பானுகோபன் வதை.

இருந்த காலையி லிறையவன் கறையடி யிருந்தோலாந்
பரிந்து மத்தகங் காறுமெய்ம் மறைந்திடும் படிபார்த்துத்
திருந்து செஞ்சடை காட்டினின் றிடுவதோர் திறம்போலக்
கருந்தண் வேலையிற் செங்கதி ருதித்தனன் கதிர்விசி. (௨௦௩)

அற்றை வேலையிற் காசிப னுதவிய வசரேச
 னிற்று ளானெனத் துயருழந் தயர்வுறு மியனோக்கி
 வெற்றி யூதையுரு சிந்தையும் பிற்பட விரைநதோடி
 யெற்ற னைந்தவற பணிந்தன ரொற்றந்தா மெழுந்தார்பின். (உ௦௪)

சிறந்த வீரரை மாயையாற் கட்டிமுன் நிறைவேலை
 யுறைந்தி டும்படி யெறிந்தபி னிகழ்ந்தன வுரைசெய்ய
 வறந்த விரந்தவன் தவிர்த்திடாப் பெருந்துய ரதின்மூழ்கி
 யிறந்த தேயினி நம்பெரு வாழ்ககையென் றெழுந்திட்டான். (உ௦௫)

எழுந்து தந்தைதன் கோயிலுட் புகுந்தவ னிருதான்முன்
 விழுந்து நின்றவோற் குமரனைத் தூதனை மிகவேறா
 மழிந்து போவதே யன்றிவென் றிடுவதிந் கரிதண்ட
 ரொழிந்தி டசசிறை விடுப்பதே நன்றென வுரைசெய்ய. (உ௦௬)

மஞ்ச நெஞ்சகத் தஞ்சினை போலுநின் மனையேகிக்
 துஞ்சி வைகுதி யென்னயா னுரைத்ததைத் துகடர
 நெஞ்சு கொண்டிலன் வெகுளிகொண் டானென நினைவாகி
 வஞ்ச னேன்பிழை பொறுத்தியென் றுரைத்தனன் மகிழ்வாக. ()

அறைந்து போர்க்கவன் றனைவிடை கொண்டவ னகன்றேபின்
 குறைந்தி டாப்பெருந் தேர்மிசை யேறினன் குழுவாகி
 நிறைந்த வெண்ணிலாச் சேனைகள் சூழ்தர நெடுங்கூளிப்
 பறந்த லைககளுகு சென்மன னிரவிதன பகையானான். (உ௦௮)

வேறு.

அந்த வேலையிற் பூத வீரரு மவுண வீரரு மடவி னோடெ
 திர்த், துந்து போர்செயத் தூசி யாகிமுன் புற்ற பூதரங் குடைவ்
 தாயினர், வந்து பின்புறம் பூதர் தானவர் மாறு மாறுமா றுன
 போர்செயச், சுந்த ரந்தருந் குரன் மாமகன் றாவி னன்கண்ண தூய
 பூதர்மேல். (உ௦௯)

வாளி பட்டிடப் பூத ராயினோர் வாடி யோடினார் மங்கை பால
 கன், றுளி னன்புறுந் திறல்கொண் மொய்ம்பினுன் றுன வப்பெ
 ருந் தானே யானதைத், தூளி யாகவெவ் கண்பொழிந்திடச குரன்
 மாமகன் றாயன் முன்புபோய்க், கோளி ருங்கரச் சிலைவ னைத்தனன்
 கோர வாயிரங் கோல்வி டித்தனன். (உ௧௦)

ஆயி ரஞ்சர மகல மூழ்கிவெந் நகல வேயக னாத மொய்ம்பி
 னுன், மீய துன்புமோ டாயி ரஞ்சரந் தீயன் மொய்ம்பிடைந்

செலவி மித்தலு, நோயு முத்துபின் பண்ணல், விஷ்ணுவோர் தூறு
கோலினு னூழி நிற்கவோர், மாய்வில் வேவினைத் தீய னெற்றியுண்
மன்ன வுய்த்தனன் வாகை வாகினுன். (௨௧௧)

பெருகு சோரிநீர் மிகவெழுந்திடப் பெருகு துன்பமாய்ப் பின்
றெ ளிந்தனன், முருகு கொண்டிடுந் தொடையல் வீரனோர் மூரி
வெஞ்சிலை முரனோடு மிப்பிடித், தருகு நின்றிடுந் தருவ ரஞ்சவே
யனில மன்படை யங்கி யின்படை, கருகு மெய்யுடைக் கொடிய
னோர்விடக் கடிய னும்மவை கடவி மாற்றினுன். (௨௧௨)

மாற்றி வஞ்சகன் கதிர வன்படை மலரி னன்படை மால்பெ
ரும்படை, சீற்ற மாகியே விடலு மன்னவை செலுத்தி வீரனுந்
தடுத்து நின்றிட, வாற்றல் கொண்டிடுந் தனது மாயையா லரிய
தேரினோ டம்ப ரத்தினிற், நேற்றி டாதொளித் திதுதி மாரிபோற்
றாவி னன்சரந் தூய வீரன்மேல். (௨௧௩)

கள்ள வஞ்சகன் முன்பு பின்புமாய்க் கணைசொ ரிந்திடக் காமர்
மெய்யெலாம், வெள்ள மானசெங் குருதி யோடவே வீர வாகு
வும் வெகுளி கொண்டுபின், றள்ள ரும்புகழ்ப் போத கப்படை
தனைவி மித்தலுந் தருவன் மாயமங், கெள்ளி யாவரு நகைசெ யும்
படி யிரிய விண்ணிடைத் தெரிய நின்றனன். (௨௧௪)

மற்ற வன்றனைக் கண்டு சீறியே வஞ்ச காவினி யெங்க ணை
குதி, நின்றி நின்றியென் றம்ப ரத்தின்மே னெடிய தேரொடுங் கடிதி
லெய்தியே, கற்று ணைப்புயன் கொண்ட லாமெனக் கணைசொ ரிந்
திடக் கண்டு மண்டிகோ, லெற்ற னைந்தகூர் மைந்த னுந்தவங் கிந்த
வாறுபோ ரியற்றி னாரோ. (௨௧௫)

கிட்ட வந்திடுந் சேணி லேகுறுங் கிளரு மொன்றையங்
கொன்று சென்றுநேர், முட்டி மெட்டதா மாதி ரத்தினு மூரி வா
னினு முடுகி யேகுறு, மிட்ட மானதே ரிருமை வீரரு நிகழு வார்
செருப் புகழு வார்சரந், தொட்டி வால்விற் சங்க மூதுவார் குளி
யம்புவார் குழு வாரரோ. (௨௧௬)

வகையி லோடுமா முகிளி லோடுமேல் வான மோடுநீர் வளமு
லாவுதெண், டிரையி லோடுமு தண்ட மோடுமெண் டிசையி லோடு
மத் திசைகள் குழியித், தரையி லோடுநீன் பிஸத்தி லோடுமத் தான
வர்க்கெலா மரச னாகிய, விரையு லாந்தொடைப் புாணு கோபஹம்
வீர வாகுவும் விடுச ரங்களே. (௨௧௭)

பாங்கு கொண்டுநா றுயி ரந்தொகைப் பல்ல வங்களாற் பல்ல
லம்புரிந், தோங்கு சூர்மகன் வீர னேறுதே ரொழிவு செய்யவோ
ராயி ரஞ்சரத், தாங்கு வெய்யவன் நேரை வீரனு மழிவு செய்யவில்
லமர்பு ரிந்துபின், தீங்கில் வாள்பிடித் திருமை வீரருஞ் சென்றெ
திரந்துநேர் நின்று போர்செய்தார். (உகஅ)

மன்னி மும்புகழ்ச் சூரன் மாமகன் வள்ளன் மாமகன் வாள்வி
லக்கியே, கொன்னு றுந்திருத் தோளில் வெட்டிடக் குருகி வீழ்
தரக் குமர வேள்பத, முன்னி வீரரிற் நலையை பெற்றுளா னென்ன
லன்வலத் தோலே யொல்லையின், மின்னு வன்னதாய் மின்னு
வாளினால் வீழ்வு றும்படி வெட்டி னுனரோ. (உகக)

சீரு லாவுதன் வலது கைத்தலஞ் சிதைவ தாகவே தீயன் மா
மக, னேரு லாவுறு மிட்டு கைத்தலத் திலகு வாள்பிடித் தெதிர
வீரனுங், கோர வாளினால் வாம பாணியைக் குறைவு செய்தவன்
கொடுமை யுன்னவே, சூரன் மாமகன் நலையை விண்ணுளார்
துள்ளி யாடவே தள்ளி னுனரோ. (உகஉ)

மான் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன்
* மான்மகன் மகன்மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் - 5
யு 33-161

லான்மக பதிமுத லமரர் துள்ளினார்
வேன்மகி பனைநிலை வீர வாகுவர்
தான்மன மகிழ்ந்தனன் சபத முற்றியே. (உகக)

உற்றசீர் முடியற வெளிகொள் பாணுவின்
பற்றலன் மடிதலும் பாரின் மேவியே
சுற்றிய படையெலாஞ் சூழ வேலன்முன்
வெற்றியோ ட்ணந்தனன் வீர வாகுவே. (உகஉ)

இன்புறு முருகனை யிறைஞ்சி நிறறலுந்
துன்பொடு வருந்திநீ சூரன் மைந்தனைக்
கொன்புனை புய்த்தினோய் கொன்று வந்தனை
யன்பொடு வேண்டிய தறைநி யென்றனன். (உகஉ)

என்றிவை குமரவே ளிசைப்பக் கேட்டலு
முன்றனை யலகியா னோர்செ யற்கையு
மின்றுசெய் ததுசிறி தில்லை யாயினு
மொன்றொரு வரந்தனை யுதவ வேண்டிமால். (உகஉ)

* மான் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன் மகன்
வன் பிரமன், அவன்புதல்வன் காசிபன், அவன் புதல்வன் சூரபன்மன்,
அவன் புதல்வன் பாணுகோபன் எனப் பொருள்கொள்க.

அண்டர்பொய் வாழ்வையும் மயன்பொய் வாழ்வையும்
விண்டிவின் வாழ்வையும் வெஃகிலே னியான்
றண்டைக ளாணிந்ததின் சரணத் தன்பையே
கொண்டிட வேண்டிவ னென்று கூறினான். (௨௨௫)

என்றுழி யளித்தன மென்று வேலவன்
றுன்றிய புகழுடைத் துணைவர் தம்மொடும்
வென்றிகொ ளிருக்கையில் ஈர வாகுவைச்
சென்றிட விடுப்பவன் விருக்கை சேர்ந்தனன். (௨௨௬)

பாணுவின் மாற்றலன் பதைத்து வீழ்ந்துயிர்
போனதை நாடியே போந்தங் கொற்றந்தாந்
தானவன் றனக்கிது சாற்றக் கேசரி
மேனிமிர் தவிசினும் வீழ்ந்த ரற்றினான். (௨௨௭)

அன்னதோர் காலையி லமர்க்க ளத்திடைச்
சின்னம தாகிய சேயைத் தானவர்
முன்னமே கொடுவர முகிழ்பு ரைந்திடு
வன்னமே யானவன் வருந்தன் மேயினான். (௨௨௮)

சிரத்தினைக் கரத்தினைத் திருந்து மாப்பினைப்
பொருத்திடும் பார்த்திடும் புரளுஞ் சோர்வுறு
மருத்திகொள் வாய்புடைத் தலறு மன்றவன்
பரித்திடுந் துயரையார் பகர வல்லரே. (௨௨௯)

மற்றிதைப் பதுமகோ மளையென் பாளறிந்
தற்றிடு மைந்தன்முன் பெய்தி மேல்விழுந்
தற்றி றன்பொடு மரற்றி னானார்
முற்றினு மழுகுறன் முதிர்ந்த தந்தநான். (௨௩௦)

(௨௩௦) சிங்கமுகாசுரன்வதை.

தியவ னன்னபின் சிலரை நோக்கியே
மாயநம பகைஞரை மடிவு செய்துநின்
சேயினை யொருமகஞ் செய்தெ முப்புவன்
காயமிங் கொருபுடை காத்தி ரென்றான். (௨௩௧)

ஞங்கிய விதுபுகள் றுற்ற வொற்றரைத்
தீங்கின னோக்கியே சென்னி யுயிரந்
தாங்கிய வெம்பியைத் தருதி ரென்னலு
மாங்கவர் வடதிசை யளக்கர் மேயினார். (௨௩௨)

ஒவிலா வதனிடையுயர்ந்த விண்ணுளார்
பூவினார் புகழ்தரு புரத்துட் கோயில்போய்
மேவினார் நிகழ்ந்தன விளம்பி னாருனைக்
கூவினான் சூரனாக் கூறி னாரோ.

(௨௩௩)

என்றலு மரிமுக நெழூந்து சேனையோ
டொன்றுசீர் மகேந்திர மணுகி யும்பரை
வென்றவ னடிமிசை வீழ்ந்தெழுந்துநீ
யென்றனைக் கூகிய தென்னை யென்னவே.

(௨௩௪)

முந்துற நிகழ்ந்தன முறையிற் கூறியே
கந்தனா முருகவேள் கருதிப் போர்செய
வந்தன னவனோநீ வல்லே யெகுவென்
றுந்துசீர் படைத்தவ னுறுதி யென்றனன்.

(௨௩௫)

தானவன் விடுத்தலுந் தனதின் மேவியூன்
போனக முண்டுதேர் புருந்தி லக்கமாஞ்
சேனைவென் ளப்படை சேர வேகினான்
வானவ ரிதுதேரீஇ வாடி யோடினார்.

(௨௩௬)

எங்கனா யகனெதி ரிறைஞ்சி நின்றரோ
துங்கமா ரரிமுகன் சூரன் பின்னவ
னங்கவன் தனிலுமவீ றுற்றல் பெற்றவ
னிகமர் புரிந்திட வெய்தி னுனென.

(௨௩௭)

இன்னதை யறிந்துபோர்க் கெழறி னைத்தலு
மன்னதை யறிந்துசென் றுடன் மொய்ம்பினான்
பன்னிரு புயத்தனைப் பணிந்தெழுந்துநா
னென்னலன் தனையழித் துறுகின் தேனென.

(௨௩௮)

அன்பொடு விடுத்தலு மகன்ற கன்றிடாக்
கொன்புனை படைக்கலங் கொண்டு தேரின்மீ
தின்புட னேறியே யெழில்கொண் மொய்ம்பினான்
றன்பெரும் படையொடுந் தஞ்சைச் சேர்ந்தனன்.

(௨௩௯)

ஆயிர மியோசனை யான மெய்யுடைச்
சீயமா முகத்தவன் சேனை யானதும்
போயெதிர் மலைத்திடும் பூதர் சேனையு
மாயிடை யெதிர்ந்துகின் தமர்பு ரித்ததால்.

(௨௪௦)

திண்டிறற் படைக்கலஞ் சிதறிப் போர்செய
வண்டிய வீரரு மவுண வீரரு
மண்டனிற் சிலர்சிலர் மாயத் தானவர்
தண்டமன் னவரெதிர் கார்ந்து போர்செய்தார்:

(௨௪௧)

வேறு.

அன்ன காலையிற் பூதர்க ளுடைய வடற்கொள் பூதரிற் சிங்க
னென் றெருவன், நன்னெ டிங்கையிற் றண்டினு லவுணர் தலைகள்
சிந்திடச் சாடியே குதலு, முன்னர் நின்றிடு மவுணர்க டம்பின்
முரண்கொ ளுந்தச முகனெனுங் கொடியோன், பொன்னெ டிற்
சிலை பிடித்துவந் தெதிர்த்து புங்க வம்பல சிங்கன்மேற் பொழிந்
தான். (உசஉ)

வீறி வந்திடுங் கணையெலாங் கதையால் விறற்க ணத்திறை
னிலக்கலுங் கொடியோன், சீறி யோர்பெருங் கதையினை விடுப்பச்
சிங்கன் மார்க்குந் செறிந்தொடிந் திடலு, மாறி லாவொரு மழுப்
படை விடுப்ப வரவகொள் சாரதன் மற்றதைக் கதையா, லூறு
செய்திடக் குந்தமொன் றெறிந்தா னுந்து மாழியொன் றுந்தினு
லிவனும. (உச௩)

குந்த வேலினை யாழிபோ யழிப்பக் கொடிய னோர்கதை
குறிப்பொடு விடுத்தா, னுந்து சிங்கன துரத்தின்வந் தழுந்த வுதிர
மேல்விழுந் தோடவங் கோடி, வெந்தி றறறச முகனுரத் தடிப்ப
விழுந்து வெய்யவன் வீழ்ந்திட வதுகண், டந்த மற்றிடுந் தருவர்க
ளெவரு மமர்பு ரிந்திட வடலொடு மடைந்தார். (உச௪)

அன்ன காலையி லிலக்கர்தன குழுவிலாற்றல் பெற்றுள வந்களு
மொருவன், மன்னு தானவர் தானேமுன் பணுகி வாளி கொண்டவர்
மாளவே யழிப்பத், துன்னு தானவ ரோடின ரவரிற் றுன்மு கத்தி
னன் றுன்னென வெதிர்தது, கொன்னு றும்படி பலபல வடிவங்
கொண்டு பூதர்முன் கொடுஞ்செருப் புரிந்தான். (உச௫)

ஆய காலையில் வாகையங் கதிரோ னதுதெ ரிந்தன னறிவெ
னும்படையான், மாய மானதை யழித்தலுந் தனித்து வஞ்ச னாயிர
வாளிகள் விடுப்ப, வாயி ரங்களை விடுத்தவை தமித்தங் கவனு டம்
பினி லழுந்திட வளவில், சாய கந்தொட விழுந்தயார் தருவாய்த்
தருவ னோடினன் சாரதர் மகிழ. (உச௬)

அந்த வேலையி லிந்தவா றறிந்தா னரிமு கத்தின னெரிமுக
மானான், வந்தெ திரந்தன னெதிர்தலும் பூதர் மரக்கு லங்களும்
வரைகளும் விடுப்ப, முந்து மன்னவ னுசியி லுயிர்ப்பான் முரிந்து
போயின முணிந்துவெம் பூதர், மந்த ரங்களு மரங்களும் பிறவு
மாகர் தெவ்வன்மேல வலியொடு கிடுத்தார். (உச௭)

விட்ட லின்னவை மாகமே னிறைந்து வேக மோடுபோய்
விறலரி முகனா, மொட்ட லன்றன்மேற் பட்டன படலு மூறு செய்

தில வுடைந்தில விழுந்த, வட்டி மும்படி கரியினர் தனிலோ ரரிபு
குந்தென வடற்கணக் குழுவின், வட்ட மானதன் தோரினு மிறங்கி
வந்து புக்கனன் மாயைதன் புதல்வன். (உசஅ)

பற்றி னன்சில பூதர்க டம்மை பதைத்தி மும்படி பாரவண்
டத்தி, லெற்றி னன்சில பூதர்க டம்மை யெயிறு துன்றிய விடிக்
குரல் வாயிற், குற்றி னன்சில பூதர்க டம்மைக் குறைத்த னன்சில
பூதர்க டம்மைச், சுற்றி னன்சில பூதர்க டம்மைத் துவைத்த னன்
சில பூதர்க டம்மை. (உசக)

வேத னூரினிற் சிலவரை வீசும் விரிக டர்களிற் சிலவரை
வீசு, மாதிரி ரங்களிற் சிலவரை வீசு மறவி யூரினிற் சிலவரை
வீசு, மீது போலவே யமர்பல வியற்ற வெருவை நீர்விரிற் திருங்
கடற் புகுதப், பூத லந்தனிற் பூதர்கள் பல்லோர் பொன்றி னாவன்
புகுந்தனன் தோர்மேல். (உரு)

ஈது கண்டனன் பூதர்மன் னவரி லெரிகொள் கண்ணினு னெதி
ரணைந் தவுணன், மீது தண்டமொன் றெறிந்திட வதுபோய் வெய்
யன் வையமேன் மேவுசீர் வலவன், மீது கொண்டிடு சிரத்தனைக்
கனையச் சிங்க மாமுகன் சீறியே யொருதண், டாதி மாமுகன் பூத
மன் னவன்மே லழுந்த விட்டுறி யயர்ந்துநின் றனனே. (உருக)

தேரின் மீதொரு பாகனை நிறுவிச் சிங்க மாமுகன் சீறிவந்
தனுகப், பாரி னோர்புகழ் சுமாலிபென் பவனோர் பருப்பதந்தனைப்
பறித்துநோர் விடுப்பச், சீரு லாவுதன் கரத்தினுற் பிடித்துத் தீதில்
பூதன்மேற் றிரும்பவிட் டிடலும், வீர முற்றிடு சுமாலிதன் னாரத்
தில் விரைந்து பட்டிட மெலிந்தனன் விழுந்தான். (உருஉ)

அனைய காலையிற் றண்டியென் றொருவ னவுணன் வையமுற்
றவன்றன துரத்திற், கனமு றுங்கரக் கதையினு லடிப்பக் கதை
யொ டுந்தது கரங்கொடு புடைத்தான், றனது தாளினு லவுணன்
கிவனைத் தள்ள வீழ்ந்துபின் றண்டிவின் னெழுந்து, சினம தாய
வன் றோளின்மேற் பாய்ந்து செய்ய தாளினுற் றிறலொடுந் துவைத்
தான். (உருக)

செறிந்த தோள்களிற் கரத்தினிற் சிரத்திற் சென்று சென்று
வன் றிறலொடுந் துவைப்ப, வறிந்தி லானதை யிறிமுகத், தவுண்
னாக மீதிலோ ிகொலென் றெண்ணிச், சொறிந்து கையினுற்
றுடைப்பநொந் திரிந்தான் றுலக்க வெண்மரு மிலங்கரு மெதிர்த்
தெண், ணிறந்த வாளிகள் சொரிந்திடப் படிமே லிழிந்து வந்தன
னிழிதொழில் பயின்றோன். (உருச)

எடுத்தெ நிந்தனன் சிலவர்தந் தேரை யிலங்கு மொன்றினு
டொன்றுதாக் குறவே, யடித்தல் செய்தனன் சிலவர்தந் தேரை
யங்கை யாற்சில தேர்தனை யள்ளி, யொடித்த னை்கில தேர்களை
யுதைத்தா னுரைத்த விப்படி யனைகமங்கியற்றப், படித்த லம்புகழ்
வீரர்க ளிரிந்தார் பரிந்து தேரிலப் பதகனே நினனே. (௨௫௫)

யே னு.

காரிலகு பூதரொடு தம்பிய ருடைந்தசெயல் கண்டான்
வீரமுரு கற்கினைய நாதனுள மீதினில் வெகுண்டான்
கோரமொ டிருந்ததொரு கைசசிலை தனைக்குனிவு கொண்டா
னோரிறையின் முன்கனை சொரிந்தவுணர் தானையுயி ருண்டான். ()

கரங்களை யறுப்பன பதங்களை யறுப்பன கவின்றோ
யுரங்களை யறுப்பன புயங்களை யறுப்பன வுரக்கந்
தரங்களை யறுப்பன கலன்களை யறுப்பன சயஞ்சேர்
வரங்களை மிகப்புனையும் வாளின்மொய்ம் பாளிவிடு வாளி. (௨௫௭)

மாறவுணர் சேனைபல தாளிபட வாளிகொடு வள்ளல்
சிறியமர் செய்தலு மரிப்பெரு முகன்றனது சேயோர்
துறெனு மிலக்கமுடை யாரவ ரெதிர்த்தனர் துதிக்கோல்
வீறுமுகி லாமென விடக்கனைகள் வீரனும் விடுத்தான். (௨௫௮)

விடுத்தவை தடுத்தவ ரெடுத்தசிலை தேரைமிரு வெங்கோ
றெடுத்தவ னழித்திட மனத்திடை சினத்தவர்க ளோள்
பிடித்தம ரியற்றுற விளிக்கனி ரப்படை பிடித்தே
படித்தல மதிப்பொடு குதித்தவர் தமக்கெதிர் படர்ந்தான். (௨௫௯)

வானது பிடித்துவரு மண்ணலெதிர் வந்தனர் வளைந்தார்
தோளிடை யுரத்திடை கரத்திடை யெறிந்தனர்க ளேயோன்
கோளுருவி லூறிலது கண்டனர் பிடித்தனர் கொதித்தே
யாளரி முகன்குமரர் சிந்திவிழ வள்ளிசிறி யட்டான். (௨௬௦)

அங்குலவு மைம்பதுட னைம்பதெனு மைம்தர்தமை யட்டே
துங்கமுறு வீரர்கட னிற்றலைமை பெற்றதொரு துயோன்
பொங்குமிமை யோர்புகழ வையமுறு வையமிசை புக்கான்
சிங்கனிது கண்டுளம் வெகுண்டனுகி மொய்ம்பனெடு செப்பும். ()

ஈனமில்கு டுரானலை யெண்மர்களி லோவல-திலக்க
மானவரி லோவலதெம் மூரினிடை துதுவரு வாறே
வானவிவர் தங்களிளி யாரெனலும் வீரமுறு மண்ணல்
வானவர் குலத்தினை யலைத்தகொடி யேரனெடு வகுப்புடன். (௨௬௨)

ஆதியுந் ஞங்குமர நாயக னடிக்கடிமை யானேன்
 ஞாதனென வந்துமது நற்பதியை மூற்பக றெழைத்தே
 னீதமறு மும்மையட லின்றனனி யானென நிகழ்த்திக்
 கோதறுத னுதுபெய ரோதினன் மிகுத்தவிறல் கொண்டான். ()

என்றிடலு முன்றனை யுனக்கிறை தனைக்கடி திறைக்குள்
 வென்றிவ னென்றிட வெகுண்டிபதி னெண்களை விடுத்தான்
 சென்றவ னுரத்திடை செறிந்தது முறிந்ததொரு தண்டந
 ஞுன்றரி முகத்தன்விட நாலுகளை கொண்டது ஞுணித்தான். ()

வேறு.

தீதில்வீர ஞயிரஞ் சரத்தினைப் பகைத்தவன் சிரத்தினிற்
 செலுத்தவே செறிந்தொடிந்து போயதா, லேதமான சிங்கனங்
 கொர் சூலவேல் விடுப்பவே யிராயிரஞ் சிலீமுகங்க ளினையவீர
 னெய்யவச், சோதிக்கொண்ட சூலமச சரத்தைநாறி வந்திடத் தூய
 வீரன் வாஸ்கொடே துணித்தனன் றுணித்தபின், பாதிதன் படைக்
 கலத்தை யவுணன்மீதி லேவினா னவனுமன்ன தேவினா னமர்புரிந்த
 திருமையும். (௨௬௫)

வீறுகின்ற படைகள்பினபு விட்டுளாரை மேவவே வீரவாகு
 நெஞ்சமேல் வியந்து பத்தின்மீதினா, லேறுகின்ற கணைகடுவி யரி
 முகத்த னிரதமே லிலகுபாகன் முடியறுப்ப விருமைகொண்ட
 தண்டமொன், ஞாறிலாத சிங்கனுந்த வந்துமாட்பில் வந்துபட்
 டொலலைதூள் பொருந்தவே யொராயிரஞ் சரங்களைச், சூறை
 யென்ன விட்டுவெய்ய னேறுதேரை ஞாறவே தூயபூதர் கண்டி
 சென்று சுற்றினார்க ளவுணை. (௨௬௬)

அந்தவேலை சீறிவெய்யன் வேறுதேரி லேறியே யாயிரந் தலுப்
 பிடித் தருஞ்சரம் பொழிந்துநேர், வந்தெதிர்த் தூதரைப் பிணம
 படுத்தி யெங்கணும் வாளியான் மறைப்பவீரன் வாளியா லறுத்த
 ளன், சிந்துகோல் விலக்கிறப வாரீரத் திரட்டிகோ றியன்விட்டு
 வள்ளமன் றிருத்தறுத் தளைத்துணித், துந்துவீரன் விற்பிடிக்கு
 முன்னர்நா று கோடிகோ லுரத்தமுத்த வீறுசோரி யுததிபோ லெ
 ழுந்ததே. (௨௬௭)

வெய்யஞ்ரத னுதுதம்பி வெம்பிவிட்ட கோலெலாம் வேல்
 வன்ற னுதுதம்பி விற்கரத் தறுத்தவன், செய்யதேனா யாயிரஞ்
 சரத்தினு லழிக்கவே சிங்கமா முகத்தன்வேறு தேரினமீதி லேறி
 னான், கையினுந்து கையிலுற்ற பத்துநா று விலையைக் கந்தனன்ப
 னெண்ணிலாத கணைசொரிந் தழித்திட, வையமுற்ற வானமுற்ற

சாரதக் குழாங்களும் வானவக் குழாங்களு மகிழ்ந்தொலித்து
நின்றவே. (உ௬௮)

மற்றிவ்வேலை வெகுளிகொண்டு சிங்கமா முகத்தினோன் மாய
மான பாசம்வீச மாசிலாத பூதரைக், கொற்றமுற்ற வெண்மரைத்
துலக்கமா மிலக்கரைக் கோளுறும் புயத்தனைக் கொதித்துலந்து
கட்டியே, வெற்றிகொண்டு விண்ணொழுந்து துண்ணெனப்படர்ந்து
பால் வேலைதன்னி லுதயமான வெற்பிலிட் டிருந்ததா, லுற்றதேவ
ரீதுகண்டு வாடினார்களோடின ருலவைசென்று முருகனே டிரைப்
பவக் கெழுந்தனன். (உ௬௯)

மிக்கதேரின் மீதிலேறி வீறுபூத ராயிர வெள்ளமும் பரந்து
சூழ விண்ணுளார் புகழ்ந்திடத், தக்கபல்லி யந்தழங்க மன்னுசின்ன
மூதிடத் தானவன்ற னாதுமுன்பு சண்முகத்த னனாகவே, மைக்
கருங் கடற்புரைந்த வவுணர்சேனை வெள்ளமும் வள்ளலோடு வந்த
பூத மன்னர்சேனை வெள்ளமு, மக்கணம் படைக்கலஞ் சொரிந்து
போர் புரிந்தபோ தவுணர்மாய வீறுபூத ரவருமாய்வ தாயினார். ()

வேறு.

இப்பான்மை கண்ட வரிமா முகத்த னிகல்கொண்ட பூதர்
குழுவைக், கைப்போது கொண்டு மிகவாரி யின்று கடிதுண்ப
னென்று கருதி, மெய்ப்பான வண்ட முடிவைச் சிரங்கள் விறலோடு
சென்று தொடவே, துப்போடு மங்க னொருமேனி கொண்டு
சுரஞ்ச வீது புரிவான். (உ௭௧)

கல்லா மனத்த னிருபத்து நூறு கரமுஞ் செலுத்தி விறல்
சேர், சல்லாப மோடு குகனோடு வந்த தசுநூறு வெள்ள வனிக,
மெல்லா மகட்டி னிடைசேர வாரி யினிதாய் விழுங்க வெழிலசே,
ரல்லார் களத்த னெமையாள நல்கு மமலன் றனித்த ருனினான். ()

இவ்வேலை தன்னின் மிகுமொற்ற ரேகி யிறையான சூர னுட
னே, செவ்வே நிகழ்ந்த சொலவே மகிழ்ந்து சிகரத்தி னுச்சி மிசை
போ, யவ்வேலை தம்பி சமர்கண் டிருப்ப வவனேவல கொண்டு
திறல்சேர், மைவேலை யென்ன மிகுசேனை பின்னு மருவிறு யுத்த
களமே. (உ௭௩)

சடான சிங்க னெதிராக வீறு மெழிலாக வேல னனாகக்,
கடா நிறைந்த வவுணப் பதாதி குகன்முன் பணைந்து படைதூய்,
வாடாவி றற்கொண் முருகேசன் வில்லின் வலியான நாணி னொலி
யாஸ், வீடாவ ழிந்த ததுகண்டு தீயன் விறலோடு வந்து மொழி
வான். (உ௭௪)

பொன்னாட ரெங்கள் பகையாதல் கண்டு புலவோரை யின்
னல் பூரிவோ, மன்னுரி லல்லை பகையலலை யென்கொ லமர்செய்ய
வந்தவகையென், றொன்னுனி சைப்ப வெளியாரை மொய்ம்ப ருறு
கண் குயிற்றி லவரைப், பன்னாறு ஆறி யரசாள்வ மன்ன பரிசா
லடைந்த னமரோ. (உஎரு)

என்றி துரைப்ப வலியாள னீயு மெளியார்க ளெங்க ளினமு,
நன்றி துவல்லை யமர்செய்தி யென்ன ஈலமார் குமார னொருகோன்,
முன்றி யவன்றன் மருமத்தழுத்த முதுகிற் பறிந்த ததனால், வன்றி
நிகர்த்த கொடியோ னுடம்பின் மலிசோரி வந்த தவனே. (உஎசு)

உள்ளுற்ற பூத ரதுபோதில் வேல னொருகோ றுளைத்த வழி
யான், மெள்ளத்த லத்தி னிழியச சினந்து வெளியைக் கரங்கொ
டடைபாக், களஞற்ற தொங்கன் முருகேசன் மீது கதையொன்
றுகைப்ப வமலன், வள்ளுற்ற நாலு கண்ணிந்த வேகி வருதண்டை
ஆறி யவைபோய். (உஎஎ)

மங்காத சிங்க னுதல்சென் றொளிப்ப மயலோடு வெய்ய னுற
வே, சிங்கார மேவு மவனமுன் படைத்த திறல்கொண்ட பாணி
நெகிழ, வெங்காய மிஞ்சி புறுகின்ற பூதர் விடல்வாளி பட்ட வெளி
யா, லங்காய வேலை கடிதே யிறங்கி யமலன்றன் முன்ப ணுகினார். ()

அப்போது தன்னி லுதயச் சிலம்பி லுள்ளுகொண்ட வேல
னொருகோ, றுப்போடு கைப்ப வதுசென்று வீரர் தொகையைத்
தனது மிசையே, மெய்ப்போடு கொண்டு கடிதே திரும்பி விறல்
வேலன் முன்பு விடவே, மைப்பாவு கண்டன் மகனங் கவர்க்கு
மகிழ்வாக வோதி னனரோ. (உஎசு)

அக்காலே தன்னி லிதுகண்டு சீறி யரிமா முகத்த னனிக, மிக்
காரி லாத குமரேசன் முன்பு விரைவோடு வந்து வளைய, நக்கான
ளப்பில் கணைமாரி தூவி நலியத் தொலைப்ப விடரிற், புக்காண்மை
யின்றி புறுகின்ற வெய்ய னிதுகண் டமுன்று புரிவான். (உஎடி)

ஆறாள் பத்து நெடுவிற் பிடித்து துதிவாளி சிர்க்கி முருகன்,
சீறாவி டுத்த கணையைத் தடிந்து திறல்கொண்ட சிங்க முகவன்,
மாறாக வேல னிரதத்தி லுற்ற வலனன்றன் மாப்பினிடையே, வீறாவி
ரங்கொள் கணைசிந்த நொந்து மெலிவா யிருந்த பொழுதின். ()

ஐயன் சினந்து கணை ஆறு சிந்தி யரிமா முகங்கொ ளவுணன்,
வையங் கெடுப்ப நிலின் றளப்பில் வழிவாளி வெய்யன் விடவே,

கையன் தனுக்க டமையா டிரங்கொள் கணையா லொடிப்ப வவு
ணன், மெய்யன் தன்மீதி லொருகுல முந்த விறல்வேல னீது
புரிவான். (உஅஉ)

ஈரேழ தான கணைசிந்தி முந்தியெதிர்குல நூறி யடுகோ, லோ
ரா யிரத்தை யவனேர் விடுப்ப வுரமேவு சிங்க முகவன், சீரான
கையி லொருதண்டு கொண்டு சிதறப் புடைத்து வரவப், போரார்
கரத்தை யெழுவாளி கொண்டு புனிதன் தடிந்த ருளிஞன். (உஅங)

மெய்ப்பாணி பின்பு மெழுவெய்யன் வையம் விழுதண் டெ
டுத்து விடலுந், துப்பாயி ரங்கொள் கணைகொண்டு தண்டு துணி
செய்து வேல னுறவே, கைப்பாச முந்த விறைபத்து நூறு கணை
கொண் டழிக்க வதனான், மைப்பாவி யாறு முகனைப் பிடிக்க வலி
யோடு வந்த னனரோ. (உஅச)

ஆறாமு கதத னதுகண்டு வந்த வவுணன் கரஞ்சி ரமெலா
முறாகி வீழ விருபத்து நூறெ டொருபத்து நூறு கணையைச்
சீறவி டுப்ப வவையின் பெழுந்து செறிவாக வெய்யன் வெகுளா
மாறாக வெண்ணில் வரையைப் பிடுங்கி வலியோடு வீச தலுமே. ()

வரையற்று வந்த வரையற்று வீழ வலியற் றிடாத முருகன்,
புரையற்ற வாளி மிகவே பொழிந்து புகழ்மேவு கின்ற வவுண,
னிரையுற்ற சென்னி யுரமுற்ற கைக ணிலமுற் றிடத்த டியவே,
விரைவுற்று மண்ணில விழுமுன்பு பின்பு விறலோ டெழுந்த
வவையே. (உஅசு)

சிங்கார மேவு கரமுஞ் சிரங்கள் சிதறித் திரும்ப முளையா,
துங்கார மோத விருபாணி யோடு மொருசென்னி யோடு மெதிர்
வந், திங்காரெ னக்கு நிகரென்றொர் குன்ற மிகலிப் பறித்து விட
வே, கங்காளன் மைந்த னொருவாளி கொண்டு கடிதே துணித்
தருளிஞன். (உஅ௮)

மால்விட்ட வுட்பர் சிறைவிட் டிடாது மறமுற்ற சூர னினை
யோன், வேல்விட்டு வென்றி கொளுமாறு மன்றி விடுகின்ற தொ
ன்றை விறல்சேர், கோல்விட் டழிக்கு மிதுவே யலாது குமரா
பயின்றி லைகொலென், றுலத்தை யொத்த வொருதண்டு தன்னை
யடலோடு விட்ட பொழுதின். (உஅஅ)

வீரன தண்டு லீருசெய்கை கண்டு விறல்கொண்ட கந்தன்
வெகுளா, மாறான வஞ்ச னாயிருண்டு வல்லை வருகென்று கையின்
மாறவு, மாறான தற்ற குணிக் தொடுப்ப வுரனோடு சென்று கதை
யாய, நீராக நூறி யரிமா முகத்த ளெடுமாட்சி னுற்ற ததுவே. ()

மார்பிற் பொருந்தி முதுகிற் பறிந்து வலியோடி செல்ல வவுணன், சோரிப் பெருக்கி னுடனே விழுந்து துயரத்தி னோடி மடியக், கூர்பெற் நிலங்கு குவிசும் படர்ந்து குளிர்வா எனக்குண் முழுகிக், கார்பெற் நகண்ட னருண்மைந் தனுந்து கரம் துவந்த திறையின். (உகூ0)

நாகத்தி லும்பர் மலர்மாரி தூவி நனிபாடி யாடி மகிழ, வாகைக்கு மார னினையோர்க டாழு மலிகின்ற பூதர் குழுவ, மோகைக்குண் மூழ்கி யயலே பொருந்த வுயர்பா சறைக்க ணுகினை, னுகுற்ற வேலை யிதுகண்ட வொற்ற ரசரேச னோடி தறைவார். (உகூக)

உன்றம்பி யான வரிமா முகத்த னுயிர்போய் மடிந்த னனெனக், குன்றம்பு ரைந்த சிகரத் திருந்த கொடியோ னிலத்தின் மிசையே, துன்றம்பு னற்கொண் முகில்போல் விழுந்து துயரக் கடறகுண் முழுகி, மின்றங்கெ யிற்று விறல்வாய் திறந்து மிகவே புலம்பி யமுதான். (உகூஉ)

(7, 8, 9, 10ம் பாடல்) குரபன்மன்வதை. ஜ. மகாபி. 24, 3 வேறு.

ஒங்குதுயர் நீங்கியொரு கோடியெனு மாயிரமு றெற்றர்களை யொலலை விளியாத், தீங்ககலு மாயிரவொ ரெட்டளவை யண்ட முறு சேனைக ளனைத்தும் வரவே, யாங்குற வணைந்து புகல்வீரென விரைந்தவர்க ளண்டமுள வண்டி யறைய, வாங்கருயி ருந்திறல் கொ டானவர்க டானைபல வந்தவுய ரண்ட வழியால். (உகூக)

வேதனெடு மாதவ னுறும்பதி நிறைந்தன விசம்பிடை நிறைந்த னவெழிற, பூதல நிறைந்தன பெருந்திசை நிறைந்தன புகழ்க்கட னிறைந்த னநெடும், பாதலநி றைந்தன வியாவையு நிறைந்தன பரந்துவரு தூசி யனிக, மாதரவி னூறுபெறு கோடியுறி யோசனை யிவ் வண்டமு நிறைந்த விறையின். (உகூச)

இன்னபடி தானவர்க டானையுறவொற்றர்க ளிருந்திறல் பொருந்து மவுணன், பொன்னடி பணிந்திவை யுரைத்திட விருப்பொடு பொருக்கென விருக்கை யிடைபோய், மன்னுபுன லாடியினி தாமடிசி லுண்டுதிரு நீறுதுதல் வல்லே யிலணந், தின்னலக லுங்க ளப மின்னுகல னுனைவ யிதம்பெற வணிந்த னனரோ. (உகூரு)

ஆளிகளி லக்கெழுப தாயிர முருப்பரிக ளன்னதொகை யன்ன தொகையே, கூளிக ளிழுத்திடு மிழுக்கிவி ரதத்தின் மிசை கொற்ற மொ டனைந்த வுணர்கோன், வானில கெயிற்றவுணர் சேனைபுடை

சூழ்தர மறந்தரு பறந்த லேதனிற், காளியொடு வாதுநட மாடிமக
னோடமர் கலந்திட வணைந்த பொழுதின. (உ௬௬)

செங்கமல வேதனுட னுந்துமரி கந்தனது செம்புத மிறைஞ்சி
யவுண, னிங்கமர் புரிந்திட வணைந்தன னெனக்குக னெழுந்தனில
சார திவிடும், பொங்கணிகொ டேரணுகி வீரரொடு சாரதர் புகழ்ந்
தயல் பொருந்தி வரவே, தங்கவுணர் சேனையெதிர் செலலமிகு பூத
ரொடு தானவர் மலைந்து பொருதார். (உ௬௭)

வீறிவரு தானவர்க ளாலிலகு பூதர்கள் விளிந்திட விலக்க முட
னெட், டேறுதனி வீரர்க ளடைந்துடைய மொய்ப்புறு மிரும்
புய னெதிர்ந்து கணை தூப்ச், சீறியவ நிறைவரை நூறியழி யாவது
தெரிந்துமுரு கன்பு டைவரக், கூறியிடு மிந்தவகை கண்டருளி
வெஞ்சிலை குனித்தன னடித்த மணையான். (உ௬௮)

மன்னுதனு விற்றனை யளப்பில தொழ்த்தருளி வானமொடு
வையக மூமாய்த், துன்னுமவு ணப்படை பிணக்குவை பகிம்படி
துலங்குமுரு கன்பு ரியவே, யன்னசெயல் கண்டிமிக வண்டகட
கத்தின்மிசை யப்புற மிருந்த வானிக, மன்னென வணைந்துகும்
ரேசனை வணைந்திட முரட்டுமர னீது மொழிவான். (உ௬௯)

மையவுணர் சேனையிடை தேரினை விடுத்தியென மாருதியி
னோட றையவே, யையவிது நன்றென நிலத்தினில் கிசுமரீனி
லளக்கரில் விடுப்ப முருகன், பெய்யுமுகி லென்னமிகு வானிகள்
சொரிந்தருள் பிரிந்தவவு ணப்ப டையெலா, மொய்யென விறந்
துதிர மோடுர்ண மாயிடவு லாகியமர் செய்த ருளினான். (௭௦௦)

சீகர மூலாவுமெழு சாகரமு மாகமொடு தேவர்க ணிறைந்த
வுலகுந், சூகர நிறத்தவுணர் சேனையிணை மாகநனி துன்றவெழு
கின்ற குருதி, வேகமுட னேழ்நிலமு மண்டலமு மெண்டிசையும்
விண்ணகமு நண்ணி நிறைய, வாகைமுரு கன்றகுவர் சேனைவரு
மண்டவழி வாளிகொ டடைத்த ருளினான். (௭௦௧)

பாலன மொழிக்கவுரி பாலனது பின்புதழல் பன்னிருத
னும்பொ லியவே, மாலணுகு தானவர் பிணத்தினிடை கண்ணுற
லும் வாரிநிகர் சோரி யதெலாந், சாலவும் வறந்தது நிறைந்திடு
பிணக்குவை தணந்துபொடி யாகி யதுசீர், மாலயனு மிந்திரணு
மும்பர்களும் வேலனை வழுத்தினர் மகிழ்ச்சி யுறவே. (௭௦௨)

எம்பரம னின்னன புரிந்தது தெரிந்துள மெரிந்திட விரைந்த
வுணர்கோ, னம்பக மிராறுடைய நம்பனெதிர் தேரினொடு மால

மென வந்த ணுகலுங், சும்பமத யானையுரி கொண்டவ னளித்த
ருள் குமாரனு மெதிர்த நுளினு, னுமபர்கள் பெருஞ்சிறை விடா
துயிர் விடுப்பவ னுருத்திவை யுரைத்திடுவனல். (௩௦௩)

இன்புறு பரன்றரு வரத்தியல்பி லெப்பொழுது மிப்படி யிரு
ப்ப னழியே, னென்பணி புரிந்துழலு மும்பர்மொழி மெய்ம்மை
பென வெண்ணியம ருக்க ணுகினு, *யென்படினு முன்றனை விடுப்
பதிலை மைந்தனென விட்டிடுவ திலை யெனவே, வன்புமன வெய்
யபிது கூறவெமை யானுடைய வளளலுரை செய்த நுளுவான். ()

உம்பரை யலைத்ததொரு வெங்கயவ வம்புரை யுரைத்தனை
யுனது ருவினிற், செம்புனல் குதித்திட வியாம்விடு பெருங்களை
கள் செப்பிடு முனக்கு மொழியென், நெம்பரம னேதலு நெடுஞ்
சிலை வளைத்தன னிருந்திறலகொள பூத ரெவரும், வெம்பியவு ணன்
றனை வளைந்தவன் விடுங்களைகண் மெய்ப்பட ஷுடைந்த னரரோ. ()

இன்னசெயல் கண்டுதிற்ன் மொய்ம்பனுட னென்மரு மிலக்
கரு மெதிர்த வுணன்மேன், மின்னுக்கண் மாரியின் விடுப்பமிசை
பட்டவை விரைந்தவ னொழிந்து விழலு, மன்னவுண னூறுபெறு
கோடிகளை சிந்தியவர் வையமொடு வில்லி னையறுத், தந்நிலையி
னன்குபெறு மாயிர நெடுங்களையை யங்கமிசை விட்ட னனரோ. ()

என்மரி லிலக்கர்கள் கலக்கமொ டிரிந்தன ரிருந்திறல் கொள்
வாகு வவுணன், நிண்மையுள் தேரணுகி வாள்கொடவ னீள்சிலை
சிதைக்கவனே யோனை யவுணன், வண்மையுறு மார்பிடை யடித்துழி
விழுந்தயர வான்மிசை யெறிந்த னனறிந், துண்மையுறு கந்தனயன்
மேவவவு ணன்சிலைகொ டொலலைருகள் முன்கு றுகினன். (௩௦௪)

வெந்திறல்கொள் வேலனொடு விற்சமர் புரிந்தவன் விடுங்களை
விலக்கி விறல்சேர், கந்தனிர தத்துறு விறற்கொடியறுத்துழி கறுத்
தவன் விடுங்க ணையெலாஞ், சிந்தும்வகை செய்துகளை யேழுகொடு
சூரனுறு தேரினி லுறுங்கொ டியறுத், துந்துதிரை வேலைதனி
லிட்டருள வானமுறு மும்பர்க ளொலித்த னரரோ. (௩௦௫)

அன்னவ ரொலித்தலு மழன்றிரத மோடவுண ரண்ணலுயர்
விண்ணி டையடைந், தின்னலுற வும்பர்மிசை வெம்பகழி தாவலு
மிளங்குமர னின்று புவிமேற், றுன்னுகளை விட்டவை யறுத்திலரு
வையமொடு துய்யகக னத்தின் மிசைபோ, யொன்னல னொடுங்
கலா பொழிந்தமர் புரிந்தன னுமைக்கினிமை யான புதல்வன். ()

பிலத்தினிடை போவன நிலத்தினிடை மேவுவன பேசரிய வாசை கடுவனார், தலத்தினிடை யோடுவன நீடுகடல் கூடுவன சையமிசை யெய்து வனசீர், மலர்த்தவிசு யன்புவியி னன்னிவன மண்டிகடல் வாளகிரி தாவியழியா, நலத்தொடுறு மண்டமுன மேகு வன மீள்குவன நன்னுமவர் வண்ண விரதம். (௩௧௦)

இன்னபரி சன்னவர்க ளேறுமிரு வீறிரத மெங்கணு முலாவு பொழுதின், மன்னவுணர் மன்னளவில் வெம்படை விடுப்பவவை வாளிகொடு தூளி புரியா, வின்னமுத மானமுரு கக்கடவு ளேழி னுட னேழுகணை விட்டவு ணர்கோன், பொன்னிரத நீறுபட நூறு தலும் வில்லினெடு பூமிசை யடைந்த னனரோ. (௩௧௧)

வையமிசை வந்ததொரு சூரன்மிசு வாளினிட வாளிகொ டறு த்த ருளியே, யையனெதிர் சூரனது வீரமுறு தோளின்மிசை யாயிர நெடுங்க ணைகடா, நெய்யவவை பட்டவ னெழிந்துவிழ வெய்யவ னிராயிர நெடுங்க ணைவிடத், துயயகுடன் மொயம்பினிடை வாளி கள் பொருந்திமிசு தூளிகள் பொருந்தி னவரோ. (௩௧௨)

பின்னுமவு ணன்சொரி சரங்களை விலக்குபு பெருங்கணைக ளாயி ரம்விடத், தன்னவ னடற்றனு வொடித்திடலு மறறுமொ ரருஞ்சில பிடித்தவு ணர்கோன், மின்னுறு விசமரீனி லெழுக்கடி து வேலவனும் விண்ணிடை யெழுந்து பொரவே, மொவவுணன் மண் ணின்மிசை பின்னுமவர் மொரனும் வந்தமர் புரிந்த ருளினான். ()

காசினியி னின்றவ னளக்கரிடை திக்கிடை கவின்றரு பிலத்தி னிடைசீர், வீசுபுகழ் மேருவிடை மாயவை கத்தினிடை மேவ வவை தோறு மணுகிப், பூசன்முரு கன்புரிய வண்டமுறு வாயி லிடை போகவவ ணுவரு றுகியே, நீசனெ டெதிர்த்துவிழல் பட்ட கணை விட்டவுண னெட்டிரத மட்ட ருளினான். (௩௧௩)

தேரழிய முன்புரி மகத்தினிடை யாதியருள் செய்தமன வேக மதுவாரம், வீரமுறு தேரைவினை யக்கடிது வந்திட விளங்கதனி லேறி யருளே, யாருமுரு கண்கணைகொ டண்டமுறு வாயிலை யடை த்தகத வைக்க ணைகேய், வீரமொ டறுத்திடலு மப்புற மிருந்த படை மேவியது வேல னயலே. (௩௧௪)

வந்தபடை கந்தன்விழி பட்டிடலும் வல்லையின் மடிந்ததய லண்ட மருவு, முந்துபடை வந்திட வுரப்பின னூரப்பலு முடைந் ததய லண்ட மருவும், வெந்திற லுறும்படை வரக்கர முறைம் பட்டையே வேலவன் விடுப்ப வவைபோய், நந்திப்பல வண்டமுறு சூர்படை யனைத்தைய நடுக்குற வடர்ந்த வுலவி. (௩௧௫)

தந்திர முறும்படை கெடப்பர னளித்ததொரு சக்கர மெதித்
தவு ணர்கோன், கந்தன்மிசை விட்டிட வதைக்குமர வேளொரு
கரங்கொடு பிடிப்ப வதுகண், டந்தமி லுருக்கொடம ராடமுரு
கேசனறி வானபடை விட்ட டையலான், வெந்திறல்கொண் மாய்ம்
தறுத்துழி யொருத்தனென மேவினன் மிகுந்த கொடியோன். ()

வேறு.

அப்போதினின் மிகுதானவ ரரசாயிர கோடி யண்டத்தினு
மண்டக்கடி தண்டிக்கும ரேசன், மெய்ப்பாரம ராடப்பினு மிப்
பாரிடை வந்தே மிகநொந்து மனத்தாயை நினைத்தானது போதி,
னொப்பாரறு மவள்வந்திட நிகழ்வானவை யவளோ டோதிப்படை
யிறபட்டவ ருய்ந்தேயெழு மாறு, செப்பாயெனப் புறவேலையி
னொருசாருறு முழுதத் திருவெற்பது வரிலாமெனச் செப்பித் கரங்
கிட்டான். (ககஅ)

இன்பாகிய வவுணன்றன திரதத்தினை யொருவி யிறைவன்றரு
சிக்கத்தி னெருத்தத்தி னணைந்தே, கொன்பாகிய வழுதந்திகழ்
குன்றந்தனைச் செனறே கொடுவாவெனத் தேர்போயது கொடுவர்
தது படையின், முன்பாடுறு மரிமாழக விரவிப்பகை முதலா
முடிவற்றிடு படைமுற்றவு முன்போலெழுந் தீண்டப், பொன்பா
விய வுலகத்தவர் வெய்ப்புதர்கள் கண்டே புலிகண்டிடு புல்வாயது
போலத்தளர் வுற்றார். (ககக)

கண்டாளிது மண்டாறிரு கண்டாணுடை வள்ளல் கடுவுண்
டவ னெடுவெம்படை கைக்கொண்டு விடுப்பத், தண்டாவிற லவு
ணப்படை முற்றுங்கடி தட்டத் தாணுப்படை வேலன்புடை சாரக்
கொடுஞ் சூர, னண்டாசிடர் கொண்டாளிடர் விண்டா ரிமை
யோர்க ளல்லற்புரி சூர்பின்ன ரருந்தேரை விடுப்பக், கொண்டாடு
நெடுந்தேரது கண்டார்க ணடுக்கவ கொள்ளும்படி பொள்ளென்று
கொதித்தேகிய தம்மா. (கஉ௦)

ஏகத்திறல் வாசுத்தனை வாசுற்ற விலக்கத் தெட்டான திறத்
தோரை யிரும்புதரை யெல்லா, மோகத்தொடு சோகப்பட வாரிக்
கடிதண்ட முககிற்றது முருகேசன் முனிந்தோர்களை விட்டான்,
வாகைக்களை சென்றிற்கிர ஞாலச்சக டத்தை வையத்திடை கொடு
வந்திட வாசுத்தனை முதலேவர், சோகத்தினை யற்றார்கு னிரதத்
தினை நிற்பச சொற்றானம் தவணின்றது சூர்கண்டு வெகுண்டு. ()

முதண்ட மளாவுற்றிடு கோதண்டம் வளைத்தேழ் முரணம்பு
சொரிந்தானது முகனுங்களை தூவித், தீதண்டிய சூர்வாளி விலக்

கூத்தச னுறு திண்ணைமக்களை சிந்திச்சமர் சிந்தித்திடு சூர்கைப், போதண்டிய வில்லைத்துணி கண்டானது போதிற் பொருடவிலை வேல்கொண்டு புகழ்ச்சிக்கும ரேசன், மீதண்ட விடுத்தானது கண் டாயிர கோடி வெவ்வாளி சொரிந்தானருள் வீகம்புரு கேசன். ()

வேலன்சொரி கோன்முற்ற விறற்குல மறுத்தே விரைவோ டெநிர் வரவச்சிரம் விட்டானது சென்றே, குலத்தலை கவ்விக்கும ரன்பாணி பொருந்தச் சுடர்வேலவ லீராயிரா துவாளிக டுனி, யாலக கொடி யோனுற்றிடு சிங்கத்தை வதைபப வங்கத்துளை வெழ்சந் தொடு வடலேமிகு கடலே, போலப்பொலி வெம்புதர் வருந்தும படி நேமிப் புள்ளாயுரு வங்கொண்டெநிர் பொருநானெறி உருதான்.

துண்டங்கொடுகொத்திச்சிறை தன்னுன்மிக மோதித் துங்கம் பெறு வெம்பூதரைத் துயர்செய்தது தீரீய, மண்டுமபுக முறுமாழு கன் மகவான்மயில வடிவாய் வரவுன்ன லு மவனப்படி வந்தானவள் மிசையே, சண்டன்றனை யுதைசெய்தவ னருணமாடக நேற்ச சயமோடு துரந்தேகொடி தாயுற்றிடு புள்ளைக், கண்டம்பட வார் கொண்டு துணித்தானது போதிற் கடலுற்றிடு விடமொத்திடு கடி யோனிது புரிவான். (கஉச)

கஉச

மண்ணுகியும புனலாகியு மனலாகியும் வங்குழி வடிவாகியு மண்டந்தொட வளர்ந்தேயவ லுறலும, விண்ணுடர் வணங்கா றிரு கண்ணர்முரு கேசன் வீறயவை மாறாகிய வெங்கோல்கள் விடுத்தே, யெண்ணுனது மாய்த்துரு மாயுமபடி செய்தா னிப்பான்மையி லிருநாளுட லிருநாள்வரை யவுணன், பெண்ணுரு மருங்கண்ணல் பெருங்கண்ணிடை வந்த பெருமானெடு பொருதேயிவை பின்னாந் செய லுற்றான். (கஉரு)

(கஉரு)

கூற்றாமென வொருபால்வரு மொருபால்வரு மிருள்போற் குவடாமென வொருபால்வரு மொருபால்வருங் குறள்போல, கூற்ற மென வொருபால்வரு மொருபால்வரு மனலபோற் கடலாமென வொருபால்வரு மொருபால்வரு கடிபோன், மாற்றவிற லீனையோ ரென வொருபால்வரு மொருபால் வயமைநதர்க் னெனவேவரு மைவேலையின் முன்னர், தோற்றுவரு விடமாமென வொருபால்வ ருமொருபா றுன்னும்படை யென்னும்படி சூழ்வுற்றிடுந் சூரன். ()

இப்பான்மையி லவுணர்க்கிறை யெங்கெங்கு நிறைந்தே யிரும போர்செய வரும்போதினி லிருள்கொண்டிடு கண்டத். துப்பார் கனல் விழியோனருள் சுதனயிர கோடி துவாளிக டுவாவவை தொலையுமபடி புரியா, மெய்ப்பார்கட லேழும்புரி யேழும்பிற யா வும் வீரென்றிய தானல்லது வேறென்றிலை யென்ன, வொப்பாகிய

தில்லாவொரு வடிவங்கொடு நின்ற னென்னுனிநு நயனங்களு முளமெங்கணு முருக. (கஉஎ)

எங்குந்தன துருவாகி யிருக்கின்ற சொருப மெய்திக்குக னீற் கும்பொழு தின்னற்புரி சூரன், பொங்கும்புகுழ ன்போடு மதித்தே யது மாறப் பொள்ளென்று சினந்தண்டர் புலம்பும்படி மாயந், தங் குமபல வடிவங்கொடு சமராடலு முருகன் றனிவேலை விடுத்தா னது தருவற்கிறை கண்டே, சங்குந்திய வேலைப்புடை தடமாமர மாகிச் சாரக்கதிர் வேல்சென்று தழந்திட்டது மாதோ. (கஉஅ)

சங்கத்தியின் மேனின்றிடு மாவைக்கதிர் வேல்போய்ச் சாயும் படி செய்திட்டுழி தருவற்கிறை கண்டே, துங்கத்தன துருவங்கொடு பொரவேவரை மார்பைத் துண்ணென்று பிளந்தண்டர்க டிள்ளும் படி தள்ளி, மங்குற்பொலி வானத்துறு கங்கைப்புன லாடி வந்தே கும ரன்பாணி புகுந்தேகதிர் வைவே, லங்குற்றது வெஞ்சூர னிரண் டான பிளப்பு மடன்மாமயி லொடுகுக்கிட மாகிப்பொர வந்தான்.

* ஆறுந்திய முடிகொண்டவ னருளுங்கும ரேச னமராடி யிளைக்குஞ்செய லாலங்கவன் மீதே, யேறுஞ செயல்போலப் பொலி நீலச் சிகிமேலே யேறிக்கொடி தானாக விருஞ்சேவ லுயர்த்தான், வீரண்டர்கள் கண்டேயறு முகனைப்பர வுற்றார் வெஞ்சூர்முதல் பட்டானென விட்டாளுயிர் தேவி, யீறின்றிய வேலைப்புடை மீனை மீர ணியனங் கிதுகண்டு புலம்பிப்புக ரென்பாணை யடைந்தான். ()

அனைவர்க்கு மவற்கொண்டு சடங்கானது செய்தா னறுமாழக னடல்வாகுவை யருளோடு தெரிந்தே, மனமுற்றிடு துயரத்தொடு சிறையின்புடை வாழும் மகவான்மகன் முதலாகிய வானோர்களை நந்தம், முனமுய்க்குதி யெனமுன்புற வுய்த்தானவர் தொழுதே மொய்த்தார்மிகு சூரரினை முந்நீர்கொள நல்கிச், சினமெற்றிய பூதப் படை விண்ணோர்புடை சூழச் செந்திற்பதி வந்தானருள் சிந்தித் திடு கந்தன். (கஉக)

நான்காவது

யுத்தகாண்டம்

முற்றிற்று.

ஆ. செய்யன்-எ.அ.ச.

வேலுமயிலுந்துணை.

* ஆறுந்திய முடிகொண்டவனது கண்டசரேசன் என்பதும் பாடம். இவ்வாறு கொள்ளுங்கால் ஆறுந்தியமுடி என்பதற்கு உயர்ந்த ஆறு திரு முடி எனப் பொருள்கொள்க.

உ-
சிவசண்முகன் துணை.

ஐந்தாவது

தேவகாண்டம்.

வேறு.

வண்மை தங்கு மயூர மிழிந்தே மந்தி ரத்திடை வந்துபு குந்தே,
திண்மை தங்கு மடங்க லணைக்கண டேவ ரஞ்சலி செய்ய விரூந்
தான், விண்மை தங்கு துணங்கறல் கொள்ள வெள்ளை வண்டிரை
வேலையி னூடே, யொண்மை தங்கு கனற்கதிர் வெய்யோ னெய்யெ
னப்படி வுற்று மறைந்தான். (க)

ஆசை கொண்டிய ரண்டர்க ளெல்லா மாறு மாமுக வண்ணன்
மலர்த்தாள், பூசை செய்து பராவின் ரிற் பப் பொறபு லாவு புகழ்
த்தனி வேலோ, னேச முற்றம் ரர்க்கருள் செய்தா னீடு கங்கு னெடுந்
திறல் வெஞ்சூர், மாச றும்படி மாயவுற வேல்போல் வந்தெ ழூந்
தனை வண்மை யருக்கன். (உ)

மற்றவ் வேலையில் வேலையில் வேலை வல்லை யேவிய வண்கும
ரேசன், புற்ற ராவின் நண்ணிய சென்னிப் புண்ணி யன்கழல் பூசை
புரிந்தே, வெற்றி மஞ்ஞையின் மீது பகுந்தே விது பூதர் மிடைந்
தயல் சூழ, வற்ற மற்ற வெழிற்கொள் பரங்குன் தத்தின் மேவின
ண்டார் வழத்த. (ங)

அண்டர் கம்பிய னன்ன வரைப்பா லால யத்துட னுடக
மாடங், கொண்ட வீதி யிமைப்பி லமைப்பக கோல மஞ்ஞையி
னின்று மகன்றே, மண்டு கந்தர மந்திர முற்றே வண்மை கொண்ட
மடங்க லணைக்க, னெண்ட விரந்த வுயிர்க்குயி ராகி யிருக்கு நாத
னிருந்தான் மன்னோ. (ச)

துன்னு வானவர் தம்மை விடுத்தே துங்க வீரர் சுலாவ
விரூப்ப, வன்ன போது பராசர னலகு மாறு மைந்தரு மாறுமு
கேசன், பொன்னு லாவிய புண்ட ரிகத்தாள் பூசை செய்து புகழ்ந்
திட லோடு, நன்ன லம்பெற வன்னவர் தம்பான் ஞான போதக
நல்கி யிருந்தான். (ரு)

ஈது நின்றிட விண்ணவ ரண்ண லின்ப முற்ற வெழிற்றெய்
வயானை, மாதெ ணுந்தன தொண்மக டன்னை மன்னி ருந்திறல வண்
கும ரேசம், காது ரத்தொடு நல்குவ னென்றே யாழி மாலொடு மம
புய னோடு, மோகி னானவர் நன்றிது நன்றிங் கொல்லை செய்குதி
யென்ன வுரைத்தார். (ரி)

உம்பர் மன்னவ னுள்ள மறவந்தோ ரொற்றன் மாமுக மொல்லை
தெரிந்தே, செம்பொன் மால்வரைமீது பொருட்கென் நேயி தன்

னெடு சீர்மக டன்னை, யிம்பர் நீகொடு வாவென வேலாத வேகி யின்ன
திசைத்திட வன்னூர், கும்ப மாமத வாரண மேறிக் குன்று ரூப்
பரங் குன்ற மடைந்தார். (௭)

இந்தி ரன்ற விருக்கையின் மாதோ டுந்தி ராணி யிருந்தன
ளங்க, ணுந்து சீருள சூரன தூரி லுற்றி டிஞ்சிறை யற்றிடு மாதர்,
வக்தி னைஞ்சவு வந்தரூள் செய்தே மைந்த னைத்தழு வற்று மகிழ்
ந்தா, ளந்த வேலை வரைச்சிறை கொய்தோ னுது மாமுக னுலய
முற்றான். (௮)

சென்னி யாறுள தேவ னளித்த சென்னி யாறுள தேவை
வணங்கி, யென்னை யாளுடை நாயக நீயிங் கின்ன குன்றிடை யென்
றிரு மாதை, மன்ன மன்றல் புரிந்தரு ளென்ன வாகை வேலுள
மன்னவ னுளை, யன்ன ழான்மை யியற்றுது மென்ன வண்ட ரண்ண
லகத்துண் மகிழ்ந்தான். (௯)

அற்ற மற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தே யால யத்தி னகன்கடை வந்
தே, கொற்ற வொற்றா முகங்க டெரிந்தே கோதி லாமுக குந்தனு
மலலால், வெற்றி மன்னரு மும்பரு மிங்ஙன் மேவு மாறு விளங்கிய
வைவே, னற்றி றற்றிரு நாயகன் மன்ற னுளை யென்று நவீன்றிடு
மென்றான். (௧௦)

எண்ணி லொற்றர் விரைந்து படர்ந்தா ரீது நிற்க வெழிற்றுகு
சக்கைக், கண்ணு ராயிர விண்ணிறை தெய்வக் கமமி யற்கொடு
கந்த முலாவும், வண்ண நீப நெடுந்தொடை மார்பன் மன்றல் செய்
திட மண்டப மன்றம், விண்ணு லாவிய சோலைக ளெல்லாம் வீரோ
டும்புரி வித்தன னன்றே. (௧௧)

மிக்க வின்னது நின்றிட மூன்னம் வெள்ளி விண்மீலில் விண்
டொடு காவி, லிக்கு வேளை யெரித்த றுதற்க ணெம்பி ராணுமை
யோடு மிருப்ப, வக்க ணத்தின் முகக்கலை யொன்றங் காதி மீதினு
மாரியை மீதுந், தக்க வில்லுவ நல்லிலை சிந்தத் தையல் சீரலு
மையன் விலக்கி. (௧௨)

கூவி னைத்தழை கொண்டெமை யிங்ஙன் கோதில் பூசை குயி
ற்றிய பண்பா, னீவ னைத்திட வேலை சுலாவு நீன்பு லிக்கர சாகுதி
யென்றே, மாவ னைக்கை யிடத்த னிசைப்ப வைய கத்திடை வந்து
பிறந்தே, காவ னைத்த வயற்கரு ளூர்வாழ் காமர் சேர்முக குந்த
னிடத்தின். (௧௩)

மேக வாகன னொற்றர் படர்ந்தே வென்றி வேலவன் நின்றல்
விளம்ப, வோகை யெய்தி யெழுந்தனி கத்தோ டும்பர் நாத னுறுங்
கிரி யுற்றான், சீக ரஞ்செறி சாகர மண்ணிற் சேரு மன்னவர் யாரு
மடைந்தார், மாக நேரிடை மாதர்கண் மைந்தர் வாவி காவி லுலாவி
மகிழ்ந்தார். (௧௪)

ஆன காலையி லார்கலி யூடே யாழி யொன்றுள வாடக வையப்,
பாணு மூழ்கினன் வந்தது கங்குல் பங்க மற்ற பரங்கிரி மீதே,
வேனில் வேண்முசு குந்தனு மல்லால் வீறு மன்னரு மேறுபு வேள்
விக், கோணை வந்தனை செய்திட வன்னான் கோதி லாமுக மன்கள்
புகன்றான். (௧௫)

அன்ன போதினி லாதவ னாதி யண்டர் மாதவ ராரு மடைந்
தார், மன்னு வேல்விழி மங்கைய ரெல்லாம் வார ணத்திரு மாதை
யடைந்தே, பொன்னு லாமணி செய்தன ரன்ன போது கோபதி
போதினன் மாயோன், மின்னு வேலவ னாலய முற்றே மிக்க வன்
பொடு முன்பு வணங்கி. (௧௬)

வார ணத்திரு மாமக டன்னை மன்றல் செய்திட வந்தரு
ளென்ன, வார ணப்பொரு ளாகிய புத்தே ளங்கெ முந்து மயூர
மடைந்தே, தோர ணத்திரு வீதிபு குந்தே துன்று வானவர் தூம
லர் தூவப், பூர ணக்கவின் மாதர் நடிப்பப் பொங்கு பல்லிய மெங்கு
முழங்க. (௧௭)

இன்ன போல வளங்கள் விளங்க வெம்பி ரானினி தேகி மணந்த
செய், கொன்னு லாவிய சாலேமு னீலக் குன்ற மஞ்ஞையி னின்று
மகன்ற, னன்ன போதுபு லோமசை பால்கொண் டன்ன றுளை
விளக்கி யகன்றான், மன்னு வேலவன் மன்ற னிலமபோய் வாள
ரித்தவி சுற்றன்ன மன்னோ. (௧௮)

வேல னேவலின் மான்முதல் விண்ணோர் வீறு தங்க விருப்ப
விருப்பக், கோல மாமுக குந்தனு மற்றைக கொற்ற வானவ ருங்
கும ரேசன், பால டைந்து பணிந்தன ரங்கண் பாரி டங்கள் பரிந்
தயல் சூழ, வால முண்ட மிடற்றினன் மாதோ டந்த் ரத்திடை
வந்தன னம்மா. (௧௯)

மங்கை தன்னொடு மான மிழிந்தே மன்ற லெல்லையில் வந்திட
வென்றி, தங்கு வேலன் மகிழ்ந்தெதிர் சென்றே தந்தை தன்னொடு
தாயை வணங்க, வங்கெ டித்தனர் புல்லின ரன்போ டிச்சி மோந்
தனர் மான்முத லுமபர், மங்குல் கண்ட மயூரம தென்ன வந்து
வந்து வணங்கி மகிழ்ந்தார். (௨௦)

பூம ணம்புரி சாலையுள் வேலன் பூவை யோடிறை வற்கொடு
போக, மாம லிந்தவ ரித்தவி சொன்று வள்ள லாணையின் வந்தவண்
மேவக், காமர் கொண்ட வதன்க ணிருந்தே கந்த னைத்தம கைகொ
டெடுத்தே, தூம ருங்கி லிருத்தினர் வேதன் சூர்ம டிந்தது முற்று
முரைத்தான். (௨௧)

எந்தை யன்னை வினாவி மகிழ்ந்தே யிங்கு மன்ற லியற்றுக் வெ
ன்ன, வந்த ரத்திறை யேகி மகட்கொண் டங்கண் வந்திட வந்த

மடந்தை, நந்தி யோடுமை யானே வணங்க நாரி முற்படுநற்றவி
சின்கண், கந்த னோடவ டன்னே யிருத்தக் கண்டு கண்கள் களித்தன
ரியாரும். (௨௨)

கற்பெ ருஞ்சிறை கொய்தவ னங்கண் * கன்ன லொண்புனல்
பன்னி விடுப்பப், பொற்பு வேலிறை தாங்கள் விளக்கிப் பூசை
செய்து புராரி குமார, னற்க ரத்து மடந்தையை நல்கி நல்கி னே
னென நார முகுப்ப, வர்க்கன் மான விளங்கிய செவ்வே ளங்கை
தன்னிடை யங்கது கொண்டான். (௨௩)

அண்டர் போற்றய னங்கு விதித்த வாசின் மங்கல நாணினை
யன்னாள், கண்ட மீது தரித்தள கத்தோர் கந்த நீடு கனின்னொடை
சூடா, வொண்டி றற்பெறு வன்னி வலங்கொண் டும்பன் மாதின்
தோதிம முட்க, மண்டு சீர்நடை தந்திது தானே வல்லே யிற்சிலை
மீமிசை வைத்தான். (௨௪)

இன்ன தன்மையின் மன்றலியற்றி யீச னோடுமை யானே வண
ங்க, நன்ன லமபெறு பேரருள் செய்தே நாரி தன்னொடு நாத னகன்
றான், மன்னு வேலவ னங்கொரு வித்தன் மந்தி ரத்திடை மாதொடு
வந்தே, பொன்னி னாடுள வாதியை யாதிப் போக வானவர் போக
வுரைத்தான். (௨௫)

விண்ணு லாமிமை யோரை விடுத்தே வீரர் வாயிலின் மேவ
விருத்தி, யெண்ணி லாவெழில் கொண்ட விருக்கை யெம்பி ராட்
டியொ டெய்தி யதன்கண், டண்ணி லாவிய மஞ்ச மீனெந்தே தைய
றன்னொடு தன்னிகர் பெம்மா, னுண்ணி லாவு விருப்பொடு வைய
முய்ய நற்கல வித்தொழி லுற்றான். (௨௬)

வேறு.

தாவி லும்பர்க டத்த மிருக்கையின்
மேவி ஓரடல் வேன்முசு குந்தனு
மோவின் மன்னரு முந்தனி கத்தொடு
பூவி லுள்ள புரங்களிற் போயினார். (௨௭)

மன்னு வெற்பில் வரையகல் வைகலெம்
மன்னே யோடு மமல னைந்தரோ
பின்ன ரோர்பகற் பிடுவிண் ணோதொழக்
கொன்னு லாமக் குவட்டினை நீங்கினான். (௨௮)

தவள நித்திலச் சங்க முலாவிய
வுவள கப்பரங் குன்றை யொருவியே
பவள வார்சடைப் பண்ணவன் மைந்தனுந்
துவள மேவு துறக்க மடைந்தனன். (௨௯)

அன்ன காலே யமரர்கள் கம்மியன்
றன்னை யின்ன தலத்திடை முன்புபோ
ன்ன லங்கொ ணாக் புரி வாயெனத்
தொன்மை போலத் துறக்க மியற்றினான். (௩௦)

அந்த நாகத் தரசு புரிந்திட
விந்தி ரற்கங் கெழின்முடி சூநிவித்
தந்தி வான்மதி யானன மாதொடு
மெந்தை யங்ங னிருந்தன னெண்ணினான். (௩௧)

தேனு லாந்தொடைத் தேர்மிசை யேறியே
வான மேன்மக வாளை யிருத்தியே
சேனை வீரநுந் தேவியுந் தானுமாய்க்
கான மேவு கயிலையின் மேலினான். (௩௨)

மங்கை யீசன் மகிழப் பணிந்தெழும்
தங்க ணின்னு மறுள்விடை கொண்டுளிர்
பொங்கு கர்தப் பொருட்பினின் மேலினான்
றுங்க வீரநுந் தொன்மையில் வைகினார். (௩௩)

இன்ன பாண்மை யிருந்திட வும்பர்கோன்
பொன்னி னாடு புரந்தர சாற்றுழி
மன்னின் மின்னிகர் வாழ்க்கை துறந்திடாத்
தன்னை நேர்கதி சார்ந்திட வெண்ணினான். (௩௪)

துறக்க வேந்தன் துறக்க நினைந்ததைச்
சிறக்கு மும்பர்க டேசிக னோர்ந்துவந்
தறக்க நுந் * துல காயத் மாமகத்
துறத்தி ருப்பின னாழ்வினை போலவே. (௩௫)

வேறு.

அன்னவ னுரைத்த பொய்யைமெய் யெனக்கொண் டறிவிலா
மகபதி சயந்தன், றன்வச மாக வரசினை நிறுவிச் சசியொடு கலந்து
வீற் றிருப்ப, மன்னர சியற்றுந் சயந்தனங் கொருநான் வானவர்
குருகினை நோக்கி, யின்னநா ளளவுஞ் குரனான் மெலிந்த தென்
கொடியா மெனவவ னிசைப்பான். (௩௬)

ஐந்தாவது

தேவகாண்டம்
முற்றிற்று.

ஆவசெய்யுள்-௮௨௦.
வேலுமயிலுந்துணை.

* உலகாயதமதக் கொள்கையை “ஊடுவ துணர்வ துற்ற கல்விமங்
கையரை யுங்கி, வாடுவ தடியில் வீழ்து வருந்துவ தருந்த வம்பின், கூடுவ
துணர்வு கெட்டுக் குணமெலாம் வேட்கை யேயாய், நீடுவ தின்ப முத்தி
யித்தினின் றார்கண் முத்தர்.” என்பது முதலிய சிவஞானசித்தித் திரு
விருத்தங்களால் உணர்க. *

உ
சிவசண்முகன் துணை.

ஆருவது

தக்ஷ காண்டம்.

முன்பொரு பகலி லிமையவர் பரவ முளரியந் தவிசிடெ முத
ல்வ, னின்புற விளவகுஞ் சத்திய வுலகத் திருந்தன னிருந்திடு மேல்
வைக், கொன்பொலி யனையான் றனையரோர் பதின்மர் குழுவினிற்
றக்கனாங் குரிசின், மின்பொலி நுகப்பு வாணிகேர் புயத்தோன்
வியன்முக நோக்கியே வினவும். (க)

மொய்வன ரமரர்க் கிறையவ னாகி மூவரி லுயர்ந்தவ னாகி, யெவ்
வகை யுயிர்க்கு முயிரென விருக்கு மியல்பினேன் யாவனென் றிசை
ப்ப, மைவன ருருவக் குரிசிலும யானு மாறுகொண் டிழியழல் வடி
வாய்ச், செவ்வொளி பரப்பி யெழுந்தவா னிமிர்ந்த தேவனே யதிக
மாந் தேவன். (உ)

என்றய னிசைப்ப வொருதொழிற் புரிவா னிருதொழிற் செய்
நுமக் கிறையாய், வன்றிறல் படைத்த தென்கொலோ வெனலு
மைந்தகே ளெங்களைச் சுரரைத், துன்றுபல் லுயிரை யீற்றின் மாய்
த்திடலாற் றோறதுவித் தவனவ னன்றோ, வன்றியு மவனே யெங்
கன்பா லிருந்தின் டளித்தலும் புரத்தலு மருள்வான். (ங)

எம்மொடு மொருவ னாகியோர் கிரியை யியற்றுவான் போலவு
மியற்றும், பொம்மல தடைந்த வுயிர்தொறு மலரிற் பொருந்திய
விரையெனப் பொருந்துஞ், செம்மைகொ ளவனே மறைமுதற்
கலைக டெரிந்தெமக் குணர்த்தலாற் றெளிந்தே, மம்மர்கொண் டன்
த்துப் பேதையா யினையோ வவனையெம் போலநீ மதித்தாய். (ச)

எனவிதி புகல வவன்மக னவில்வா னிறையவ னருளிய
மறைக, ளனைவரு மனைத்தும் பிரமமென் றியம்பிற் றையவீ தென்
கொலென் றறையத், தினகரச் செழுங்கட் பகவனைப் புகழ்த நிண்
ணமற் றவையெலா முகமன், கனைகடற் புனியந் தணரையா னென
வே கழறுதல் போலநீ காண்டி. (ரு)

ஆதலா லவனே பதியெனுங் கடவு ளாருந்தன பொருந்திய
வனுநாங், காதலா லவன தருள்பெறு மடியர் கருதில்வா ராத்

தொன் நிலை, * சூதலா ஸ்னைய முலைகுழ லகட்டுத் தோகையோர்
மருங்கினிற் றுலங்கும், கோதிலா வரணை யடைதநீ யென்றான்
குளிர்மலர்ப் பொகுட்டிலவாழ் சூரிசில். (௬)

அல்லிமா மலர்மே லிருந்தவன் மொழிந்த வமுதவா சகஞ்
செவி புகுதச், செல்லுறழ் மிடற்றோ னிறையென வெவர்க்குந்
தெளிந்துமா னைத்தடத் தடைந்து, மல்லல்பெற் றிடுவான் பரம
னைக் கருதி வருடமா யிரந்தவம் புரிய, வில்லன புருவத் துமை
யொடும விடைமேன் மேவினா னிணையிலா விமலன். (௭)

அன்னது தெரிந்து தக்கனெம் மடிக ளடிகளை வணங்கினிற்
றேத்த, வுன்னது கருத்தி லருத்தியே தனைய துரைத்தியென்
றுரைத்திட வுரைப்பான், மன்னுமார் கலிகு முலகும்வா னுலகு
மலரய னுலகுமா லுலகு, மென்னதா னையினின் றிடவுநிற் புகழ்
வோ ரெவரும்வந் தெனைப்புகழ்ந் திடவும். (௮)

எந்தைநின் னிடத்தி லிருந்திடு முமையா னெனதுமா மக
ளென வரவு, மந்தனன் வடிவா யணந்துநீ மணஞ்செய் தருளவும்
வேண்டுமென் றறையக், கந்தரங் கடுத்த கந்தரக் கடவுள் கருணை
யா லிவையளித் தொளித்தா, னுந்துசீர் படைத்த சிறுவிதி மனத்தி
லோதிம ஓர்தியை நினைத்தான். (௯)

அன்னவா கனத்தோ னன்னவா றறிந்தாங் கடைந்துநின்
ருசிக ளறையப், பொன்னுலாம புரிசைப் புரியெனக் கிவண் புரி
யெனத் தக்கமா புரியென், நின்னநீர் பதியொன் றியற்றவங் கதிற்
போ யெழிலரித் தவிசின்மே லிருந்து, தன்னைவா னவர்கோன்
முதலினோர் பரவத் தனியர சாற்றினுன் றக்கன். (௧௦)

மற்றவன் மனைவி யாயினாள் † வேத வல்லியாம் பெயருடை
மடந்தை, கற்றைவா ரளகத் தவடனை மலரோன் காதலன் காத
லாற் கலந்து, முற்றவந் தனிலா யிரஞ்சிறுப் பயந்து முப்புரி தூல்
கிதி முடித்துக், குற்றமின் மறையு மனையவர்க் குதவி யினையன்
வாசகங் கூறும். (௧௧)

நீகிரக னெவரு முயிர்த்தொகை படைப்பா னிமலனை நினைந்
துமா னைத்தின், மேகினோற் றுளத்தின் விழைந்தது பொருந்தி

* “சூதலா ஸ்னைய முலைகுழ லகட்டுத் தோகை” என்பதற்கு சூதை
யொத்த முலையையும், அல்லியொத்த குழலையும், ஆலையொத்த வகட்டை
யும் உடைய உமாதேவியார் எனக்கொள்க.

† வேதவல்லியென்பவள் பிரமதேவருடைய பாதத்தில் உற்பத்தி
யானவள்.

மீள்திரா விவணை விடுப்ப, பூவில்வண் டினங்க ளிரைக்கும்த்
தடத்துப் பொருந்தியாண் டருந்தவம் புரிந்தா, ரோவில்தீர் படைத்த
நாரத னவண்சேர் துவர்தவ நோக்கிய துரைப்பான். (கஉ)

மெய்த்தவம் புரிவி ரேதுகா ரணநீர் வெண்கிய வியல்பென
வினவ, வுத்தம முனிகேள் படைப்பது பொருட்டா லுழந்தன
மீதென வுரைப்ப, முத்தியைக் கருதா தவத்தொழில் புரிவான் முன்
னினீர் பவமிதென் றவர்தம, புத்தியைத் திருப்பி யுண்மைவி டளித்
தான் பொருவின ரதனெனும் புகழோன். (கங)

சேயினோர் கதியிற் புகுந்தவா றுளத்தாற் சிறுவிதி பறிந்து
நோய் செறிந்தாங், காயிரங் குமார்ப் பயந்தவர் தமக்கு மவர்க்கு
முன் னவாக்குரைத் ததுபோ, னேயமோ டியம்ப வவருமா னதம்
போய் நிகரிலா வருந்தவம் புரிந்து, தூயநா ரதனன் முன்புவி
டைத்த துணைவர்போ லின்பவி டடைந்தார். (கச)

ஈதையு மறிந்து வெகுண்டிநா ரதனை யெங்கணுஞ் சுழல்க
வென் றிசைத்து, மேதகு புகழ்ச்சேர் தக்கனே ரிருபான் மேலுமுன்
றுகிய வேற்கண, மாதரை யுதவித் தருமனே முதலா மாதவர்க்
களித்திரு பானேழ், கோதையர் தமையின் றவரைமா மதிக்குக்
கொடுத்திது சகிபொடுங் கூறும. (கரு)

எல்லவ ரிடத்து மருத்தியோர் படித்தா யிருத்தியென்
றிசைத்தனன் விடுப்ப, வல்லைவான் மதியக் கடவுள்வா னனுதி
வனரொளி யிரலையே முதலாய்ச், சொல்லிய விருபா னெழுவரா
மடவார் துணைமுலைக் கிரிகண்மேற் றேயுந்து, மல்லலங் கலவி
யாரமு தருந்தி வாழுநா ணுழவினை வலியால். (ககா)

ஆரன்மா தினையு மவடனக் கிளைய வணிகொண்மா தினையுமே
யவாவிற், சேருகல் புரிந்து துறந்தன னொழிந்த தேவிமார் தமைய
வா கினமபூத், தேருலாம் புகழ்தோய் தந்தைமாட் டனுகி யிர்தவா
றியம்பலு மனையா, னேரிலாச் சசிதன் கலையெலங் கலைய நிகழ்த்தி
னன் கொடியசு ணிலையே. (கக)

ஐந்துட னொருபான் கலைகளோர் பகற்கொன் றுகியே யழிய
வோர் கலையோ, டிந்திரன் புடைபோய் நிகழ்ந்தன விளம்பி யென்
செய்கே னிதற்கென விசைப்பச், சுந்தரக் கமலத் தயனென துரை
க்கிற் சொற்றரு தனயனே யிரந்துன், வெந்துயர்ப் பெருஞ்சூ ளகற்ற
மென் றவன்பால விடுத்தனன் சூலிசேவல் விடலை. (ககி)

சீதள கிரணத் தவிர்மதிக் கடவு டிசைமுகத் தொருவனைச்
சேர்ந்தாங், கோதின னிகழ்ந்த வுனதுகான் முனைக்கீ துணர்த்தினோ
யொழித்தியென் னுரைப்பப், போதமில் கொடிய னெனதுரை
மதியான் புகலில்வெஞ் சீற்றமே புரியு, மாதாபா கனை யடைதி
யென் றறைய மருவினான் கயிலைமால் வரையில். (கக௯)

நந்தியெம் பெருமா னருளினால் விடுப்ப நாதனை வணங்கியின்
றயன்சேய், தந்தஞ் ளதனான் மெலிந்தன னிதனைத் தவிர்த்தியென்
னுரைத்தலுஞ் சடைமே, லிந்துவி னழியாக் கலைதனைத் தரித்தே
யிதனைநா மணிந்ததா லிதுதா, னிந்தனை பொருந்த வழிந்திடா
திதனி னீடுகின் கலையெலாங் கூடும். (உ௦)

ஐந்துட னொருபான் பகலெலாம் வளரு மன்னநாட் பின்ன
ரோ சுருங்கு, மிந்தவா றொழுது மெனவிடை கொடுப்ப வெழின்
மதி நிறைந்துவா னெழலுஞ், சந்தனை நெடுந்தோட் டக்கனீ துண
ர்ந்து தனதுரை தடுத்தலாற் பரனைப், புந்தியின் முனிந்து புலகனா
முனிசொல் புந்தியாற் சினமொரீஇ யிருந்தான். (உ௧)

வேறு.

நின்றிட வினையது நிமலன திடையேர்
குன்றென வளரிரு குவிமுலை யுமையாள்
வென்றிய துறுசிறு விதிமக ளெனவே
வன்றவ நிலைமையில் வருசெயன் மொழிவாம். (உ௨)

விண்டொடு கயிலையின் மிசையரி யணைமே
லண்டர்க ளழவெழு மழல்விட மமுதா
வுண்டவ னுறைபொழு துமையவள் பணியா
மண்டிய வுனதுமெய் வகைபுக லெனவே. (உ௩)

செயல்குண முருவிவை செறிகில மெவனும்
மயலற நிறைகுவ மருவரு வருவென்
னியல்பொடு பலவடி விசைகுவ மெனவன்
கயல்விழி யுமையொடு கழறின னிமலன். (உ௪)

ஈதிறை புகறலு மிவனுரு விலையென்
றேதினை பலவடி வுளதெனு மியல்பின்
றேதென் வையெயம தருள்வடி வெனவிங்
காதலி னெனதுயர் வடிவவை யெனலும். (உ௫)

வேறு.

உன்னை நம்மெதிர் மனந்தனில் வியந்தனை நயந்தா யுனதி
டத்தினு முனையலா தனைவர்க ளுள்ளு, மன்னி யாமிருந் தியற்றுவ
மியற்றுத றவிர்தான் மதியெ லாமொரீஇ மருவுவர் சடமதாய்
மாதோ, வன்ன வாறுநீ தெரிதியென் றவனியுண் டவன்முன் னான
வானவ ரானவ ரேனையோ ரகத்துட், மின்னியாங்குணர் வளித்திடு
மியற்கையை விடுத்தான் றேன்மல் பொன்றுத லின்றிவாழ் கின்ற
நந் தோன்றல். (உக)

எங்க னாயகன் கணப்பொழு தினையவா றிருப்ப வேனை யோர்
க்கெலா மெண்ணிலா யுகமதா யெவருந், தங்கள் செய்கட னாகிய
முறையெலார் தவறிச சடம தாகியே சார்தலுங் கவுரியார் தலைவி,
கங்கை வார்சடைக் கருணையங் கடலடி பணிந்து கடிய னேன்புரி
பெரும்பிழை கருத்தினிற் கருதே, லெங்க னாதவிந் கருள்குநர்
தெவரையு மெழுப்பென் றதைந்தி ரந்திட வெழுப்பின னுருத்திர
ரவரை. (உஎ)

ஒன்று மேவிய பதின்மரா முருத்திர ரெழுந்தே யுவிர் வார
ணஞ் சுலவுபு வுலகில்வர் துலவாப், பொன்ற யங்கிய கொன்றையந்
தொடைநெடுஞ் சடிவப் புனித நாதனை யருச்சனை *யருச்சனப்
புவிமாட், டன்று செய்தலாற் பரம்பொரு ளெவரையு மெழுப்ப
வனந்த னுதியோர் மனந்தெளிந் தெழுந்தன ரதற்பின், சென்று
வானிறக் கயிலையஞ் சைலமேன் மருவித் திரிபு ராரியை வணங்கி
நின்றிவையுரை செய்வார். (உஅ)

எண்ணி கந்தநா ளறிவெலா மொருவியே சடமா யெங்க டங்
கடன் மறந்தன விறந்ததி திசைந்தே, மண்ண லேயவை தீரவொன்
றருடியென் றறைய வனைய தீமைக னுமையவ டனதிடத் தாகு,
நண்ணு தும்பதத் தெனவிடை கொடுத்தன னதற்பி னக்க னுரியைத்
தக்கன்மா மகளுன நணுகி, மண்ணில் வாழுதி வந்தியா மனத்து
மென் றிசைப்ப வணங்கி னுள்விடை கொண்டனள் கருணைசேர்
வல்லி. (உக)

அணியு மிந்துவி னிளநிலா வெறிப்பது கடுப்ப வறல்ப ரந்த
செஞ் சடைமுடிக் கடவுளை யசன்று, மணியு மாரமுங் கரைகளிற்
நிரைகள்வந் திறைப்ப மருவு காளிந்தி வனசமேல் வலம்புரி வடி

* அருச்சனப்புவி—திருவிடைமருதூர்.

வாய்ப், பணிசூ வார்பிறப் பறுத்தருள் பரம்பொரு னுமம் பன்னி
யன்னவன் பன்னியங் கிருந்தனள் பன்னா, டணிவி லாப்புகழ்
மாசிமா மகப்புன லாடத் தக்க னென்பவன் மறைக்கொடி யொடு
மவண் சார்தான். (௧௦)

அண்டர் சூழ்தர மேவிய தக்கனந் நதிநீ ராடி மீள்பொழு தாங்
கொரு பாங்கரி னலர்மே, லெண்ட விரந்திடு முயிர்க்கெலா முயி
ரென விருப்போ னிடம்பி ரிந்தவள் வலம்புரி யாகிவீற் றிருத்தல்,
கண்டெ டித்துழிக் குழுவியா யினளவன் வியந்தே கவுரி யெம்மக
ளாகிவர் தனளெனக் களித்து, மண்டு சீருள மறைக்கொடி தளிர்க்
கரத் தளித்து மன்னு தன்னக ரன்னவ னடைந்தனன் மன்னே. ()

காதன் மீக்கொளக் கவுரியை மறைக்கொடி வளர்த்தாள் கருணை
வாண்முக வையையை யாண்டவண் கடப்பச், சீத வாண்மதி
யணிந்தருள் பரம்பொருள் வதுவை செய்ய வேதவஞ் செய்வலென்
றுமையுரை செய்யப், போத நீடிய தந்தைதா யுளநதனின் மகிழ்
ந்து பொருவி லாவொரு மாடமப் புரிக்கயல் புரிவித், தாத ரம்பெறு
கன்னிமா ரொடுமதில் விடப்போ யாண்டு சென்றிருந் தருந்தவம்
புரிந்தன ளாமலை. (௧௨)

பத்தின் மேலுமங் கோரிரண் டாகிய பருவம் பருவ ரம்பிறப்
பறுத்தருள் பராபரை படைப்பத், தத்து வார்திரைக் கடற்கடு
வடக்கிய மிடற்றோன் றக்கன் மாபுரத் துமையவ ளிருந்திடுந் தல
த்து, மெத்து சீரொரு மறையவன் போலவந் தணுக மிகவு மெம்பி
ராற் கன்பரிங் கிவரென விருப்பு, வைத்த சிந்தைய ளாகியாங்
கெழுந்தெதிர் நடந்து வணங்கி யேத்துபு ின்றன * ளறமெலாம்
வளர்ப்பாள். (௧௩)

* “மேதகு மாதலர்க் குசசாலை யேறு விடுத்தல்கலை, யோதுநர்க்
குண்டி விலங்கிற் குணவோ டியர்பிணிரேயக், கீதன் மருந்து சிறைசசோ
றளித்த லியல்பிறின், மாதயர் காத்தனற் கன்னியர் தானம் † வழங்க
லுமே” எனவும், “வண்ணுன்புன் னாவிதன் காதோலை சோலை மடந்தடம்
வெண், சண்ணம் பறவைப் பிணஞ்சுட றாரியஞ் சோறளித்தல், கண்ணாடி
யாவிற் குரிஞ்சுகல் வாயுறை கண்மருந்து, தண்ணீர்ப்பந் தற்றலைக் கெண்
ணெய் பெண்போகந் தாலையமே” எனவும், “கற்ற வறுசம யத்தார்க்
குணவு கருதும்விலை, புற்ற தனித்துயிர் மீட்டல் குழவிச் குதவணற்பால்,
மற்று மகப்பெறு லித்தல் சிறுரை வளர்த்தலெனப், பெற்ற விவற்றினை
யெண்ணுன் கறமெனப் பேசுவரே.” எனவும் வரும் செய்யுள்களான்
உணர்க. † வழங்கல்-திற்பண்ட கல்கல்.

எம்பி ராட்டியை யெம்மெரான் நெரிந்தொரு பொருள்வேட்
உண்டு வந்தனந் தருதியே லுரைப்பமென் றிசைப்ப, நம்ப கேட்டி
யெந் கிசையுமேற் றருகுவ னதனை நவிறி நீபென வுனைமணம் புரிந்
திடு நயப்பா, லிம்பர் மேவின மதற்கிவன் மறுத்தினி யுரையே
லென்று கூறலு மிடர்நெடுங் கடலில்வீழ்ந் தெழிறோய், கும்ப
மாமுலை செவித்துணை கரத்தினு லடைத்துக் குமுத வாய்திறந் தழு
தவா சகமிவை கூறும். (கசு)

வேறு.

பெய்தே னிதழித் தொடையும் பிறையும் புனைவோன் வதுவை
செய்தே யருளத் தவமே செய்வே னுடனீ திசைத்தாய்
பொய்தோய் மனத்தோய் கடிதே போபோ வென்னப் புகன்று
வைதே பொருபா லகன்றான் மறுவில் கற்பின் மடவாள். (கரு)

இவ்வா றமலை யகல வெவருந் தெரியா வண்ண
மைவாழ் களநங் கடவுள் வளர்தன் னுருவ மருவச்
செவ்வாய்க் கருங்கண் ணுமையா டெரியா விழிநீர் சொரியா
வொவ்வா வன்பிற் றொழலு முயர்கன் னியர் துரைப்பார். (கசு)

மன்னங் காதன் மறையோன் மாயம் வல்லன் கொல்லோ
வென்னே யிதுதான் கன்னி யெம்மை நோக்கி லாளென்
றன்ன நடையார் தம்மி லங்கண் சிலவ ரோடித்
துன்னும் புகழ்சேர் தக்கன் முன்ன ரிதனைச் சொன்னார். (கௌ)

அந்த வேலை யவனு மறிவா லரனென் றறிந்தே
சிந்தை மகிழ்ந்து பரன்முன் சென்றே போற்றி நின்றே
யெந்தை யெனது நகரி னெய்த வேண்டு மென்றே
கொந்தார் குழலா ளொடுதன் கொடிமா ளிகையுட் கொணர்ந்தான். (கௌ)

ஆதி முதல்வ னங்கோ ரரியா தனமீ தமர
மாது தன்னை வேத வல்லி புல்லி மகிழ்ந்தே
சோதி நன்னீ ராட்டித் துலங்கு கலன்கள் சூட்டிக்
கோதி லுயிர்கட் குயிராந் குழகன் பாங்கர் விடுத்தான். (ககூ)

கருந்தா முளாக் கவுரி கருணைக் கடலின் புடைவந்
திருந்தா ளிருந்த வமையத் திமையோ ரயன்மாஸ் குறுகிப்
பொருந்தா தரவிற பணிந்தே புரைதி ரிதழிப் பிடிசுஞ்
சொரிந்தார் சடையா னயலே சூழ்ந்தாந்-டுஞ்சம் வரழ்ந்தார். (கௌ)

வேறு.

தக்க னப்பொழு தெழுந்தனன் மறைக்கொ டுதளிர்க்
கைக்க ணுற்றசிர கப்புனல் விடக்க வினுலாற்ரு
செக்கர் பெற்றகம லக்கழல் விளக்கி நுதல்சே
ரக்க நக்கனை யருச்சனை புரிந்த னனரோ.

(சக)

அருத்தி தன்னுட னருச்சனை புரிந்த பினரன்
கரத்தி லம்பிகை கரத்தினை யளித்தெ னதுகண்
வரத்தில் வந்துமக ளானவுமை யானோ மறையின்
சிரத்தி னிற்குமிறை நிற்குதவல் செய்த னனியான்.

(சஉ)

என்று கூறியுத கத்தினை விடுப்ப விமையோர்
வென்றி யன்பொடு புகழ்ந்தனர் மகிழ்ந்த னர்விரைக்
கொன்றை வேணியன் மறைந்தன னிறைந்த துயர்கொண்
டன்று சங்கரி வருந்திய துரைப்ப தரிதால்.

(சங)

மன்னு தக்கனிலை கண்டழ லெனசசின மரீஇ
நன்ன லம்பெறு கரத்துணை புடைத்த னனகைத்
தென்னை யெண்ணலன் மறைந்துவசை தந்த னனென
முன்ன வன்றனை மொழிந்தன னிகழ்ச்சி மொழியே.

(சச)

பண்டு போலவுமை மாடம தடைந்து பரிவால்
மண்டு நற்றவ மியற்றின னியற்ற மகிழ்வாய்
விண்டு வன்னதன மங்கையெதிர வந்து விடைமேற்
கொண்டு போயின னெழிற்கயிலை மீது குழகன்.

(சரு)

கன்னி மாரிது தெரிந்தயன் மகன்பு டைகலந்
தின்ன செய்கையுரை செய்யவிறை வன்ற னையிகழ்ந்
தன்ன நாண்முதல் மதித்தில னிருப்ப வதனைத்
துன்னு வானவ ரறிந்தறைகு வாரி னையசொல்.

(சசு)

தக்க னக்கனை மதிக்கில னிறத்தல் சரத
மிக்க வன்னவ னிடும்பணியி னிற்கும் வினையா
லொக்க யாமுமழி வாகவரு மென்ற வனுறும்
பொக்கின் மாநக ரடைந்தவனொ முன்ன புகல்வார்.

(சசு)

வேறு.

பெற்றந் தனிலே றுபிரா னையுமே
ருந்துந் துமைதன் னையுமுன் னிலை
சூற்றந் கெடெந் துகுறித் திடினந்
சுற்றம் பெறுவா ரெவர்கொல் லுதியால்.

(சஅ)

என்றே பலபுந் தியிசைத் திடலு
நன்றே பெனவுன் னிரயந் ததனுக்
கின்றே துஞ்சிற் றுவதென் றிடலு
நின்றே யிதுதன் னைநிகழ்த் தினரே.

(௪௯)

விண்டோய் கயிலைக் கிரியீ தணுகித்
தண்டேன் மொழியா னொடுசங் கரனைக்
கண்டே வருகென் றுகதித் தபுகழ்
கொண்டே செறியும் பர்களு னினரால்.

(௫௦)

இவ்வா றிமையோர் களிரைப் பவிசைந்
தவ்வா னவரங் கணமர்ந் திடவைத்
தொவ்வா ரசிதக் கிரியுற் றனனாற்
செவ்வாய் மறைவல் லிதிருக் கொழுநன்.

(௫௧)

வேறு.

சின்ம யத்தனு வந்தி ருந்ததி ருந்து மன்னசி லம்பின்மேற்
பொன்ம லிந்திடு மந்தி ரத்திடை முன்பு வாசல்பு ருந்திட
நன்மை தங்குந் வங்கு றுக்கண நாதர் நாதனை யெள்ளிய
புன்மை யாயெம தீச னுக்கெதிர் போக லென்றுத டுத்தனர்.(௫௨)

சேறு பூதர் தடுத்தல் கண்டு சினம்பு ரிந்து திரும்பியே
வீறு தன்னகர் தன்னில் வந்திது விண்ண வர்க்குரை செய்துபின்
னேற தேறிய சங்க ரன்றனை யிந்த நாண்முத லாகநீர்
மாறு கொண்டு மதித்தி டாதிரு மெனவி சைந்தனர் வானுளோர்.

என்சொல் கேணிதை யென்சொல் கேனெம தீசன் மேன்மை
யறிந்துமப், பொன்செ யஞ்சடை யானே யெள்ளிய புல்லர் பட்டது
கண்டிரீள், கொன்செ யுந்துயர் மாய வாழ்வு குறித்தி தற்கு மிசைந்
தனர், மின்செய் வானவ ராத லால்வினை வெல்ல வல்லவ ரில்லையே.

அன்ன போதிசை வான வானவ ராரு மேக வறைந்தரோ
வின்ன பான்மை யிருக்கு நாளி லிருக்கு நான்முக னோர்மகந்
தன்னை யங்க ணியற்ற வுன்னுபு தன்ன தேவல்செய் தனயரை
மன்னு மான்முத லும்ப ரைக்கொடு வம்பி னென்று விடுத்தனன்.

மூளு கின்ற சினங்கொ டன்மகன் முன்னி சைத்தது முன்னியான்
மாள வேவரு மேலு மன்னது வருக வென்று மனந்துணர்ந்
தானு நாயகன் வெள்ளி வெற்பி லடைந்து நந்தி விடுத்திடக்
காள கண்டனை முன்பு ணிந்திரு கைகு வித்துரை செங்குவான். (௫௩)

எந்தை கேளொரு வேள்வி யானதை யானி யற்றுல என்கணீ
வந்தெ னக்கருள் செய்தி யென்ன மகிழ்ந்து நம்முரு வானசீர்
நந்தி தன்னை விடுப்ப மேகென நான்மு கன்றொழு தேகியே
மைந்த னுக்கு முரைத்து நீதி மனோவ திப்புடை யுற்றனன். (1)

மிக்க வேள்வி யவன்றொ டங்கலும் வீறு மான்முதல் வின்
ணுளோர், தக்க னோடு மடைந்து வேள்விசெய் சாலை யின்புடை
சார்தலுந், செக்கர் வேணியர் னுறு கோடியர் சீறு சாரதர் சூழ
வே, யக்க ணந்தனி னந்தி வந்தன னுதி தேவன தேவலால். (௩௮)

எந்தை வந்தது கண்டு வேத னெழுந்து கைப்பது மங்குவித்
துந்து மாதன மீதிருத்த ஷுவந்தி ருந்தன னீ துகண்
டந்த மற்ற பவங்கொ டக்க னழைத்து ளாரெவ ரென்றுதன்
சிறதை யூடு குறித்து ணர்ந்து செயிர்த்து வேதனொ டோதுவான்.

சோதி முன்ன ரடைந்து வேள்வி தொடங்கு கின்றது சொற்றனை
யாதி யுந்திய நந்தி யைத்தொழு தன்பி னென்மு னிருத்தினை
வேத கேண்மதி தாதை யாதலின் வெட்டி டாதுனை விட்டன
னீதி யோவிது செய்த தென்று புகன்று பின்னு நிகழ்த்துவான். (2)

எள்ளு நீர்மைகொள் பித்த னுகி யிருக்கு மீசன் மகத்தவி
கொள்ளு தற்குரி யன்கொ ளீது குறித்தி டாதுகொ டித்தனர்
தள்ளு மற்றதை விண்டு வேயுயர் தாணு வென்ன மதித்துந்
கள்ளு றுங்கம லத்த முன்பவி காத நன்னொடு மீதிநீ. (௧௧)

மற்றெ வார்க்கு மளித்தி யென்னலு மன்னு நந்தி மனஞ்சினந்
துற்ற தக்கன் முகந்தெ ரிந்துணர் வோடு நீதியில் பேதைநீ
பெற்ற மேலம லற்ப ழித்துரை பேசி னாயவ னன்றியே
கொற்ற வேள்வி குயிறுறு வோர்முடி போக வென்றுரை கூறியே.

சீறி யெம்பெரு மானை யெள்ளிய திய நின்றலை போகவென்
றீறி லாதப ரம்ப ரன்றனை யெள்ளு கின்னொ டிருந்திடும்
ஓறு மான்முத லும்பரி யாவரும் வீர மேவிய சூரனன்
மாத ருந்துய ரத்து மூழ்கி வருந்த வென்று சபித்தனன். (௧௩)

இந்த வாறுபு கன்று நந்தி யெழுந்து சாரதர் சூழவே
யந்தன் மாமதி வேணி யானை யடைந்த னைத்து மறைந்துடின்
மைந்து றுங்குண வாசன் மேவினன் மன்னு வேதன்ம கங்குலைந்
துந்தி டிந்துயர் கொண்டு தத்த மிடத்தி யாவரு முற்றனர். (௧௪)

சொற்ற ரும்புகழ் நந்தி முன்பு சுளிந்து கூறிய குளினு
லற்றை நாண்முத லியாரும் வேள்வி யியற்ற வஞ்சி யமர்ந்தனர்
மற்றை யோர்பக தக்க னென்பவன் மாம கஞ்செய வுன்னியே
கொற்ற நற்றொழில் கற்ற வும்பர்கள் கம்மி யற்கிது கூறுவான். (1)

மகம்பு ரிந்திடு சாலை யொன்று வகுத்தி யென்னலு மன்னவன்
றிகழ்ந்த கங்கை மருங்க டைந்து திருந்து மாயிர யோசனை
யகன்ற சாலைய தொன்றி யற்றலு மங்க ணேகி யயன்சுதன்
சகம்பு கழ்ந்திடு காமர் கண்டுத னுது ளங்களி கொண்டனன். (2)

பின்ன ரொற்றர்மு கந்தெ ரிந்துபி றைக்கொ முந்து மிலேச்சிய
மின்னி ருஞ்சடை யண்ண லல்லது வேறு தேவர்க ளியாரையு
மன்னு மிவ்விடையுத்தி ரென்னலும் வல்லை யேகி யவர்க்கெலாஞ்
சொன்ன போதரி யாதி வானவ ரியாரும் வந்தனர் துன்னியே. (3)

வந்து தக்கன தியாக சாலையின் மாய னுங்கம லத்தனு
மிந்தி ரன்முத லான தேவர்க ளியாரு மங்க ணிருந்தபோ
துந்தி டும்புகழ் மாத வத்த ருவந்து சூழ்தர வந்தனன்
நந்தி ரம்புரி * மாலை வென்றடன் மாலை கொண்ட ததீசியே. (4)

நன்றி கொன்றிடு தக்கன் மாமுனி நண்ணு கின்றது கண்டரோ
வின்றெ னக்கிவ னஞ்சி வந்தன னென்று சிந்தையி லெண்ணியே
வென்றி மாதவ வருக வென்றொரு வீறு மாதன மீதலுந்
துன்று மாதவ ரோடி ருந்திது சொல்லு வான்வினை வெல்லுவான்.

* ததீசிமுனிவரும் குபனென்னு மரசனும் நண்புபொருந்தி வாழுநாட்
களி லோர்நான், இருவரும் பிராமணரோ அரசரோ சிறந்தவரென்று தம்
முன் நகையாடிப் பேசும்பொழுது, முனிவர் பிராமணரே சிறந்தவரென்ன,
அரசன் அரசரே சிறந்தவரென்னலும், முனிவர், சினந்து அரசனையடிக்க,
அவன் பொருது வச்சிரப்படையைவிசி அவருடலை இருதுண்டாக்கினன்.
வெட்டுண்டு வீழும் அம்முனிவர் சக்கிராசாரியரை மினைக்க, அவ ரெய்தித்
துணிபட்ட வுடலைப்பொருத்தி யெழுப்பி, “காஞ்சீபுரத்திலே இட்டசித்தி
தீர்த்தத்திலே மூழ்கி இட்டசித்திசரைவழிபட்டு வச்சிரயாக்கையைப்
பெறுவை” எனக் கூறியவாறே வழிபட்டுப்பெற்று, மீண்டு, அவ்வரசன்
சென்னியி விடத்தாளா லுதைத்ததுமன்றி, அவ்வரசனுக்காகப் பரிந்துவந்
தெதிர்த்த விட்டுணுமூர்த்தியையும் வென்றனரென்பது சரித்திரமாகலின்,
“மாலை வென்றடன் மாலை கொண்ட ததீசி” என வோதினர். இச்சரித்திர
விரிவைக் காஞ்சிப்புராண இலிங்கப்புராண முதலியவற்று னுணர்க.

எம்மை யிங்கு னழைத்த காரண மென்ன வென்ன லு மீசனெம்
மம்மை தன்னை மணந்த தற்பி னிகழ்ந்த யாவு மறைந்தரோ
ம்ம்ம்ம விர்திடு கண்ட னுக்கவி மாற்று வான்மக மாற்றுவே
னும்மை யிங்கு விளித்த தன்மையு மின்றி தற்கென வோதினான்.

ஊற கன்ற ததீசி தக்க னுரைத்த பான்மை வினாவியே
வீறு கொண்ட பராப ரன்றறி மேன்மை தன்னை விளம்பியே
யேறு தங்கு பதாகை யண்ண லெவர்க்கு மீச னவற்குநீ
மாறு கொண்டு மகஞ்செ யேலென மாசி லானிது பேசினான். (எக)

மாசு நென்பு புனைந்து சேகர மாலையானது பூணுமோ
தேசு நீறது பூசு மோதசை தீர்ந்த தீயுட லேந்துமோ
கேசு முங்கரு மாம ருப்பொடு கேடு றுமையி னோடுமே
நேசு மோடு தரிக்கு மோபர மாகி நின்றிடு நின்மலன். (எஉ)

கோல ஞாலமொ டியிர்கள் செற்றல் குயிற்று மோபுலி தந்தியின்
றோலொ டங்கிக ணிச்சி தாவுழை சூல மின்ன சுமக்குமோ
சால வும்பலி கொள்ளு மோநட மாடு மோமிசு சாரதர்
சில மேகிய படையெ னுமபடி திரியு மோவுயர் தேவனே. (எங)

நஞ்செ யிற்றட னாகம் வெண்டலை நவையெ னுது தரிக்குமோ
விஞ்சு கின்றதன் மேனி யல்லது வேறு மோர்தனு மேவுமோ
வெஞ்சு றுதவி ருந்தி றற்பெறு மேறு தன்மிசை யேறுமோ
வஞ்சு மாலம ருந்து மோநிக ரன்றி நின்றிடு மண்ணலே. (எச)

ஈம மாட லொருத்தி யைத்தலை யெய்த வைத்த லொருத்தியை
வாம மீதினில் வைத்தல் பிள்ளை மகிழ்ந்து பெற்றிடல் வெங்குணங்
காம ரண்ணல் படைக்கு மோவென வேது வாகிய காதைகள்
தாம மார்டுள தக்க னோடு ததீசி மாமுனி பேசுவான். (எடு)

வேதன் மான்முத லோரை நம்பன் விதித்த ழித்திடு போதெலாந்
திதி லங்கவ ரென்ப ணிந்துசி ரகங்கள் * கேசு மணிந்துநீர்
கோதி லாதொளிர் சூல மீதுடல் கொண்டு நீறது கண்டுபின்
மீது பூசுமி யாவ ருந்தனை மேவி யுய்ந்திட வேண்டியே. (எசு)

* கேசம் அணிதலாவது 'மயிரினாலே அகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்
பிலே பூணாலாகத் தரித்துக்கொள்ளல். இதனைப் பஞ்சவடியென்பர்.
பஞ்சம்-விரிவு, வடி-வடம். இதனைச் சிவபிரான் தரித்துக்கொடலை, "துணி
வார்கி னுங்கோவணமுந் துதைத்துசுடலைப் பொடியணிந்து, புணிமே
லிட்ட பாசுபதர் பஞ்சவடி மார்பினர்." எனனுஞ் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
திருவாக்கா னுணர்க.

ஈது நின்றிட வாட கக்கண னென்ப வன்புவி யுண்டுமுன்
பாத லந்தனி லேக மாலொரு பார வேனம தாகியே
கோதி னானை மருப்பி னைக்கொடு கொன்று முன்பென வொன்றவே
பூத லந்தனை வைத்த கந்தை பொருந்தி மண்ணை யழித்தனன். (௧)

அந்த வேலையில் வேலை நஞ்சு மயின்ற நம்ப னவன்றனேர்
வந்தொர் கோடு பறிப்ப முன்புலன் வந்து வந்தனை செய்திட
வெந்தை யேனம ரூப்ப ணிந்தன னெண்ணில் வானவ ரானவ
ருந்து மாழி கடைந்த வேலையின் மந்த ரந்தனர் வுற்றதே. (௨அ)

மால வண்கம டத்து ருக்கொடு மந்த ரத்தை வெவின்றணிற்
சால வன்று பரித்த னன்கட றந்த தங்கமு தந்தனை
நீல மாய னகந்தை கொண்டு நிறைந்த வேலை யுழக்கவே
யால முண்டவன் வந்து பற்றிய வன்றன் வன்மை யழித்தனன். (௩)

உற்ற முன்னுணர் வெய்தி மாய னுவப்பி னோடு புகழ்ந்திட
வற்றை நாளவ னோடு மாப்பி லணிந்த னன்னது நின்றிட
முற்று வேள்விய தேத ரும்பர முத்தி யென்றுயர் புத்தியிற்
சற்று மெம்பெரு மானை யெண்ணலர் தாரு காவன மாதவர். (௪௦)

இன்ன பான்மை யறிந்து நம்ப னிலங்கு சீருள மாலொடு
மன்னி மிகுகபி லாய வெற்பினை வல்லை தன்னி லகன்று போய்த்
தன்னை யுன்னலர் துன்னி வாழ்வுறு தாரு காவனத் தன்னினற்
கன்னி யாகி நடந்தி டிமபடி கண்ண னுக்கருள் செய்தனன். (௪௧)

மார வேளை யளித்த பச்சுரு மாயன் மாதரு வங்கொளாச்
சாரு நீடெழி லவ்வ னத்துறு தாப தர்க்கெதிர் போகவிட்
டேரி னோடவர் பன்னி மார்க ளிருந்த வீதியி லெம்பிரான்
வாரமோடு பழைக்க டைந்திடு வார்க ளென்ன வணைந்தனன். (௪௨)

மாலை சேர்குமுன் மாலை நோக்கினர் மாலை யெய்தினர் மாதவர்
சால வெம்பெரு மானை மானினை மாணு கின்ற தடங்கணர்[போய்ச்
கோல மோடெதிர் கண்டு மாமயல் கொண்டு கொண்டக ளன்கள்
சூல பாணித னுது பின்றுய ரத்தி னோடு தொடர்ந்தனர். (௪௩)

அந்த வேலையி லிந்து தாரி யனேக மேனிய னாகியே
வந்து மங்கைய ரெண்ணு மாறு மகிழ்ச்சி செய்திட மாதரா
ரெந்தை யாலவ னுலு பத்துட னெண்ணு கின்றவெண் னாயிர
மைந்த ரைத்தர வந்த மைந்தர்கள் வள்ள நன்னை வணங்கினார். (௪௪)

சங்க ரன்னமை யுன்னி நீவிர் தவம் புரிந்திடு மென்னவே
யங்க ணின்றிடு மைந்த ரேகின ரந்த வேலை முகுந்தன
மங்கை வந்திட மாத வத்தர் தொடர்ந்து வந்துதம் மாதரார்
பங்க முற்றாயர் கற்ப ழிந்திடு பான்மை கண்டு சினந்தனர். (௮௫)

தீதின் மாதர்கள் கற்ப ழித்தவ னைச்செ குத்திடு வோமென
மாத முற்கொண் மகம்பு ரிந்ததின் வந்து வந்து பிறந்திடுங்
காது வெம்புலி பரசு நவ்வி கடும்ப ணித்திரள் பூதர்கள்
மோது வெண்டலை திண்டி றற்றுடி முயல கன்றனை யேவினார். ()

வேங்கை தன்னை யுரித்து டுத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப்
பாங்கு றும்படி யோதி னானொரு பாத வண்கம லத்தினு
லேங்கு றும்படி முயல கன்றனை யீடி. னோடுமி தித்தனன்
வாங்க ருங்கவி னுற்ற மேனியின் மற்றையாவு மணிந்தனன். (௮௭)

ஈடு கொண்டிடு விண்ணு ளார்தொழ வெந்தை நாடக மாடினான்
வீடி னொரென மாத வத்தர் விழுந்து பின்னு மெழுந்தவங்
கூடு மெங்கள் கொடும்பெ ருமபிழை கொள்ள லென்று வழுத்தவே
நாடி யன்பருள் செய்து பின்கயி லாய மாமலை நண்ணினான். (௮௮)

ஈது நின்றிட வாளை மேனியொ டிடு கொண்ட கயாகரன்
வேத னல்கு வரத்தி னொலுயர் விண்ணு மண்ணு மலைக்கவே
மாத வத்தின ராரு மஞ்சி வளங்கொள் காசியி லோடினார்
பாத கன்னவ ரைததொ டர்ந்து படர்ந்து காசி யடைந்தனன். ()

கண்டு மாதவர் காசி யின்மணி கன்னி கையெனு மாலயத்
தண்ட நாத னருட்ப தத்தி லடைக்க லம்புக வங்கனா
னொண்டி றறகரி முன்ன ரேகி யுரித்து மேனி தரித்தனன்
றுண்ட வாண்மதி போனு தற்பெறு தோகை யும்பய மாகவே. ()

மற்றி வாறிவ ணிற்ப முற்பகன் மாய னந்தனன் மேருமே
லுற்ற கான்முனி வோர்க ளும்பரு வந்து வந்து பணிந்துநீள்
வெற்றி பெற்றிடு மூவர் தங்களின் வீறி னொரெவ ரென்றிட
வற்றை வேலையின் வேத னொனென வரியு நானென வோதினான். ()

மாறு கொண்டிரு வோரு மெண்டவீர் வைகல் பூசல் புரிந்திட
வாறு கொண்டிடு மண்ண லங்கொளி யாகி யந்த வொளிக்குளே
வீறு கொண்டவ ணிற்ப மாயன் விழுந்து போற்றி யகன்றன
னீறு கொண்டிடு மேனி யெந்தையை நீடு வேத னிகழ்ந்தனன். ()

எந்தை யங்கு மனத்தி னுலரு ளெய்து காரியை நல்கவே
வந்து வேதன துச்சி யாமுடி வள்ளு கிர்க்கொடு கிள்ள லுஞ்
சின்தை நெர்த்து வழுத்த வங்கருள் செய்து மாலுல கெய்தினு
ஹந்து மாய னிறைஞ்சி மற்றிவ னுற்ற தென்னென வேதினான். ()

உன்ற லைப்படு சோரி நீரை யுகுத்தி யென்ன நகத்தினுற்
றன்ற னெற்றி பிளநது சோரி தனைப்பொ ழிந்திட நம்பிரான்
வென்றி சேரய னூர்பெ ருஞ்சிர மீதி லேற்றன னூறுநா
றென்று கூறிடு மாண்டு செல்ல விளைத்து மாயன் விழுந்தனன். ()

நீடு கைத்தலை பாதி யேனு நிறைந்த தில்லை யவன்றனைப்
பீடு மேவிய காரி யன்பொடு பின்பெ முப்பிரி றுத்தியே
யீடு கொண்டு பொருந்தி மேலுல கெய்தி யண்டமி யாவையு
நாடி யங்க ணளித்தி ருந்தன னாத னாரநு ளாலரோ. (கூரு)

பகர்ந்த வின்னது நிற்க முற்பகல் பண்ண வர்க்கிறை யானவ
னகந்தை கொண்ட மனத்தொ டங்கயி லாய மந்திர முன்புற
வுகந்து சாரதர் போல வெண்குண னுற்ற னன்குவி சத்தினுள்
மிகுந்த பூதவ ரன்ற னக்கென வேளை யென்று விளம்பினான். ()

வேளை கேட்டுழி வேளை வென்றவன் வெஞ்சி னங்கொடு நின்றிடக்
கோளு றிந்திர லுஞ்சி னந்துயர் குவிச வேவினை யெறியவே
யானு மெம்பெரு மானை மேவி யருந்து கட்பட வங்கண
னீளு ருத்திர மேனி கொண்டு நெடுஞ்சி னங்கொடு நின்றனன். ()

அன்ன காலையி லுன்றன் மாய மறிந்தி லேனறி வற்றயா
னென்னி ரும்பிழை யெண்ண லென்ன விறைஞ்சி நிற்க விடுத்தரோ
மின்னு தன்சின மான தீயினை மேலை வேலையில் வீசலு
மன்னு கின்ற சலந்த ரப்பெயர் மைந்த னாக வளர்ந்தனன். (கூஅ)

வளர்ந்த பின்பவு ணக்கு லத்தொடு மண்ணி லுற்றுயர் விண்ணுளோ
தளர்ந்தி டும்படி செய்தி ரண்டு சதங்கொ ளாயிர வற்சரம் [ர்
வளைந்து மாலொடு போர்பு ரிந்திட மால்பு கழ்ந்து படர்ந்தனன்
கிளர்ந்த வும்பர்க ளோடி னூர்கயி லாய மாகிய கிரியின்மேல். (கூகூ)

வெள்ளி வெற்பிடை விண்ணு ளாரவார் மேவி யுற்ற தறிந்துபின்
றள்ளு தற்கரு மொய்ம்பு கொண்ட சலந்த ரன்படை சூழவே
யெள்ள ரும்புகழ் மேவு றுங்கயி லாய விண்ணி லேகலும் [ன்.
வள்ளல் வாசவன் வேண்ட வேதியன் வடிவு கொண்டவன் வந்தன

எங்க ணயக னெங்க ணேகுதி யென்று கூறவ ரன்றனே
முங்க மர்ச்செய மேவி னேனென வீண்டு நின்வலி காண்டுமென்
றங்கண் மண்ணிலொ ராழி தாளின மைத்தெ டிக்குதி யென்னவே
மங்கு தன்சிர மீதெ டிப்பவு டற்கி ழிந்து மடிந்தனன். (௧௦௧)

வீறு மின்னது நிற்க மாயன் வினிந்து யாவு மழிந்தபோ
தூறி லாம லிருக்க நச்சி யுரந்த ருந்தரு மத்திறை
யேற தாமுரு வெய்தி ராதன்முன் னேகி வந்தனை செய்துசீர்
கூறி யிங்கெனை யூர்தி கொண்டரு ளென்ன வப்படி கொண்டனன்.

உற்ற வின்னது நிற்க வொற்கமி லுந்து பாலுறு வேலையில்
வற்றி டாவமு தம்பெ றும்படி மந்த ரந்தனை மத்தெனக்
கொற்ற வெம்பணி நானெ னும்படி கொண்டு மான்முத லண்டருந்
துற்ற தானவ ருங்க டைந்தனர் தொன்மை வைகலின் வன்மையால்.

நாக வாயினு மாழி வாயினு நஞ்செ முந்து தொடர்ந்திட
மேக மேனிய னுதி யாகிய விண்ணு ளார்கள் வெரீஇயிரிந்
தேக நாயகன் வாழ்பெ ருங்கயி லாய விண்டிவி லேகியே
சோக மோடர னைப்ப ணிந்துறு துக்க நக்கனெ டோதினார். ()

அந்த வேலையில் விண்ணு ளார்களு மாரு முய்ய விரங்கியே
யுந்து மேவல்செய் சுந்த ரன்றனை யொல்லே சென்று விடங்கொடே
வந்தி டென்ன நடந்து கைக்கொடு வந்த ரன்கையி லுய்ப்பவங்
கெந்தை யுண்டன னுண்டி லானெனில் யாவர் பின்ன ரிருப்பவர். ()

முக்க ணயகன் மிகுமு யிர்த்தொகை யகில மியாவு முடித்தபோ
தக்க ணந்தனி லீம மாபிடு மன்ன தாகிய வீமமேன்
மைக்க ருங்கண் மடந்தை பங்குள வள்ள லாடுமி தன்றியுந்
தக்க கங்கையை யோங்கு மாமுடி தாங்கு கின்றது சாற்றுவாம். ()

முன்ன ரோர்பக லம்மை நம்பன் முரண்ட ரும்விழி பொத்தலு
மன்ன காலையி லெங்கு முச்சுட ரற்று வீற்றி ரு ளாகவே
மின்னு நெற்றியி லுற்ற கண்ணை விழிப்ப வெங்கும் விளங்கியே
தொன்மை போலுற வஞ்சி வஞ்சி துணைக்க ரத்தை விடுத்தனன். ()

அம்மை தன்கர வங்கு லிப்புடை யங்கு வேர்வை யெழுந்துபின்
செம்மை கொண்டிடு பத்த தான திருந்து கங்கைக ளாகியே [ளோ
வெம்மை யோடுக கங்கள் கொண்டிட மேவ மான்முதல் விண்ணு
ரெம்மையானுடை யண்ணல் வாழ்கயிலாய வண்குவ டெய்தினார். ()

கண்ணு தற்பர மற்ப ணிந்துல கங்கள் கொண்டிடு கங்கையை
யண்ண லேயிவ ணீய ணிந்தெமை யான்று யென்று வழுத்தனும்
விண்ண ளாவிய கங்கை தன்னை விளித்தொ ளித்திரு வேணியிற்
றண்ணி லாவொரு ரோம மீது தரித்த னன்றனை நேரிலான். (௧௦௯)

இன்ன தல்லது தொல்லை நாளி லிலவகு பங்கய வாழ்வினான்
மன்னு கின்ற படைக்கி டுந்தொழின் மாறி வீறிய மாயவன்
முன்ன ரேகி மொழிந்த போதவன் முண்ட கத்திறை தன்னொடு
மின்னி ருங்கயி லாய முற்றர னைப்ப ணிந்து விளம்புவான். (௧௧௦)

ஆதி நின்னரு ளால்வி திக்கு மயன்றொ ழிற்சிதை வாயதா
லேகி யென்றிட மால யன்றனை யெங்க ணாயக னோக்கியப்
போது நீறது கண்டி டங்கொள் புயந்த ரித்தன னவ்விடை
மாது தோன்றினள் பின்பெ ரூப்பி வரங்கொ டித்து விடுத்தனன்.
சொற்ற வின்னது நிற்க முற்பக னேன்மு கம்பெறு தானவ
ன்றற வம்பல நான்பு ரிந்தர னல்கு யர்ந்த வரத்தினு
லுற்ற சீரிமை யோர்கள் வந்துதன் னேவல் செய்ய வுறைந்தனன்
மற்று மோர்பணி யிந்தி ராதியர் வந்து செய்திட வோதினான். ()

இங்கு நம்மு னடைந்து நங்க ளிருஞ்சி ரங்களின் மும்முறை
செங்க ரங்கொடு தாக்கி யேயிரு செவிச னூடுசெ முங்கரந்
தங்க நின்று நிலத்தி லன்பொடு தாழ்ந்தெ முந்திடு மென்றிடப்
பங்க முற்றிடு மன்ன புன்றொழில் பற்ப கற்புநிந் தாரரோ. (௧௧௩)

புரிந்த யந்தயன் மாஸி னோடிது புகல வானவ ரைக்கொடே
திருந்தி டுங்கயி லாய மேவிய சிறப ரன்றனை நண்ணியே
பரிந்தி றைஞ்சின ரும்ப ரின்னல் பகர்ந்த போதொரு பாணை
விரைந்த ளித்தவு ணன்ற னைக்கொல விடுவ மென்று விளம்பினான்.

என்ற பின்பரன் மாகி னோடு மிலவகு சோலையுண் மேவவே
குன்று றுதபெ ரும்பு கழப்பெறு குடிலை தானிரு தந்தியா
யன்று நங்கல வித்தொ ழிற்செய வைங்க ரத்த னுதித்துநீள்
வன்றி மற்பர னோடு மாதை வணங்க மாப்பி லணைத்தனர். (௧௧௫)

அந்த வேலையி லாகி நோக்கி யருந்தி மற்பெறு தோன்முகன்
சுந்த வேபொரு தும்பர் தந்துயர் தீர்த்தி யென்றருள் செய்திடத்
தந்தி மாமுக னோடு வெய்ய சமர்ப்பு ரிந்தவ னைக்கொலா
வந்த னன்கயி லாய வெற்பினில் வானு ளார்கள் வணங்கினார். ()

செறு தோன்முகன் மாள வேயமர் செய்த நிற்கடி யேங்கன்கைம்
மாறு செய்வதெ னென்று தாமவன் முன்பு ரிந்திடு வன்பணி
யிறிலைக்கரன் முன்பு ரிந்தவ னேவ வானக ரேகினு
ரூறி லாத பரன்க னோர்குண முற்ற தன்மை யுணர்த்துவாம். ()

மரும லிந்திடு பங்க யத்தனை மாய வன்றனை நல்கியே
திரும லிந்திடு சாத்தி கத்தொடு சீரி ராசத மாகிய
விருமை கொண்ட குணங்கொ டுத்தபின் னீத லோடு புரத்தலுந்
தருவன் யாவு மழித்தி டிஞ்செய றன்ன தென்று தரிக்குமே. (ககஅ)

ஏத மற்றிடு தான லாதவ ராலு மற்றதி யற்றொணு
தாத லாலது செய்வ னன்னதி லன்ன வன்புடை தாமத
மோது வாரல தங்க வன்கண் ணுறறந்தி டிங்குண மன்றிரோ
வேத மானவை சிற்சு ணத்தினன் விமல னென்று விளம்புமால். ()

என்று பற்பல வாச கங்க ளிருந்த தீசி யியம்பலும்
வென்றி நான்மறை நான்மு கன்றரு வெய்ய தக்கன் வினாவியே
பொன்று கால மடுத்த லாலவை புநதி யென்று நினைந்தலன்
குன்ற வில்லி பதத்தி லன்புறு கோதி லானொடி தோதுவான். ()

பெண்ணி னுக்குரு நல்கு முங்கள் ரிரா னெவர்க்கு முயர்ந்தசீ
ரண்ண லாயினு மாக விககவி யன்ன வற்குத வேனியா
னெண்ணி யாது மியம்பு றுதினி யேகு வாயென வேதலுந்ரவான்.
துண்ணெ னச்சின முற்றெ முந்திது சொல்லு வான்வினை வெல்லு

இந்து லாவு நெடுஞ்ச டாடவி யெம்பிராணை விலக்கியிங்
குந்து சீரொ டியற்று மிம்மக மொல்லை பின்னழி வாகுக
புந்தி யற்றிடு முன்ற னோடு பொருந்து மும்பரு மின்னிடை
யந்த மேவுக வென்று பின்னிஃ தந்த ணர்க்கு முரைத்தனன். ()

வீறு தங்கிய தங்கு லத்தி னியற்கை தன்னை விடுத்தீ
ராறு தங்கிய சென்னி யானையு மன்ன வற்கடி யாரையு
நீறு கண்டுகை மாலை தன்னையு நீங்கி வெந்துயர் தாங்கியே
பேறு தங்கிய வீடு றுதுபி றந்தி றந்திடு மென்றனன். (கஉஉ)

இன்னல் கொண்டிட வின்ன சாப மெவர்க்கு மங்க ணிசைத்தபின்
மன்னு நன்னெறி மாத வத்தர் மருங்கி ரண்டு நெருங்கவே
தன்னி ருக்கையி லேகி னுறுயர் சங்கு தங்கு கரத்தனை
முன்னர் வெந்து கண்ட வன்பிறை முடிய வன்றன தடியவன். ()

வேறு.

மாசில் பெரும்புகழ்சேர் மாமுனிவன் போனதற்
 னாசு ளயினியனித் தாடகமு மாடைகளு
 நேச முறைய நிறைய மறையோர்பால்
 வீசி விதிபுதல்வன் வேள்வி புரிந்தனனே. (கஉரு)

அவ்வாறு கண்டா னகல்வான் றனிற்றிரியுஞ்
 செவ்வார் சடிவத் திருநா ரதமுனிவன்
 மைவாழ் பெருங்குவட்டு வணமைக் கயிலையிற் போய்ப்
 பைவாமூந் துத்திப் பணியான் பதம்பணிந்து. (கஉசு)

நின்றான் பரன்பாரா நீள்புவியி லேது கெழ்
 வென்றா னெனலு மிறைவ வமரரொடு
 மென்ற மரைமேல் விதிபுதல்வன் வேள்விபுரி
 கின்றா னெனவெழுந்தாள் கெண்டையங்கட் காரிகையே. (கஉ௭)

எழுந்தாள் பரம னெழிற்கமலத் தாண்முன்
 விழுந்தாண் மகந்தெரிந்து மீள்வே னெனுமாற்ற
 மழுந்தா தரவா லவள்புகலப் பின்னர்ச்
 செழுந்தா தகிச்சடிவத் தேவன் விடைகொடுத்தான். (கஉஅ)

பொன்றங்கு மானம் புகுந்தாள் புகழ்மாதர்
 துன்றா வயலே கலவத்தன் றுதையிடைச்
 சென்றா ளனையான் மெரிந்திகழ்ந்து போதிகடி
 தென்றான் பலநிந்தை யிசையும் பேசினனே. (கஉ௭)

நக்கன் றனைப்பழிக்க நாரி யதுகேளா
 மிக்க சினமபடைத்து வெள்ளிப் பொருப்படைந்து
 முக்கட் பரன்பாத முன்பணிந்துன் றன்னையெண்ணுத்
 தக்கனது வேள்வி தனையழிக்க வேண்டுமென. (கஉ௦)

அம்மை பணிந்திரப்ப வன்ன செயன்முடிப்பா
 னெம்மை யினிதானா மிறையோ னினைத்திடலுஞ்
 செம்மை துதல்விழியிற் சென்னிகளோ ராயிரத்தோ
 டும்மெனவே வந்தா னெழில்வீர பத்திரனே. (கஉ௧)

அப்போது தன்னிலெம தன்னை பெருஞ்சினத்தாழ்
 கைப்போதி ராயிரமும் காமர்முக மாயிரமும்
 துப்போ டிலங்கத் துலங்குவிற் காளியுதித்
 தொப்போரில் வீரன்பாற் தேவியா யுற்றனனே. (கஉ௨)

* அயினி - சோறு.

அன்ன பொழுதானே யன்னநடை யம்பிகையைப்
பன்னருஞ் சீர்வீரன் பணிந்தே பணியடியேற்
கென்னை யெனலு மெமையெண்ணத் தக்கன்மகந்
தன்னை மருவியவி தந்திடெனச் சாற்றுதியால்.

(கநக)

தந்தா லிவண்வருதி தாரானே லக்கொடியோன்
சிந்தா குலஞ்சேரச சென்னிதழிந் தாங்கிருந்தோ
ருந்தாவி கொண்டுமக மொல்லே யழித்திடுகி
மைந்தாவி யாமும் வருகின்றே மென்றனனே.

(கநச)

என்ன விடைகொண் டெழின்மேவு காளியொடுந்
தன்னுருவில் வந்துதித்த சாரதர்கள் சேனையொடு
மன்னுபுகழ்த் தக்கன் மகச்சாலை வந்தனுகிப்
பொன்னிலகு செஞ்சடிலப் பூதர்க் கிதுபுகல்வான்.

(கநரு)

ஆலமிடற் றெம்மானே யன்றிமகளு செய்யுமிந்தச்
சாலை யெயில்வாச றனைக்காவல் கொண்டினெனாச
சில மிகும்பூதர் சிலவர் சலவவெழில்
வேலனகட் காளியொடு வேள்விக் களம்புகுந்தான்.

(கநசு)

தண்டா மரையான் றநயன் மகம்புரிதல்
கண்டான் வெகுண்டா னுருமே றெனக்கலித்தான்
வண்டார் நெடுந்தார் வயக்கொம் பினைக்குறித்தாங்
கண்டார் வெருவ வடலோடு நின்றனனே.

(கநௌ)

ஈடுசேர் வீர னிசைத்த விசைகேளா
வாடினார் சிந்தை வருந்தினார் வல்லையெழுந்
தோடினார் மீண்டா ருலைந்தா ருறுதுயரங்
கூடினார் விண்ணோர் கொடியோ னிதுதெரிந்தான்.

(கநஅ)

வீரன் றனைநோக்கி வேதன் றநுங்கொடியோ
னாரை யிவனீ யடைந்ததெவ னென்றிடலுங்
காரிலகு கண்டக் கடவுள்விட வந்தனனென்
னேரி லவனவிரீ நேர்வா பெனவுரைத்தான்.

(கநசூ)

காவி நயனக் கலசமுலைக் காளியெனூந்
தேவியொடு நின்ற திறலாள் னீதிசைப்பக்
கோவின் மிசையேறுங் கோவை நிகழ்த்துமொழிந்
தாழி கொடுப்பா னவிகொடே னென்றனனே.

(கசு௦)

தன்னை மதித்தகொடுந் தக்கனிது சாற்றுதலு
மன்னுதிறல் வீரன் வாணோர் தமைநோக்கி
யின்ன துமக்கு மிசைவோ வெனவிசைப்ப
வுன்னியொன்று மோதாம லுமர்போ லுற்றனரே.

(௧௪௧)

வேறு.

இவ்வாறு வானவ ரிருப்பச்
செவ்வாய் திறந்துநகை செய்தே
மைவாழ் களத்தனருண் மைந்த
னவ்வா யியற்றுமிவை யம்மா.

(௧௪௨)

தண்டா விறற்குலவு தண்டால்
வண்டார் நுந்துளப மாலைப்
புண்டா னுறும்படி புடைப்ப
விண்டா னெனப்படி விழுந்தான்.

(௧௪௩)

மட்டுறு விரைக்கமல மன்முன்
கிட்டிநனி னத்தெழில் கெடுத்துக்
கட்டழகு தங்கிய கரத்தாற்
குட்டினன் முடித்திரள் குலுங்க.

(௧௪௪)

வேறு.

விழுந்தான் வேதனும் வெண்மை மாமதி
யெழுந்தா னோடலு மீசன் மாமகன்
செழுந்தாள் கொண்டிட றேயு மாறுசெய்
தொழிந்தார் தம்மையு மூறி யற்றினான்.

(௧௪௫)

அறந்தா னோவிய வண்டர் யாவநு
மிறந்தா ராயு மிலங்கு ணர்ச்சிகள்
மறந்தா ராயு மகக்க ளத்தின்வா
யுறைந்தா ராட லுகந்த வீரனாள்.

(௧௪௬)

கண்டா னீது கலங்கி வெந்துயர்
கொண்டா னெஞ்சு குலைந்து மொய்ம்பினிற்
றண்டார் கொண்டுள தக்க னிற்றலு
மண்டார் கூற்றிஃ தாற்று வானரேர.

(௧௪௭)

செறுத்தா னேறிய தேவை யெள்ளிய
மறுத்தா னெஞ்சுடை வஞ்சன் மாமுடி
யறுத்தா னங்கிய ருந்த லங்கினன்
வெறித்தார் மொய்ப்புள வீர வீரனே.

(௧௪௮)

மாலே தங்கிய வஞ்சன் மாய்தலும்
வேலே யன்னகண் வேத வல்லிதன்
பாலே மாதர் பரம்பி வந்திடக்
காலே போன்று கழதின் மேவினான். (கசக)

துன்பங் கொண்டு துளங்கி வந்துளான்
முன்பங் கெய்தி முரண்கொள் காளித
னன்பன் னேர வணங்கின் வார்துழை
மின்கொள் கேள்வி யறுப்ப வீழ்ந்ததே. (கரு0)

பிடித்தாண் மற்றுள பேதை மாதரைக்
கடித்தார் கொண்ட கவின்கு முற்றலை
வடித்தார் வாங்கொடு வல்லே கொய்துபந்
தடித்தா னெம்மை யளிக்கு மன்னையே. (கருக)

வேறு.

வீர னேவனின் விரைந்தெயி லுடைத்தே
தாரு லாவுமகச் சாலையை யழித்தே
கோர மோடுபல் கொடுந்தொழில் புரிந்தார்
போரெ னிற்கனி பொருந்தியிடு பூதர். (கருஉ)

முந்து நொந்திடு முகுந்தனெனு மேலோன்
சின்தை வெந்துயர் தெளிந்திவை தெரிந்தே
யுந்து கின்றவுவ ணத்தின்மிசை யுற்றே
மைந்து கொண்டகணை மாரிகள் சொரிந்தான். (கருங)

நின்ற பூதரு நெருப்பெழ விழித்தே
துன்று வாளிகள் சொரிந்தமர் புரிந்தார்
வென்றி கொண்டபுய வீரனிது கண்டே
சென்று மாலொடு செருசசெய நினைந்தான். (கருச)

அன்ன போதிலெம தண்ணலரு ளாலோர்
மின்னு தேரணுக வேதனதன் மீதே
துன்னு வீரனெதிர் சூதனென வந்தே
யின்ன வையுமிசை யேறென விரப்ப. (கருரு)

வீறு காளியொடு வீரனதன் மீதே
யேறி நான்முக னிலங்கிரத முய்ப்ப
மாறு கொண்டொரு மாயனெதிர் வல்லே
சேற லோடுமிவை செப்புவன் முராசி. (கருசு)

வேறு.

தன்னிக ரண்ணலை யெள்ளந் தக்கனை யட்டிட லல்லான்
மன்னிய விண்ணவ ரெல்லா மாளவி யற்றிய தென்னே
வென்னலு மக்கொடி யோனோ டெய்துதல் கண்டியிர் கொண்டோ
முன்னையு மின்னுயி ரின்னே யுண்குவ மென்ன வுரைத்தான். ()

வண்டு படிந்த நெடுந்தார் மார்பின் மிடைந்த வளைக்கைக்
கொண்டல் வெகுண்டு கரத்தே கொண்ட நெடுஞ்சிலை கோட்டித்
திண்டிற னுனெலி காட்டித் தீயச ரம்பல் பூட்டிப்
புண்டரு வெய்ய படைக்கைப் பூதர்கண் மீதுபொ ழிந்தான். ()

வேறு.

கண்டன னிருண்ட கண்டன்மக னுந்து கார்முக மிசைச்சி
லீமுக மிசைத்து, வண்டுள மகிழ்ந்த வண்டுளப வார மாயவன்
விடுத்த வாளிகண் முருக்கி, யொண்டிறல் பொருந்த விண்டு றுத
லின்க ணோர்க்கணை யழுத்த வேகையி லிடுக்க, ணண்டின எனகன் று
மொயம்ப னெதிர்பினபு மாசுக மளப்பி லாதன வுகைப்ப. (கருக)

உத்தமனு மெற்று மத்திர முரத்தொ டிந்தியரி யுந்து முந்து
கணை சிந்தி, நத்துறு கரத்த னற்றனுவை யொற்றை நன்கணை தூர
ந்து நந்திடல் புரிந்து, கொத்து முவணத்த டறசிறகை மிக்க கொன்
கணை யிரண்டு கொண்டரிதல் கண்டு, மைத்திரு நிறத்தன் மற்றிகிரி
யுய்ப்ப வந்தது விரைந்து மண்டல நடுங்க. (கசு0)

வேறு.

அங்காழிப் படைவருத நெரிந்தா னடல்வீரன் கடிதுபிடித்
தயின்றான், கொங்காரு நறுந்துளப நெடியோன் கொடுவாண்கொண்
டிறையோன்முன் குறுக, வங்காரஞ் செய்தனனெம் பெருமா ணோ
வியமபோன் மாயவனுங் குறைந்தான், மங்காத பெருஞ்சினமென்
னினேந்தோ மருவின னுதல்விழியான் மதலை. (கசுக)

எம்பெருமான் சினந்திடலுந் சினவே லெனவிசும்பில் வாசக
மொன் றிசைப்ப, வும்பர்பிரான் றனதுகத னதுகேட் பிள்ளெழு
வெஞ் சினமகன்றங் குறலுஞ், செம்பதுமத் தணங்குரத்தோன்
புகழ்ந்தே சிதடனேன் புரிந்தபிழை செழுந்தி, யம்பகநா யகன்
புதல்வ பொறுத்தின் டளித்தியென வருள்புரிந்தரீ னமலன். ()

அவ்வேலை வேலைவிட மருந்தி யமர்த்தம துயிர்காத்த வமலன்,
வைவ்வேலை முனிந்தநெடுந் தடங்கண் டானோடு மான்மீது வரலுஞ்,
செவ்வேணித் திறல்வீரன் ரெழுநதான் நிருபாலு மயனுமார் செய்

யுங், கைவ்வேழ முரித்தபிரான் நிறுத்தாட் கமலமல ரெதிர்பணி
ந்து களித்தார். (க௬௩)

ஒங்குமகக் களத்தினிடை மடிந்தே யுறுகின்றோர் தமையெ
மையா னுமைகண், டங்கிவர்க ளெனதுபொருட் டிறந்தா ரிறைவ
பிழை பொறுத்தெழுப்பென் றிரப்ப, நீங்கருந்தின் டிறல்புனைதன்
சுதனா னிமலனெவ ரையுமெழுப்ப நிலமேற், றாங்கியெழுந் தென
வெழுந்தார் மறையோர் துகடரு முனிவரொடு சுரர்கள். (க௬௪)

உஞ்செழுந்த வமரர்மால் விடைமே லுயர்விசம்பி லிறைவனை
மா தொடுங்கண், டஞ்சியிக நடுங்குதலு மதிசூ டருளாள் னஞ்சலி
ரென் றருள, நெஞ்சமகிழ்ந் தடிபணிந்தார் புகழ்ந்தார் நெடுமல
ரோன் மகற்காணு நிமலன், கஞ்சமலர்க் கழல்பணிந்தென் மகனாங்
கயவனெழுந் திலனெனவே கழறி. (க௬௫)

ஐயவவ னுய்யவருள் செய்யென் றயனிரப்ப வுமைபாக னரு
ளாற், சையநிகர் புயவீரன் கடிதே தக்கனுடன் மீதுமறித் தலை
யொன், றுய்யவிசைத் தெழுதியென வெழுந்தாங் குளநாணி வெ
ருவவிட முமிழும், வெய்யபணிச் சடையாளன் தக்க வெருவே
லென் றருள்புரிந்தான் மிகவும். (க௬௬)

ஆசுறுநல் லறிவொருவி மையா மறிவுறலா லானனமு மனைத்
தாய்க், காசினியி லெழுந்தவனம் பெருமான் கழல்பணிந்து புகழ்ந்
திடலுங் கருணை, நேசமொடு புரிந்தருளி யாமர்க்கு நிகரிலா வீர
னொடு நிமலன், வீசுபுகழ்க் கயிலையடைந் தடல்சேர் வீரனுக்கோ
ருலகனித்து விடுத்தான். (க௬௭)

வேறு.

மற்றிது நிற்க மகக்களத்தி னூடே
யுற்றிடு மும்பரி லுந்துமலர் வேதன்
பெற்றிடு மைந்தன் முகந்தெரிந்து பேதா
யெற்றை பியற்றினை யென்றினைய கூறும். (க௬௮)

ஈசனை யெள்ளிய வின்னபிழை தீர
வாசறு மன்போ டவன்றனது பொற்றாள்
பூசனை புரிந்து புகழ்த்திடுதி யென்றே
பேசுவ னிவ்வகை பின்னுமல ரோனே. (க௬௯)

தேனமர் கொன்றைச் செழுஞ்சடைமு டித்த
வானவன் மேன்மை மறந்தொருப கற்க
ணைநிறை யென்றன னாரண னெனவர்க்குந்
தானிறை யென்று தருக்குட னுரைத்தான். (க௭௦)

வெஞ்சமர் செய்குதும் வென்றவ ரெவர்க்குந்
தஞ்ச மெனப்படு தாணுவென வோதிக்
கஞ்ச மடக்கொடி காதலனும் யானு
நெஞ்ச முனிந்து நெடுஞ்செருவி ழைத்தோம். (க௯க)

அந்தரி தங்கிய வங்கனெமை யான்வான்
வந்தெரி யாகியு மண்ணும்விண்ணு மொன்றா
யுந்துபு நின்றிட வெல்லையது கண்டே
வெந்திற லாடல் விளைப்பதுவி டுத்தேம். (க௯உ)

திண்டிற லின்ன சிலம்பினடி சென்னி
கண்டவ ரேயுயர் காரண ரெனச்சீர்
கொண்ட பதத்தொடு கோதின்முடி தேழிக்
கண்டிலம் வன்மை கழிந்தகந்தை விட்டேம். (க௯ங)

சம்புவை யன்பொடு தாழ்ந்தடி பணிந்தே
மெம்பிழை பெண்ணல னின்னருள் புரிந்தா
னம்புவி யின்புடை யன்னவனை நீயு
நம்பி வணங்குதி நல்குமரு ளென்றான். (க௯ச)

இன்ன விசைப்ப விசைந்தடி பணிந்தே
கன்ன நெருங்கிய காசிகக ருற்றே
மன்னிய வாயிர வற்சரம ரன்றான்
நன்னெறி யர்ச்சனை செய்திடலு நம்பன். (க௯ரு)

வந்துக ணப்படை மன்னவ நெனுஞ்சீர்
தந்தன னும்பர்க டத்தமிடை யுற்றே
யிந்து நெடுஞ்சடை யெந்தைபெரு மானைப்
புந்தியி லன்பொடு பூசனை புரிந்தார். (க௯சு)

என்றிவை யாவு மிருங்குலிச வேலாற்
குன்றி நெடுஞ்சிறை கொய்தவன் மகற்கு
வென்றி பொருந்து வியாழனெனு மேலோ
னென்றொழி யாம லுவப்புட னுரைத்தான். (க௯எ)

வேறு.

கூறிது நின்றிட வேறொரு நாண்முக குந்த நெனுந்தலைவன்
மாறுத லற்ற விசிட்ட மடைந்த வசிட்டனை வந்துபணிந்
தாறு முடித்த வருட்கட னல்கிய வாறு முடிப்பெருமான்
வீறு புகழ்ப்பெறு விரத முரைத்தரு ளென்று விளம்புதலும். ()

வெள்ளியெ னுந்தின மாரல தன்றியும் வென்றி யுறுந்துலையா
மொள்ளிய திங்கனி வீந்து வளர்த்திட வேங்குமுன் வைகன்முன
வெள்ளரி தாமறு நாளு மெழிற்பர சேந்திய வேந்தறும்
வள்ளன் மகிழ்ந்தருள் வீரத மெனப்புக்ழ் மாதவ னோதியரோ. ()

அன்னதி யற்றலு மன்னது தன்னி லருத்தி பொருத்திமுடித்
துன்னரு மேன்மை யடைந்தவர் தம்மையு மோதின னோதுதலு
யின்னின் மன்னவ னப்படி பற்பக லிப்புவி யிற்புரியா
வொன்னலர் வந்து பணிந்திட வைய முவந்து புரந்தனனே. ()

மேவொரு நாடனின் மண்ணுல கத்தினும் விண்ணுல கத்தனுகித்
தேவர் வணங்குறு கோவை வருத்து திருக்கவு ணப்படைவென்
றோலில் பெரும்புக மேழு விடங்கரை யொன்புவி மீதுகொணர்ந்
தேவரு மன்பொடி காண விருத்தி யிருங்கதி யுற்றனனே. (கஅக)

சொற்றிடி மின்ன திருக்க விருப்பொடி தொண்டைநன் னாடதனின்
மற்றொரு வெற்பிடை பொற்புறு நற்சிவ மாமுனி மேவியகா
னற்றி நவ்வி யடைந்திட வன்னதை நச்சின னச்சியதே
யுற்றிடி மோர்க்கு வாயது நவ்வி யுலாயதம் மால்வரைமேல். ()

குன்றவர் வள்ளியின் மூல மெடுத்த குழிப்படை வந்தனுகா
நன்றி பெறுந்திரு மங்கையை யங்கதி னைக்கு தன்னதின்
மன்றி யிருந்தது கண்டு வெருண்ட தகன்ற தகன்றிடலும்
வன்றிறல் கொண்ட கிராதர் பெருந்தகை வந்து தெரிந்தனனே. ()

தெரிந்து மகிழ்ந்து கரங்கொ டெடுத்துயர் செல்வ மனைப்புடையுற்
றிருந்திறல் கொண்ட விருத்தர்கள் வள்ளி யெனப்பெயர் சொற்றி
பரிந்து சிறப்பொடி குன்றவர் மன்னது பாரில் வளர்த்திடுநா டுவே
டிருந்திய யாண ளிளங்குயி லாறிரு திருவய துற்றனளால். (கஅச)

ஏவை முனிந்தொளி ரெஃக நெடும்படை யென்ன விலங்கியகட்
பூவையை வேடுவ ரானவ ரேனல புரந்திட வைத்திடலுங்
காவல் புரிந்தித னத்துறு நாளுயர் கந்த விலங்கலொர் இச்
சேவ னெடுங்கொடி யண்ணல்பெருத்த செருத்தணி யுற்றனனே. ()

வந்து செருத்தணி யப்புத வெற்பிடை வள்ள லிருந்தருளச்
சந்தர வள்ளியை நாரத னாகிய தொன்மைகொண் மாமுனிகள்
டெந்தை குகன்க ணிண்கி வணங்கி யிசைத்திட மாமயல்கொண்
டிக்திய வேலவன் வேடுவர் போல வருக்கொடி சென்றனனே. ()

விண்டொடு வள்ளி விலங்கலி னேகி விலங்க விலாவெழிலேர
டண்டரி தாமித ணத்தி லிருந்தவ ருங்குற மாதுதனைக் [ழந்
கண்டனன் மாமயல் கொண்டிடர் கொண்ட கருத்தொடு நின்றபுக
தொண்டிற லோன்விர கத்துரை பற்பலவோதின்ன மாதினொடும்.]

ஆங்கது காலையில் வேடுவ ரோடவ ளத்த னடைந்திடலும்
வேங்கை யுரித்த பரம்பரன் மாமகன் வேங்கை யுருக்கொளவே
வாங்கில் புகழ்ப்பெறு கானவ ரானவர் வந்து வளைந்துகின்
திங்கிது வல்லை பறித்து முறித்திடு மென்று புகன்றனரே. (கஅஅ)

அன்னவர் தம்மை விலக்கி யவர்க்கிறை யன்பு மகட்டுடரியா
வின்னதி யாதென வேது மறிந்தில னென்று புகன்றிடலு
மன்னிய வின்னது நின்றுணை யாகி வளர்ந்திவ ணிற்கவென
வந்நிலை தன்னி லகன்றனன் முன்பென வண்ணலு நின்றனனே. ()

இன்பொடு நின்றவ னுன்றனை யன்றி யெனக்கொரு தஞ்சமிலை
யன்புட னொருதி யென்றனை யென்றெம தன்னையொ டோதலுமே
பின்பு மிருங்குற வர்க்கிறை யான பெருந்தகை வந்திடவே
பொன்புனை சைவ விருத்த னெனும்படி போயின னங்கவனேர். ()

ஆதர விற்திரு நீறு கொடுத்தன னாகி புகன்றிடலு
மேதமில் கொற்றவ னச்சின தேதென விவ்வரை யிற்குமரி
திதற வாடுற வந்தன மென்றருள் செய்யவ தாடுபுநம்
மாதினொடுந்துணை யாயிரு மென்றவன் வைத்தகல் வுற்றனனே. ()

வள்ளியை நோக்கி விருத்த னெனும்படி வந்திடு மெந்தைபிரா
னுள்ளுறு நீரில் விடாயுடை யோனென வோதவ தற்கொருசா
ரெள்ளில் புகழ்க்கொடி நற்கனை யின்கரை யெய்த மெலிந்தவர்போ
வள்ளியரும்புன லுண்டெமையானுடை யண்ண லறைந்தருள்வான்.

ஏதமி னீரின் விடாயை யகற்றினை யென்னை யினித்தழுவித்
காத லகற்றுதி யென்று புகன்றிரு கைகள் குவித்திடலு
மாது சினந்து படர்ந்தன ளத்தியின் வுத்திர னைக்குமர
னாதர வோடு நினைப்ப வெதிரந்தன னுனைய தாயெதிரே. (ககங்)

கண்டனன் வள்ளி வெருண்டு திரும்பினள் கந்தனை வந்துதழீஇக்
கொண்டன னுடம்பல கற்றிடி னீர்நகை கொண்டது செயல்வென
வண்டர் பிரானிரு கைகள் குவித்தன னத்த வெழுந்தருளென்
றெண்டிறல்வேழமொ டோதலு மன்னது வப்பொடுசென்றதுவே.

அன்னது பின்பது மாமுகன் வள்ளியை யாசையொடும் புணராப்
பன்னிரு கையொ டுருந்திட மங்கை பணிந்து புகழ்ந்திடலு
மன்னு தினைப்புன மேகுதி யாமவண் வந்திடு வோமெனவே
துன்னிய வேன லுறுமபடி யுற்றன டோழியு மெய்தினனே. ()

ஏனல ழிந்திட வெங்கன மேகினை யென்று விளம்புதலும
பூநறு மென்கனை யாடிவ ரும்படி போயின னென்றிடவே
மேனி வியர்ப்ப முலைத்துணை விம்ம வெளுத்திட வாய்புரியு
மூனமி நண்கனை யெவ்விடை யுற்றுள தோதென வோதினனே. ()

நன்றிது நன்றி தெனக்கு மொர்குற்ற நவின்றனை யென்றுவெகுண்
டொன்றி யிருந்துழி வேலவன் வேட ருருக்கொடு வெய்யமதந்
துன்று விறற்கரி யொன்றென தம்பொடு சோரி சொரிந்திடவே
யின்றிவண் வந்துள தோவென வோதின னேதமின் மாதர்கண்முன்.

அவ்விடை யிற்குகன் மங்கை புணர்ந்ததை யங்கவர் பார்வையினுள்
மைவிழி நன்பி யறிந்து பிறிந்தயல் வன்புன மீதுறலுள்
கவ்விய வேலவ னன்னவண் முன்புக லந்தெழில் வள்ளியையெற்
கிவ்விடை யீகுதி யல்லதி யான்மட லேறுவ னென்றனனே. ()

என்ன லு மன்னவள் வள்ளியை யெய்தி யிணங்குறு மாறுரையா
மன்னிய வேல னிடைக்கொடு வந்திட வள்ளியும் வேலவனு
மின்ன லறுங்கல வித்தொழில் செய்துபி னேனல் புரந்திடவே
பொன்னுறு வேலன் கிடத்தலுமெம்மனை போயினள் சேடியொடும்.

வென்றிகொள் குன்றவ ரேன மடிந்திட மேனினர் மாகினையிற்
சென்றிடெ னத்துணை மாதொடு வீடு செறிந்து வருந்தியுறப்
பொன்றிகழ் வள்ளியை நாடி மெலிந்து புலம்பி யிருப்பொழுதின்
வன்றிறல் வேலவன் மங்கை யிருந்த மனைப்புற முற்றனனே. ()

வேலனை யன்பொடு கண்டனள் சேடி விருப்புறு வள்ளிதனைக்
கோலமொ டிக்கொடு வந்தனள் பாணி கொடுத்தன ளின்னவளைச்
சாலவு மன்பொடு காத்தரு ளென்றுரை சாற்றலு நம்மிடைநீ
மாவேந றுங்குழல் வைத்திடு மன்பு மறக்கில மென்றனனே. (உருக)

என்று புகன்றவ னின்று மகன்றெழி லெய்திய மாகினொடுந்
சென்றொரு காவி லிருந்தனன் வைகறை சேர்தலும் வள்ளிதனைத்
துன்றெயி னர்க்கிறை கண்டிலன் மண்டிய சுற்றமொ டங்குழுமிப்
பொன்றி லடிச்சுவ டொற்றி நடந்து பொழிப்புடை யுற்றனனே. ()

கண்டனன் வள்ளி வெருண்டன என்பொடி கந்தனை வந்தனைசெய்
தண்டினர் வேடுவ ரென்செய்வ தென்றிட வன்றெதிர் குருயிரைக்
கொண்டி மெஃக மிருந்துள தஞ்சலை கொல்லுதும் யாமென்வே
மண்டிய வேடுவர் வந்து வளைந்து வடிக்களை வீசினரே. (௨௦௩)

மாரியெ ணும்படி வாளிசொ ரிந்திட வள்ளற னாதருளாற்
சீரிய கையிலு றுங்கொடி யாகிய சேவலொ ஷித்திடவே
யாருமி றந்தனர் வேலவ னங்க ணகன்று நடந்திடலுஞ்
சோர்வி லெழிற்பெறு குன்றவர் மாது தொடர்ந்து படர்ந்தனளே.

மேதகு நாரத எவ்விடை வந்தனன் வேலவ னைப்பணியா
வோதுதி யிங்ங னியற்றிய தென்ன வுவப்புறு வள்ளிபொருட்
டேதமில் வேலவ னிங்ங னியற்றிய யாவும றைந்திடவே
திதறு நாரத னாகிய பேருள சீர்முனி கூறுவனல். (௨௦௪)

எம்பெரு மானிவண் வேடுவர் யாரு மிறப்பவி யற்றினையிக்
கொம்பினை வவ்வி யகன்றிட னீதிக்கோ லோவென வோதுதலு
மும்ப ரிடுக்கண கற்றிய வேலனு வந்து திரும்பியரோ
வம்புறு சோலையின் வந்தனன் மாதவன் வள்ளி யொடுங்கடிதே. (1)

ஒல்லையில் வேலவன் வள்ளி மடந்தையொ டின்மம ருயந்தெழவே
சொல்லுதி யென்னலு மன்னையு மவ்வகை சொற்றனள் சொற்றிடலு
வல்லை யெழுந்தன ராறு முகம்பெறு வள்ளலை யன்பொடுகண் [ம்
டெல்லை யிலாத வெருக்கொ டிறைஞ்சி யிசைத்திடு வாரிவையே. (2)

எங்கள் பிரானினி யெழும்மனை யுற்றெழி லெம்மனை தன்னைமணந்
தங்கொளு நின்பதி யேகுதி யென்னலு மன்ன செயற்கிசையா
மங்கு நெருங்கிய குன்றுறை கானவர் மன்னவ னிற்குறுகித்
துங்க நெடுமபுலி யாதன மீது துலங்க விருந்தனளே. (௨௦௫)

அங்கது காலையில் வள்ளியை யன்பிடு டண்ண மெரிந்திடலுங்
கொங்கு நறுந்தொடை வேடுவர் மாதர் குயிற்றிய கோலமொரீது
மங்கில் வளம்பெறு தெய்வ வனப்புடன் மன்னின ளின்ன துகண்
டிங்கிவ ளெம்புடை வந்தது நந்த மிருந்தவ மென்றனரே. (௨௦௬)

கொற்றம துற்றிடு கானவ ரானவர் கொற்றவன் முற்றெழிலான்
மற்றினை யற்றுயர் வள்ளி கரத்தினை வள்ளல் கரத்தினில்லைத்
துற்றிடு மென்மக னைக்கும ரேச வுணக்கருள் ிசய்தனனென்
றற்றமி லன்பொ டறைந்து சிறந்த வரும்புள் ளுய்த்தனளே. (௨௦௭)

அன்னது காலையி லெல்க நெடுங்கர வண்ணற னுதருளாத்
தன்னிகர் நாரதன் மன்றலி னுள்ள சடங்கு புரிந்திடலுந்
துன்னிய விண்ணவர் கண்ணை யன்புடை சுற்றி வழத்திடவே
கன்னி மடந்தையொ டந்தர மீதிருள் கந்தரன் வந்தனனே. (உகக)

தந்தையு மன்னையும் வந்தது கண்டொரு தந்தி முகற்கிளவல்
சிந்தை களித்தெவ ரும்முண ராவகை செய்ய கரங்க்குவித்
துந்து பெரும்புக மும்பர் தமக்கு முவந்தருள் செய்திடலும்
புந்தி மகிழ்ந்துயர் விண்ணவ ரோடு புரந்தக னேகினனே. (உகஉ)

சம்புவ கன்றுழி நாரத னுற்று சடங்கு முடிந்திடலு
மமபு நெடுஞ்சிலை வேடுவர் மாதர்க ளாசி புகன்றிடவே
வம்பு பொருத்து கடம்பு தடம்புயன் மங்கையொ டங்கணெழுந்
தும்பர் புகழ்ந்திடு குன்றவர் மன்னொ டிரைத்திடு வானிவையே. ()

அருத்தி பொருந்தி யவுன்ற னியற்கை யனைத்து மியற்றுபுவிங்
கிருத்தி யெனக்கடி தங்க ணிறுத்தி யிலங்கெழில் வள்ளியொடும்
பெருத்திடு மன்ன சிலம்பை யகன்று பிறங்கு வளக்குலவுந்
செருத்தணி மால்வரை வந்தன னுந்திய சேவ லுயர்த்தபிரான். ()

அண்டர்கள் கம்மிய னன்னதின் முன்ன ரமைத்திடு மாலயமுற்
றொண்டொடி யோடு மிருத்தலு மங்கை யுவந்து வணங்கியெழிற்
கொண்டிடு மின்ன சிலம்பி னியற்கைகள் கூறுதி யென்றிடலு
மண்டிய வக்கிரி மேன்மை யனைத்தையும் வள்ளல் புகன்றனனே. ()

உய்வகை தந்திடு கந்த னதற்பி னுரக்கிரி வில்லுடையோ
* நைவகை மேனியி லோர்வடி வங்கண மைத்தமை யாமகிழ்வான்
மெய்வகை யர்ச்சனை செய்ததி னுள்பல மேவிவிளங் கெழில்சேர்
மைவிழி மாதொடு கந்த விலங்கலின் மந்திர முற்றனனே. (உகசு)

உவநு.

வண்டார் தொடைக்குமுன் மருத்துவ னளித்த திருமங்கை
கண்டா ளொழுந்தெதிர் நடந்தாள் பணிந்தனள் கரத்தா
லண்டார் தமக்கரி யெடுத்தே யுரத்திடை யனைத்தான்
விண்டா னுமறந்தவிடை வள்ளியவ டாண்மிசை விழுந்தாள். ()

* ஐவகைமேனியி லோர்வடிவென்றது—சிவசாதாக்கியம், அழர்த்தி
சாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்திருசாதாக்கியம், கர்மசாதாக்கியம்
என்னும் பஞ்சசாதாக்கியங்களுள் ஒன்றாய் பீடலிங்க ரூபமாய் உள்ள
கர்மசாதாக்கியத்தை.

ஈரூன தற்றபுகழ் யாணருள வள்ளியை யெடுத்தே
மாறா நெடுங்கிரி யிரண்டுட னிரண்டுபொரு மாபோல்
வீரூன கொங்கையொடு கொங்கைக னெருங்க வரமீதே
பாறாணி கர்த்தமொழி புல்லிமுக மன்பல பகர்ந்தான். (௨௧௮)

மின்னு துசப்பனைய மாதரோ டரித்தவிசின் மீதே
யொன்னு ருடம்பிடி யுடம்பிடி பிடித்தவ னுறைந்தான்
பொன்னு டன்மங்கை யிவள்வந்த பரிசென்ன புகலென்ன
வன்னு டனக்கிவை யுரைக்குமெமை யாளுடைய வண்ணல். (௧)

முன்னுண் முகுந்தனிடை வந்தீ ரெமைத்தமுல முன்னிப்
பன்னு னெடுஞ்சர வணத்தே தவத்தொழில் பயின்றீ
ரந்நா ளினும்புடை யடைந்தே மகத்திறை யகத்து
மின்னூர் படைப்பு ளினர்கண்ணும் வளர்வீரென விடுத்தாம். (௧)

மருந்தான விற்பமொழி யிந்திர னிடத்து மகளாய்
யிருந்தா யிருந்துழி மணந்தா முனக்கினைய வின்ன
டிருந்தார் வணங்கெயினர் பால்வரை யாமினிது சென்றே
பொருந்தா சையோடு பலசெய்துவ துவைத்தொழில் புரிந்தாம். (௧)

செந்தே னறும்பொழின் மருத்தரு செருத்தணி வரைக்கண்
பந்தே பொருந்திய கரத்தா யிருந்தொளி பரப்பு
மிந்தே புரிந்தமுக வின்னமட மங்கையொடு மிங்ஙன்
வந்தே மியாமென மகிழ்ந்தான் மருத்துவன் மடந்தை. (௨௨௨)

சீரா ரடற்குலிச பாணிமக ளானதிரு மாதும்
வாரார் முலைக்குறவர் காதுமிரு பாலினும் வயங்கப்
போரா ரரித்தவிசின் மீமிசை யினம்பரிதி போல
வேரா ரடற்குமர நாயக னுவப்புட னிருந்தான். (௨௨௩)

மைந்துற்ற சேவலு மிருந்தகரு மொண்பணியை வவ்விச்
சிந்துற் றிடுந்திறன் மயூரமொடு வேலுமுயர் தேரு
மெந்தைக்கு நாடொறு மிடும்பணி புரிந்தவ ணிருந்த
கந்தப் புராணச் சுருக்கமு நிறைந்தது களிப்பால். (௨௨௪)

வேறு.

வேல்வாழி மயில்வாழி சேவல்வாழி வேறுமுள படைவாழி
விளங்குதண்டைக், கால்வாழி யருள்பொழியும் கிழிகள்வாழி கவிண்
குலவு மீராறு கரங்கள்வாழி, மால்வாழி வாழியெனப் பணிந்து

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

வாழ்த்து மலைமாத தருமுருகன் மகிழ்ந்தவாறு, பால்வாழி யெனை யானுந் கருணைவாழி பங்கிருந் க மங்கையர்தம் பதங்கள்வாழி. ()

வேறு.

ஆதி வாழிய வஞ்செழுத் தோடுவெண்
பூதி வாழிய புண்ணியர் வாழிய
நீதி வாழிய நீன்புவி வாழிய
கோதில் சைவக் குலமிக வாழியே. (உஉசு)

மெத்து விற்பவி யாபக மாகிய
முத்தி தந்தெனை யாட்கொண்ட முன்னவன்
பத்தர் மொய்த்தசம் பந்தன் கமலைவா
முத்தன் வாழி யடியவர் வாழியே. (உஉஎ)

வீர வேற்கை விமலன் மகிழ்ந்திடப்
பாரி னோர்கள் பரிந்து புகழ்ந்திடச்
சீரு லானிய செந்தி னகரிடை
யேரி னோடரங் கேற்றிய திந்தநூல். (உஉஅ)

வேறு.

துய்யதர மறைக ளாலுந் துதித்திட வரிய தான
செய்யவே ளடிகள் வாழ்க சேவலு மயிலும் வாழ்க
வெய்யசூர் மார்பு கிண்ட வேற்படை வாழ்க வன்னான்
பொய்யில்சீ ரடியார் வாழ்க வாழ்கவிப் புவன மெல்லாம்.

ஆறாவது

தக்ஷகாண்டம்

முற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள்-க0சக.

கந்தபுராணச்சுருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

வேலுமயிலுந் துணை.

சிவசண்முகன் ஸ்ரீண.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

உபதேசகாண்டம்.

காஞ்சீபுரம்

சுகனேரியப்பநாவலர்

அருளிச்செய்தது.

சூராதிகளொடுக்கச்சருக்கம்.

காப்பு.

குழவி வெண்பிறை மிலைசியோற் குணித்தமா தவத்தி
னிழைத டம்புன லருவிதா ழிமையமீன் றளித்த
மழைம தர்த்தகண் மரகதப் பகம்பிடி பயந்த
தழைம டற்செவித் தந்திபொற் சரணமே சரணம்.

வேறு.

உள்ள மோர்ந்தனர் கேட்டுழி பெம்முழை யொருங்குணர்ந்
தொருங்காகப், பள்ள வார்மடைப் புனலெனத் தொகுத்தனை யாம
தன் பயன்றுய்த்தேம், வெள்ளெ யிற்றுவெஞ் சூரனை முதலியோர்
விளிந்தபின் னவராவி, கொள்ளே வேற்படை யொடுக்கிய தன்மை
யைக்கூறுதி பெயமக்கென்றார். (க)

பன்னு மாதவத் துறையுளோர் கேட்டுழிப் பழகினைப் பகை
வென்றோன், பின்ன லஞ்சடை நெடுமுடி துளக்கின னுலகையிற்
பெரிதுற்றா, னன்ன காரண மறைகுதுங் கேண்மினென் றறைகுவா
றொருகாலம், பொன்னி லங்குதார்ப் * பன்னிரு தடம்புயப் புகைவ
னெங்கோமான். (உ)

கான வண்டறாக் கற்பகப் பொதும்பர்சூழ் கந்தமா தனநின்று
மான வேலொடு மரகதக் கலவமா மயிப்புற மினிதேந்த
வேனை மாநிலத் திருவினை யாடலுக் கெழுந்தரு ளியநூன்று
ஞான நாயக னுமையொடு மினிதுறை கயிலையை நணுகுற்றான். (ஃ)

உற்ற காலையிற் களிமயிற் புறனிழிற் தொலிதரு சிறுதன்னைச்
சிற்ற முத்துணை நோவர மென்மெலச் சென்றவச் சிறுகாலேக்

* இச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பிரதம மகாசிருட்டியிலே மகேசுரரு
டைய இறதயத்தினின்றும் தோன்றியவர். இது வானுளாகமத்தில் கூறப்
பட்டிருக்கின்றது.

கொற்ற வார்கொடி மயிலொடுங் கயிலையின் கீழுறக் சூமரேசன்
கற்றை வார்கதிர்க் கயிலைசென் றிறைஞ்சினன் பன்னிருகரங்கூப்பி.

கறுத்த கண்டனைக் கண்ணுதற் பரமனை யடியவர் கருத்
தீமை, வெறுத்த நாதனை வெண்ணிலாச் சடிவியை வெருவலர் புரந்
தீய, வெறுத்த வாணகைப் புனிதனைக் கண்டுகண் களித்தன னுள
நெக்கான், மறுத்து வார்குழன் மரகதக் கொம்பரை வணங்கினன்
மகிழ்பெற்றான். (௫)

வருக முற்சிறு தண்டையஞ் சேறடி மைந்தனை யெதிர்நோக்கி
யுருகு காதன்மிக் கெழுந்தன னுவகையா னும்பரித றிலையின்றான்
றிருந டம்புரிந் தனனது நோக்கினன் சிந்தையன் பொடுநெக்கா
னருகு நின்மனன் மெய்பொடித் தருமபின நையந்தன னக்காலே. (௬)

முடங்கு வெண்டிரை பொருதிறுப் பாற்கடன் முன்றிலின்
முடத்துத்திப், படங்கொள் பாம்பணைக் கண்டியில படலையம் பசு
நதுழாய் மணிமார்பன், நடங்கொ டுஞ்சிறை யுவணமீப் பொலிந்
தொரு மேருவின் றிலேழுநீ, ரிடங்கொள் கார்மழை முளரிபூத் தன
வெண வெழுந்தனன் வருகின்றான். (௭)

தேவி வாழிய திருமறு மார்பினன் சென்றுநர் திசைநோக்கித்
தூவி யன்னமொன் றுகைத்தன னுன்முகசு சுருதியெம் பெருமானு
மேவு கற்பக நறுநிழ லினிதுறை விண்ணவர் கணஞ்சூழ
முவெ யிற்புரஞ் செற்றவ னுற்றுறை கயிலையை முடுகுற்றார். (௮)

ஆழி மாயனு மருமறைக் கிழவனு மவணிழிந் தயலாகப்
பாழி வெண்சிறை யுவணமு மன்னமு மொழித்தனர் படர்கின்ற
சூழி பற்பல காண்கிறும பிரளய வொடுக்கினு் முலவாத
சூழி மால்வரை கயிலையீச சென்றனர் திருநடந் தொழுதேத்த. (௯)

தொழுத கையினர் துளங்கிய மெய்யின ருருகிய தொடர்போடு
மழுத கண்ணின ரன்பினர் சென்றுழி யணிநெடு மணிவாயின்
முழுது ணர்ந்தறி நந்திகைப் பிரமபடி முடிதொட நெருக்கடி
வழுவி யேகினர் திருநடந் தொழுதனர் வழுத்தின ரயனின்றார். (௧௦)

மறை முழங்கிய முழக்கொலி யளவறு மாதிரங் கிழித்தோட
வறைக ருங்கழ லரிமுதற் புலவரேத் தண்டகோ ளகையோங்க
விறைதி ருப்பதச் சிலம்பொலி மன்னியிர்க் கினிகளித் திடரோட்ட
நிறைபெ ருங்கண் மரகர வெணுந்தொனி பெருநெடு நிலம்போர்ப்ப.

தேவ துந்துயி முருடொடு பஹுனைச் சில்லரிச் சிறுபாண்டில்
பாவு கண்படு மார்ப்பொடு திரிலைவெம் பல்லியத் தொகையார்ப்ப
மேவ ருஞ்சடைப் பகீரதி யுலட்டெழ விண்ணவர் கணஞ்சூழத்
தாவி னந்திகைப் பிரம்பினு லிமையவர் முடிமணி தகர்ந்தோட. (௧௧)

பணிப்ப டாம்பொதி யிமையின் றனித்தருண் மரகதப் பசும்
பாவை, கனித்த சிந்தையி னருகுநின் நியற்றிய கமலமென் கரப்
பாணி, தொனித்த பன்முறைச சதிவழி சீர்தொறுந் தூக்கிசை
செவிதூங்கக், குனித்த நாயகன் நிருநடந் தொழுதனர் விண்ணவர்
குழாத்தோடும். (௧௩)

குழைந்த சிந்தையர் குமிழிவிட் டொழுகிய கண்ணினர் குழை
யாநின், நிழைந்த வன்பின ருருகிய வென்பினர் முகிழ்த்தகை
யினைவாங்கார், விழைந்த வேட்கையி னின்றன ரயர்ந்தனர் மெய்
பொடித் துளநெக்கார், தழைந்த செஞ்சடைப் பரமன ராடல்கண்
டுவப்பொடுந் தலைநின்றார். (௧௪)

இன்ன நின்னண மாடல்கண் டுவப்புழி யெறிகதிர்க் கயிலைக்கீழ்
மன்னு சேவலு மரகதக் கொடுஞ்சிறை மயூரமு மினிதற்ற
வன்ன காலையிற் சூரனும் பதுமனு மரிமுகத் தவனுந் கூர்
மின்னு வெள்ளையிற் றடுகினைத் தாரக னெனப்படு வெய்யோனும்.

பூத வெங்கணக் குலத்திவர் நால்வரும் பொறிமயிற் கருகேகிப்[ரோ
பாத கிண்கிணிப் பங்கயம் பொறுத்தநின் பெருந்திறல் சொலற்பாற்
கேத னத்திறற் குக்குடத் தடுதிற் லெவர்கிளத் துவர்கெட்டேம்
போதி னுன்முகத் தலைவனு நுமமடி போற்றுத லெளிதன்றே. ()

இவைப நிந்துமற் றறிகில ராமென வெறுழ்வலிக் குடையோர்போ
கவர்கொ டுஞ்சிறைக் கலுழனு மன்னமுங் கருத்துற மதியாவா [ற்
யவம தித்தன வறிந்திலீர் போலும் நுமமொடு மடுபோர்க்கென்
றுவைசெ றுப்புழி நுமமொடு நால்வருமுருத்தெழுந் துடனிற்பேம்.

எனமொ ிறித்தன விருசெவித் துளைபுக வெரிப்பொறி விழி
கால, வனம யில்குலச் சிறைபுடைத் தெழுந்தது வாரணஞ் சினஞ்
சீறிப், புனைபு டைச்சிறை யடிதொடப் போர்த்தது பொரத்துணிந்
ததுபுத்தத், தினர்வி ழிக்குலம் வடவைகக் கியவுருத் தெழுந்தன
ரெதிர்நோக்கி. (௧௮)

உருவு சீற்றமொத் தெதிர்வர நோக்கிய வுவணமு மூலகோங்கிப்
பொருபெ ருந்திரைப் பிரளயஞ் சுவற்றிய புடைச்சிறை புடைத்தா
விருகொ டுஞ்சிறை மலரய னன்னமு மெதிர்நடந் ததுதம்மிற் [ர்ப்ப
செருவி னைத்தடு திமிலமிட் டிரப்பின திருகின சினஞ்சீறி. (௧௯)

வேறு.

செழித்தன வுரப்பின சினத்தன கனற்பொறி தெறிப்ப வெதிரே
விழித்தன கடித்தன மிதித்தன வலங்குதிரை வேலை சிறையாற்
சுழித்தன வுலட்டெழு நெடுங்கிரி முடித்தலை துளங்கி யதிரக் [மறுக.
கொழித்தெழு நிலத்துகள் கொழுந்தொடு படர்ந்துதிசை கொண்டி

ஆதவ னெளித்தன னைம்புறு பசும்பொனுல கண்டர் வெருளிப்
போதர நினைத்தன ரிடிக்குல மிடிப்பொடு பொரிந்து திருமான்
மீதொடு நெடுஞ்சிகர மாயிர நிரைத்தவட மேரு வரையு
மாதிர முழக்கவரு மாருத மெனப்பதறி மம்ம ருறுமால். (உக)

வாளெயி றதுக்கிய கணத்தலைவர் நால்வரு மனஞ்சி னவினார்
கோளுறு சினைக்கலுழ னோடெதிர் மலைந்தமர் கொடுத்த னர்களாற்
றொனாடு செடித்தலை கடித்துதறி டச்சிகி தடஞ்சி னையினன்
முளுறு சினைக்கலுழ னைப்பிடர் புடைத்தது முழக்க மெழவே. ()

ஆரண முதற்றலைவ னேறிய தடஞ்சிறை யனத்தி னுடனே
வாரண நெடுங்கொடி மலைத்திற லீதென வழங்க வசமோ
கூரடி யுதிர்ச்சவடு கொண்டெகின நெஞ்சுகுறை பட்ட குறைவாய்ச்
சோரியு களித்தெழ வயச்சிறை புடைத்தது துறக்க மதிர. (உ௬)

இத்தலை யருஞ்சம ரிழைத்தகரு டக்கொடி யிழந்து நெடுவான்
மொய்த்தசிறை தடடியெழுவோதிம மதன்பிறகு முந்து றுவதாற்
கைத்தலைநெடுங்கதை பொறுத்தெறி கணத்தலைவர் கண்டிகுதழ்வார்
சித்திர மயிர்கொடிய குக்குட மவற்றின்வழி சென்று தொடர. ()

சென்றிடுபெ ருங்கிசையு மாண்டமு மதிர்ந்துயிர் சிதைந்து மறுக
மன்றன்மல ரோனுல கடைந்தெகின் மறைத்தது வயக்க லுழலு
நின்றெழுது ணுக்கொடு முகுந்தனுல கத்திடை நிமிர்ந்து மறையக்
கன்றியம னத்தொடு தொடர்ந்தடி படர்ந்தது கலாப மயிலே. ()

ஆயிர மிதழ்க்கமல பிடுகை யிருக்குமய னாதி யுலகிற்
பாயது கணத்தினி லனத்துயிர் செகுத்தது படர்ந்து நெடுவா
னையது முகுந்தனுல கெய்திய விருஞ்சிறை வயக்க லுழனைப்
போயுயிர் பறித்தது முகுந்தனுல கம்பொடி படச்சி தறியே. (உ௭)

அங்கணம ரர்க்குமுக னாயக முகுந்தனுல கத்தை யழியாச்,
செங்கமல நாயக னிருந்தவுல கப்பதவி சிந்தி டமுனிந, தெங்கனும்
வெகுண்டுகொடி வாரண முயிர்ப்பொறை கொறித்த தெரிகும்,
வெங்கணிகல் வாலெயி றுடைத்தலைவ ரெங்கனும் வெகுண்டு
முனிவார். (உ௮)

இப்படி யருஞ்சம ரிழைத்திடு மதிப்பினி லெழுந்த விமையோர்
கப்படி விரப்பத முறுத்தநெடி தோடினர் கலக்க முறுவா
ரெப்படி யினிக்குடி யிருப்பதென விம்மலி னிரங்கி வெருவா
மைப்பாடி களத்தனட னப்புரி தருங்கயிலே வந்த ணுகினார். (உ௯)

அன்னவர் திருக்கயிலை யண்மினர் கொடுஞ்சம ரடர்ந்த மயிலு
மின்னெயி றுடைக்கணமும் வாரணமு மக்கயிலை வெற்பு மருவி
மன்னியொரு பாகமுற முந்தமர ரம்பொனணி வாயி வினுறு
வின்னலிவை யாரொடும் விளம்புது மெனத்தனி யிரங்கி மெலிவார்.

ஆயது நிகழ்ந்தபொழு தாரண முதற்பரணை யாடல் பரவிச்
சேயொளி விரிந்தபத பங்கயம் வணங்கினர் திரும்பி வரலு
மாயனை யெதிர்த்துநெடு வானவர் குழாமொடு வணங்கி வழிபா
டேயது புரிந்துவெரு வந்துபடு தங்குறை யிரந்து புகல்வார். (௩௦)

வேறு.

மூலா முதலே முளரித் திருநாபிப்
பூவா லுலகளித்த புண்ணியனே யெம்முயிரைக்
காவா யெனிலெவரோ காப்பார் கடலுறங்குந்
தேவா பகந்துழாய்ச் சென்னிப் பெருமானே. (௩௧)

அன்றோர் கனிறுதி மூல மெனவழைப்பச்
சென்றோடி யோடா விடர்தீர்த்த சேவகனே
குன்றா னிரைகாத்த கோவே யுலகனந்து
நின்றோ யெரிகிழிக்கு நேமிப் பெருமானே. (௩௨)

அய்யோ வமர ருலகிழந்த தாழியாய்
வெய்யோ மெமைக்காப்பா ருன்னன்றி வேறுளரோ
மையோடு மேனி மயூரக் கடுஞ்சி றையாற்
செய்யா னுறைநின் றிருநாடுஞ் சிந்தியதே. (௩௩)

வாழி மலரோ னிருக்கு மலர்க்கோயில்
பூழி படச்சிதைந்து போயினதே புங்கவரு
மாழி வரைப்புறத்தோ வண்டத்தி னப்புறமோ
ஆழி யிகந்தா யெளியே முணரேமால். (௩௪)

நீரேறு தாமரையோ னேறு நெடுந்தூவச்
சீரேறு மன்னஞ் சிதைந்ததாற் தேந்துளவக்
காரேறே பூங்கமலக் கண்ணு கடல்வண்ணு
போரேறே நீயேறும் புள்ளரசும் போயிற்றூல். (௩௫)

வெண்பாற் பிறையெயிற்று வெவ்வாய்க் கணநால்ன்
ருண்பா னவர்க்கில் வுலகடையப் போதுமோ
வெண்பா லடங்குமோ வெம்மோ ரிருப்பெல்லாங்
கண்பாற் கருணை சிறிதுளவேற் காண்பேமால். (௩௬)

என்ன வணங்கி யிமையோ ரெதிர்திற்பப
பொன்னுண் முளரி புயல்பூத் தனையோனும்
பன்னுண் மலர்க்கமலப் பண்ணவனும் போயினார்
மின்னு ரலங்கிலைய வேலோற் குறுகினார். (௩௭)

கண்டா நிருகண் களிகூர்ந்தா ரோர்மருங்கு
தண்டா மரைமேக மன்னுன் றனிரின்று
னெண்டா மரைத்தனில் வீற்றிருக்கு மோதிமத்தோன்
விண்டா னுழந்த பரிசெல்லாம் விளம்புவான். (௩௮)

வாரார் முலையுமையா வீன்ற மகவேயெம்
போரேறே வானுலகங் காத்தளித்த புண்ணியனே
தாரே நியகடப்பந் தாரோய் சமர்கடந்த
வீரா மயூரா விளங்கிலைய வேலோனே. (௩௯)

தேவே புரந்தரனார் செல்வமே செங்கமலப்
பூவே யெனக்கும் பொருள்விரித்த புண்ணியனே
துவே யலங்கிலைய வேலோய் கருதியறாக்
கோவே கடம்பலரும் பன்னிருதோட் குன்றமே. (௪௦)

நாதா வொருதனியே நான்மறையே நாப்புரட்டி
யோதா மறையேப் பிரணவத்தி னுண்மையே
பூதாதி வின்றும் புலப்படாப் போர்க்களிறே
வேதா கமத்துறையே தண்கருணை வெள்ளமே. (௪௧)

தேங்கு திரைததும்பு தெண்ணீரின் மெய்ஞ்ஞான
மோங்கி நிரம்பு சரவணத்தி னுற்பவமே
தாங்கு சிறியதண்டைத் தாளோ டிடையறாப்
பூங்கருணை யாறுமுகம் பூத்தபொலம் பொற்கிரியே. (௪௨)

கூற்ற முரணுக்கு மாறெழுத்துக் கொண்டடியேம்
போற்று மெளியாய் வலியாய் புராதனனே
யாற்ற வரும்புலத்தை வென்றோ ரகந்தெனிய
நோற்றிழைத்த வெண்ணு னுடங்குமணி மார்போனே. ()

என்று பலவு மெடுத்தேத்திக் கைகூப்பி
நின்று மலர்வாய் புதையா நிகழ்த்துவான்
கன்று சினக்கணமுங் குக்குடமுங் கார்மயிலுஞ்
சென்றெகினத் தோடுங் கலுழனெடுஞ் சீறினவாள். (௪௪)

சூராதிகனொடுக்கச்சருக்கம்.

சீறுஞ் செயலொழிந்த திண்சிறைய வன்கலுழ
 னேறுந் தமிழே னெனைத்தாங்கு மோதிமத்தோ
 டாறுஞ் சிறகோய்ந் தலமந் தமரிழந்து
 மாறஞ் சினவாய்ப் புறங்கொடுத்து வானடைந்த.

(சடு)

பின்போ யெனதிருக்கை மாளப் பெரிதிழைத்து
 வன்போடென் னோதிமத்தை மாய்த்து வயக்கலுழ
 னென்போ டொடிய முடித்துமறிந் தேகினவாற்
 பொன்போ லுருவா யரியுலகும் போயிற்றால்.

(சக)

வானோ ரனேக ரிரந்தாரவ் வானோரி
 னேனோர் வடவரையும் பல்வரையு மெய்தினார்
 யானோ புகல்வ னிவர்பிழைத்தா ரீங்குற்றார்
 தேனோ டினவண் டிழபூந் தெரியலாய்.

(சஎ)

என்றுரைத்த வெல்லார் திருசசெவிதாழ்த் தெம்பிரான்
 குன்றுருவ மன்ன கணத்தோர்க் கொணர்கென்றோ
 னின்ற கணத்தோர் நெடிதோடிக் கூவுறலு

* மன்றிழைத்த சூரன் முதலோர்வந் தணமினார்.

(சஅ)

நாவாய் வறப்பக் குறுத்தா ணடுநடுங்க
 வோவாத் திறலோய்ந் துயிர்நடுங்கி யுள்ளழிந்து
 மேவா வெருவருத்த நின்றனரால் வெங்காலத்
 டிவாய்ந்த கண்களுடன் பாலிற் றெனிர்தனவால்.

(சக)

வந்தா ரடியற்ற மாமரம்போல் வீழ்ந்துபணி
 தந்தா ரவரைத் தனிலே லிறைநோக்கிச்
 செந்தா மரையுலகு மேலுலகுஞ் சேதித்தீர்
 நந்தா வலிதொலைத்து வானவர்க ணுடழித்தீர்.

(ரு0)

நீவி ரினிப்போய் நெடுநீர்ப் பெருநிலத்துப்
 பாவ நிருதகுலத் துற்பணித்துப் பன்முறையாற்
 நேவ ரிவர்க்கிடுக்கண் செய்வீர் கடைமுறையெம்
 பூவிலைய வேலாற் றெலைந்து கதிபுகுவீர்.

(ருக)

என்னுங் கடுஞ்சாபங் கேளா விகழ்பூதர்
 மின்னுஞ் சுடரிலேவெள் வேலோற் பதம்பேரீற்றி
 மன்னுங் கொடியே நிருதர்குலம் வைகுறினு
 நின்னை பகலாத நெஞ்செமக்கு வேண்டுமால்.

(ருஉ)

* அன்று - பகைமை.

0. தீவாய்விழித்தவிழிபாலிற்றிகழ்ந்தனவால். ஏன்மும் பாடும்.

ஈகன்றி மற்றென் றுளதா லெளியேங்கள்
போதுங் குலத்துப் புரிதவத்தா னெட்டிலேவேல்
காதுந் திறத்திற்குங் காலை மயிலாகிப்
பாதம் பொறுக்கக் கொடியாகப் பாவிப்பாய். (௫௩)

ஆய வரமிரண்டு மெம்பா லருடியெனத்
துய முறுக்கெயிற்றுச் சூரன் பதுமனெடு
மேய வுலகையொடும் பெற்றான் மிகுதவத்தான்
மாபை வயிற்றிலிவர் நால்வோரும் வைகினார். (௫௪)

மானா வலிதொலைந்து மாண்ட வயக்கலுழன்
முளார விந்தன ரேறுந் தனியெகினந்
துளாய் முடிந்த சுரநுலக மெம்பிரான்
மேளா நிரண்டிடையான் சொல்லினிலை பெற்றனவால். (௫௫)

மூரிக் கமல விழியாற்கு மூதுணர்ந்த
வேரிக் கமலத் தயற்கும் விடையருளி
வாரிக் கருணைப் பெருமான் மயிலுடைத்துப்
பாரித்த கந்தப் பணிவரையிற் போயினான். (௫௬)

என்று மிளையா னியம்பு மொழிதிறம்பாத்
துன்றுந் துணைத்தடந்தோட் சூரன் பதுமனெடு
மொன்று தனிவயிற்றி னோருருவா யுற்பவித்தான்
நின்ற விருவ ருடன்பிறந்தார் நீணிலத்தில். (௫௭)

குலப் படைபொறுத்த சூரபன்ம னென்றொருவன்
சிலக் குணமொழிந்த சிங்கமுக னென்றொருவன்
சாலத் தவமிழைத்த தாரகனென் றொருவன்
ஞாலத் தசுரர்குல மன்னவராய் நண்ணினார். (௫௮)

பூவிற் பொலியும் புனைகழலோன் போர்வேலாற்
காவற் கணத்தோ டிருவர் கலந்தொழிந்தார்
துவிற் பொலிகுலச் *சூர னுயிரிநந்து
சேவற் கொடியு மயிலுமெனச் சென்றொழிந்தான். (௫௯)

ஈது நிருதப்பிரா னெய்தியவா றிக்காலை
யாதி முகனா ளாரும்பியதர் லென்றருளிச்
சூத னுடைத்த பரிசெல்லார் துரிசறுத்த
மாதவத்தோர் கேட்டு வழத்தி மகிழ்சிறந்தார். (௬௦)

* சூரபன்மரவிந்து-சென்றொழிந்தார் என்றும் பாடம்.

வேறு.

ஈங்கிவனிப் பரிசாய தெனவுணர்த்த வுணர்ந்தனம்யா மினிநீ யைய, வாங்குபிறை வளையெயிற்று வாள்வுண ருயிரொழிய மடிந்த ஞான்று, வீங்குதுணைப் பனைத்தமுலை யசமுகியு மிவட்பயந்தா வெய்ப வேற்கட், டாங்குகருங் குழனமாயை யெனுமவளு மொழிந் தவழி சாற்ற வேண்டுமெ. (சூக)

என்றுமுனி வரரியம்ப விருந்தவத்தி னிருங்கொழுந்தா யெழுந்த சூதன், வென்றுபுலன் களையிகந்த மாதவத்தீர் கேண்மினென விளம்பு மேனாட், பொன்றிகழ்கின் கிணியுமாரித் தண்டையந்தான் முருகனெனும் பொருத ஞாட்பின், மன்றலெழுங் குழன்மாயை கதிர்ப்பகைக்கோர் மறையறைந்து மறைந்து போனான். (சூஉ)

போயநெறித் தலைப்பயந்த மகட்புணர்ந்துன் னெடும்பிறந்த புதல்வர்க் கெல்லா, மேயவிற லீனிபபுகுதா தொருகுமான் றிருக் கைவடி வேலால் வீவ, ராயதுவந் துறுமளவை யிவனிருத்தி மந் தரவெற் படைகின் தேன்யான், றியநெறித் கொடுஞ்சூரன் முதலி யோர் களத்துலக்குஞ் செயனீ யோர்வாய். (சூஊ)

மந்தரவெற் பினையடைந்து சீகுலமாப் பருப்பதத்து வருகின் தேன்யா, னிர்தநெடுங் கொடுஞ்சமரி னிவிரிப்ப துணர்ந்துபின்ன ரிவனுறாது, வந்தொழிதி வருந்தலை சீகுலவெற் பினேநோக்கி வருதி யென்னு, வந்தரவா னவர்குறித்து நகைவழங்க மாயையவ ணகன்று போனான். (சூசச)

பொருசினத்த வாள்வுணர் கிளைமுழுது மடுகளத்துப் புலவு வேலாற், செருவொழிய வுயிரிறந்தார் மாயைதனைப் பயந்தளித்த தீயோ னெடுங், தருவுகருங் சிறைப்படுத்த சூரனரு ளிரணியன்பா தலத்துச சார்ந்தா, னுருகியசெம் பெனத்தெளிந்த கண்ணியச முகி யரற்றி யோடி னாளால். (சூரு)

மலைத்தலைவெம் முலைத்தலத்தி னிடையெனத்தன் கரட்புடை க்கு மருளு மேங்கும், பிலப்பகுவாய் திறந்துமுக டதிரவெடுத் தழுதரற்றும் பின்பார்க் தோடுங், கொலைத்தலைமுத் தலைப்படை யோன் கொடுத்தவர மின்றளவோ வென்று கூறு, முலைத்தலைநின் றுருகுமெழு கெனக்குழைந்து தனையின்ற னுறையு னுற்றான். ()

சீகுலமாப் பருப்பதத்தி னழுகாற்றிச் செல்வாளை யெதிர்த்து செல்லா, மாகுலமுற் றுறமுடிந்த தெனவுணர்ந்த மாயைநெடு மண் ணில் வீழ்ந்தாள், சோகமெடுத் தலைப்பமற்றை யசமுகியு மவளடி

யிற்றுயர்ந்து வீழ்ந்தா, ளாகுலத்துக் கொருநிலை ருலகதிரத் தழு
வியழு தரற்றி னூரால். (சுஎ)

அந்தரவா னவர் பணித்த பணிதலைக்கொண் டியற்றுமுடம்
யயர்வு தீர்த்தார், சுந்தருவ ரியக்கர்சித்தர் விஞ்சையாத் தீராத கவ்
வை தீர்த்தார், சுந்தரிமங் கலந்தடவி நெஞ்சுதொட்டு முறுவலித்துத்
துயரத் தீர்த்தா, ளிரந்திரனை முதலினோர் காற்றழும்புங் கரத்தழுமபு
யிழந்தா ரின்றே. (சுஅ)

பொருவருவெண் குடைநிழற்றிப் பொதுக்கடிந்து பலவண்
டம் புவன மெல்லா, மருவரம்பெற் றினிதளித்த வகரர்குலம் பொ
ருகளத்தி னவிர்து மாளத், தருவிழந்த விர்திரற்கன் றடுகளத்தி
னெதிர்த்தபுறந் தந்துமானச, செருவிழந்த தலைவரினி முகமலர்ந்து
தமதுபதஞ் செலுத்து வாரால். (சுச)

அரிமுகவ நெடுத்தரைத்த மொழியுணரா யண்டமுற்று
மளந்த செங்கோ, லெரியினுஞ் தனையோலும பெருவரனு மெறுழ்
வையு யிழந்தாய் போலு, முரியவுயிர்த் துணைவரென வொருவரா
யினிப்பிறப்பா ருளரோ கெட்டேன், விரிதருகற் பகர்ம லிர்திரை
ரரசுகொண்ட வெகுளி வேலோய். (எ0)

ஒழியாத பெருவளனு மூவர்க்குஞ் சலியாத வுரனு மென்று,
மழியாத பெருவரனு மழிந்தனைமற் றுனதெழிலு மழிந்த தேயோ,
சுழியாறு சடைக்கரந்தோன் மதலையிவ னெனவுரைத்த சொற்கே
ளாயாற், பழியாவி சுமந்துநுமமை யிழந்திருந்தே னுடன்பிறந்த
பரிசு நன்றே. (எக)

எனவரற்று மசமுகிகட் குமிழியெடுத் தெழிபுனலை யிருகை
மாற்றி, மனமயக்க மொழிதியென மாயைமகட் கருகிருந்து மம்பார்
தீர்ப்பான், புனைமயிலுங் கொடியுமெனப் பெற்றற்கரும்பே றினிது
பெற்றுப் பொலிந்தான் முன்னோ, எனமுனைக்கு நான்முகனு மரி
யுயிவ னடிதொழுதற் கணிய ரன்றே. (எஉ)

பண்டிழைத்த மாதவத்தாற் கிடைத்தனன்மற் றிதுவிதன்
மேற் பதவி யுண்டோ, தண்டையஞ்சீ ரடிசுதுவுந் துகள் * படியப்
பெற்றனனெத் தவமோ வென்ன, வண்டிமிர்பைந் துணரோதி யன்
னையுரைத் தனையினை வதன நோக்கிக், கெண்டையக ணசமுகி
யுஞ் சீறிதுமனக் கவலொழிந்து கிளப்ப தானான். (எங)

சூரபன்ம எடுகுருகிப் புகர்முகத்த வேலினுரற் தொலைந்து
னெற்றி, வீரநெடுந் சிறைமயிலுந் சேவலுமா யினனென்ன

விளம்பி னாயத், தாரகனு மரிமுகனுந் சென்றடைந்த திசையுன ரேன் நமியே னன்னோர், சோரிசோரி முத்தலைச்சூன் மறலிலைப் பட்டனரோ சொல்க வென்றாள். (எச)

ஆயதுமுற் றுணர்ந்தறிவா னுரைக்கின்றே னசமுகிமற் றறிதி யென்னை, மாயையுரைத் திடுமனையோர் கயிலைவரு கணத்தினெடும் வாழ்ந்தா ரென்னத், தீயவினைத் திடுமிவரிப் பெறற்கரும்பே நடை ந்ததென்னை செப்பு கென்றா, டாயெனின் றிவட்டபயந்தா எவட்கறி ந்த முறையனைத்துந் சாற்ற லுற்றாள். (எரு)

முன்னொழிந்த நெடுங்காலத் திரைதிரைநின் றுவட்டெடுக்கு மரி முந்நீர், தன்னகத்து நவதீவிற் சாகததீ வொன்றுளதா லதனுட் டோன்றி, மன்னியசெங் கோலோச்சி யொருகுடையி னுயிர்புரக்கு மன்னர் மன்னன், பொன்னவிற்பைங் கழற்காழ்ப் பாபகானென் றுளனெருவன் புலவு வேலோன். (எசு)

அனையவனுக் குயிரனையா ளொருத்தியக மாட்சிபுரந் தளிப்பா ளன்னாள், புனைமணிமே கலையசுரு மாரியெனும் பெயருடையாள் பொற்பி னீங்காள், கனைகழற்கா லரசனெறி முறைதிற்பா ளருந் தகியிற் கற்பி னிற்பா, ளினையரிவ ரளவிறந்த நெடுங்கால மரசு புரிந் திருந்தா ரன்றே. (எஎ)

நங்கிவரின் றிழைத்தபெருந் தவப்பயத்தா லினிதுவப்பி னெ டித்து மோப்பத், தீங்குதலை மதலையொரு நால்வரிநற் துளரிவர்க் குச செங்கோல் வேந்த, னோங்குதிற் சூரனென்றும் பதும னென்று மிடடையருக் குரைத்தே னோர்க்குத், தாங்குகழற் சிங்க னென்றுந் தாரகனென் றும்புனைந்தான் றும வேலான். (எஅ)

தங்குலத்து முதியோர்பே ரீன்றெடுத்த மதலையார்க்குத் தந்த பின்னர்ப், பொங்கொளிப்பைங் கழலிவர்க்குண் முன்பிறந்த சூர னுக்குப் புரவு லல்கிச், சிங்கவா தனத்திருத்தித் தேவியொடு மருந் தவத்திற் சென்றா னன்னோ, னங்கணவ லுலகுபுரந் தொருகுடையி னுயிர்க்குதவி யருளி னால. (எசு)

அறநெறிச்செங் கோலோச்சி யவனிபுரந் தினிதளிக்கு மந் நாட் டென்பாற், குறுமுனிசுண் டிகைதூக்குங் கரத்தினனா தரித் திடுகைக் குடைய னாகி, மறைதவத்தோ ருருவுகொண்டு வந்தனை யோன் மனதிடத்து வரவு னோக்கி, முறையினினி துயிர்புரக்குந் சூரனருந் தவற்கெதிர்போய் முறையிற் றுழ்ந்தான். (அ௦)

அருந்தவமே யருந்தவத்தோர்க் கருமருந்தே யாரணமே யளி யேய் பெற்ற, பெருந்தவமே முழுஞானக் கலைக்கடலே யெழுந்தரு

எப் பெற்றே நெந்தை, திருந்துமல ரடிதீண்டக் கடற்கிடந்த தீவு
ஞ்செய் திறன் நென்னாக், குருந்தமலர்த் தமிழ்ப்பொதியக் குறு
முனியைத் தன்கோயில் கொண்டு புக்கான். (அக)

புக்கமுனி வனைத்தாளங் குயிற்றுமரி யாசனத்தி னிருத்திப்
போற்றித், தக்ககடன் முறையாவுந் தமபியரோ டினிதியற்றத் தமிழ்
ழின் வேந்தன், மிக்கெழுந்த பேருவகை வெள்ளமுளத் தவட்டெ
றிய வியந்து றோக்கிப், பக்கமருக கிருத்திரனத் தொழுதிருந்தா
ரன்னவர்க்குப் பகர்த லுற்றான். (அஉ)

வேறு.

ஆய வெண்குடை நீழலி னவனிகாத் தளிக்குந்
தூய சிந்தையிற் றரிசறு பெருங்குண முடையிர்
மேய நுகளைக் காண்குறும் விருப்பொடு மடைந்தோ
மேய நுண்பொரு ளொன்றுள தியம்புதுங் கேண்மின். (அங)

அறிவி னாலுளந் தூயவர்க் கன்றிமற் றறிவிற்
சிறிய சிந்தையிற் றீட்டுவ தன்றிது தெரிக்கின்
மறுவின் மாட்சியின் மந்திரத் துபநிடத் துசசி
யுறுவ தியாரினும் புலப்படா தொருபொரு ளுளதால். (அச)

கண்ணிற் காண்பன யாவையுங் கட்புலன் கதுவா
தெண்ணிற் காண்பது மெண்ணுறு புலன்களு மெண்ணும்
விண்ணிற் காண்பது மேலெனு மெவற்றிற்கு மேலாய்
நண்ணிக் காண்பது மப்பொரு ளல்லதார் நயில்வார். (அரு)

திருமு கக்களோ ராறுடன் றீவினை யனைத்தும்
பொருது வென்றுளன் பன்னிரு புயமுளன் புலரிப்
பரிதி யாயிர மென்னநின் றிமைப்பது பணியார்
குருதி யூற்றெழு வேற்படை திருக்கரக் கொள்ளும். (அசு)

தெய்வ மாமயி லொன்றவன் சேவடி தாங்கு
மைய வம்மயிற் பெருவலி யாரளந் தறிவார்
வைய முற்றவுங் கொறிக்குமோர் வாரணக் கொடியன்
பொய்யில் கேள்வியீ ரதன்றிம் யாவரே புகல்வார். (அஎ)

முருக நாயகன் சீறடி முளரியிற் சிறுதூள்
பொருளின் முக்கணன் புயங்களு முமைமுலைப் பொருப்பு
மருவி வாழ்த்தன சிதிதுநான் மாமயிற் பெருமா [கேழ்.
ஹெருவில் வைகலும் பொறுத்தன னென்னிலென் னுரைக்

முவ ராகிய முப்பெருந் தொழிலுடை யவர்க்குந்
தேவ ரியாவர்க்கு மருந்தவஞ் செய்தியற் றுநர்க்கு

மோவி லெண்ஞணத் தனையனை யுளத்தமைத் தல்லாள்
யாவ தாகுவ தன்னவர்க் கெடுத்தியா மியம்பில். (அசு)

ரது ளப்பித் திருத்தி ரெம்பிரா னிருதாட்
போது வைகலும் போற்றுகி ரென்றன் புலா
வாதி நாயகம் குவமைசா லருந்தவத் தலைவன்
வேத வேதிய னுசிகண் டொழிந்தனன் வியப்பின். (சு௦)

சாகத் திவினின் மருந்தவத் தவமுனி தணவா
யோக நாயக னெருவழிப் புருந்தன னுவர்க
டோகை வாகன மெம்பிரான் சேவலர் துவச
மாகல் வேண்டினா மென்றுதம மருமனத் தடைத்தார். (சு௧)

திரண விர்துவென் றெருமுனி சென்றன் நிரை
ரரண வேலையச் சாகத்தி வாங்கவற் கெதிர்போய்ச
சரண பங்கயம் பணிந்தனன் றுரகன் சிரதை
முரண கற்றரி முகவனும பணிந்துகைம் முகிழ்த்தான். (சு௨)

முகிழ்த்த கையின ருருகிய சிந்தையர் முனிபா
னெகிழ்த்த றெருசினர் புனற்படு கண்ணினர் நிறைந்த
மகிழ்ச்சி கூட்தர மாமதிற் கோயில்கொண் டீணந்தா
ரிகழ்ச்சி யிலலதோர் முழுமணித் தவிசக மிருத்தி. (சு௩)

செய்ய வேண்டிவ வரன்முறை யாவையுந் செய்தா
ரைய நின்னடி தொழப்பெறு மருந்தவம யாதோ
வையம் யாவையும் புரந்தன மாயினு மறுமை
வெய்ய திவினை பொழிந்தனம் யாமென வியந்தார். (சு௪)

அன்ன மன்னவர்க் காசிசொற் றங்கையா லமைத்து
மன்னு யிர்க்கினி தோர்குடை நீழலின் வகுத்தீர்
பன்னு நான்முறை திறம்புறா தறனெறி பயந்தீ
ரின்னு மொன்றுள துமக்கெடுத் தியம்புவா னியைந்தேம். (சு)

அதுக ருத்துணர்ந் தறிகுதி ரரியரற் கெனவோர்
மதலை தோன்றினன் மாநிலத் துயிர்புரற் தளிப்பான்
விதுழ டிச்சடை யவனையும் வேரிவண் டரற்றும்
புதுந றுந்துழா யவனையு மொழித்துயிர் புரப்பான். (சு௬)

அவனு கைக்குமோ ரழிமத்க் கலு திமால் யானை
புலன முற்றற விடிபடுத் தண்டமேற் புரட்டி
யிவர்த டந்திரைப் பிரளய நடப்புறி னெதிர்போய்க்
கவர்து ளைக்கரத் துறிஞ்சிரின் றுருயிர் காக்கும். (சு௭)

அன்றி யின்னுமோ ரருமறைப் பொருளுள தறைவாங்
குன்று யிர்த்தெழு மரகதக் கொழுங்கொடி யுருவாய்
மின்றி ரித்தன முத்தலை வேற்படை பொறுத்தாள்
பொன்றி கழ்ந்திடு மேருவும் வையமும் புரந்தாள். (௯௮)

புரந்து மாநிலம் பலகையுந் சுரிகையும் பொறுத்துக்
கரந்து பல்லுயி ரனைத்தையு மொருநெறி காப்பாள்
சுரந்த கங்கையுந் சடையின ருடனடர் தொகுத்தாள்
பரங்கு றித்திடி லவளல னுயர்ந்துளோர் பகரார். (௯௯)

அனைய ணுபுரத் தனிரடி தாங்குவா ளரிக்குப்
புனையு நான்மறை நாற்பத மெனத்தவம் புரிந்த
சினவு வள்ளுகி ரெனத்தவம் புரிந்தது திங்கள்
கனலி யீற்றெழுந் துருப்பினு மெதிருநீஇக் கவரும். (௧௦௦)

நுமக்கு வேண்டிய திக்கதி நோக்கிமற் றினையோர்
தமக்கு வேண்டிய பூசனை வரன்முறை தந்து
சமர்த்த லைப்பகை கடந்துபுன் பிறவிநோய் தவிர்ப்ப
தெமக்கு வேண்டிய திதுவென மொழிந்தன னெழுந்தான். (1)

முனைவ னேகிய டின்னநிற் நால்வரு முயலாத்
தனையர் பாலுல களித்தனர் தவஞ்செயத் தணந்தார்
புனையு மாமயில் வாரணம் வாளரி புகாமா
நினையு நெஞ்சின ரப்பதம் பெறுகுவா னினேந்தார். (௧௦௨)

மஞ்சி யங்கிய பருப்பத வனத்திடை வைகிப்
பஞ்ச வக்கினி நாப்பணின் றருந்தவம் பயில்வார்
செஞ்சு டர்க்கதிர் பொழிமழை யிரும்பணித் திவலை
நஞ்செ திர்ப்பினு மந்நிலை யல்லது நடுங்கார். (௧௦௩)

இக்க ணின்னவ ரருந்தவ மியற்றிடு மெல்லைத்
தொக்க நான்முக னரிமுதல் வானவர் துவன்றப்
புக்கி யாமனை புதல்வன்மற் றரியரன் புதல்வன்
மூக்க ணன்றிரு நடந்தொழக் கயிலையின் முன்னி. (௧௦௪)

தத்த மூர்தியக் கயிலையின் மருங்குறத் தணவா
வத்த னைத்திரு நடந்தொழக் கயிலைவெற் படைந்தா
ரித்த லைச்சிறைக் கலுமுனு மன்னமு மெதிர்ந்த
கித்தி ரக்கலா மயிலினை யடைந்தன செப்பும். (௧௦௫)

சாகத் தீவகத் தரசரோர் நால்வருந் தழுவித்
தோகை யுங்கொடிச் சேவலுந் தூர்க்கைவா ளரியும்
வேக வெம்பரிச் சாத்தனின் றுகைக்கும்வெங் கரியு
மாக வேண்டினின் றருந்தவ மழன்முகத் திழைப்பார். (க0௬)

வருட நாற்பதி னாயிரஞ் சென்றன மதியீ
ரருட ரும்பத முங்களுக் கிழக்குநா ளடுத்த
பொருவி னும்பத மின்னுகொ னுளைகொல் புகுவார்
வெருவ ரும்புனல் வருமுன மனைசெயல் வேண்டும். (க0௭)

என்னக் கூறியே கலுழனு மன்னமு மேக
வன்னக் கார்மயின் முதலிய வாகனங் குழுமித்
தின்னச் சீறிய வாமெனு மடுகினந் திருகிக்
கன்னற் போதினி லவருழைக் கடுகின கனலா. (க0௮)

கனல்வி பிடித்தன வனமெலாம் பொடித்தன கதுவி
யன்னமு கத்துநீ ரருந்தவ மிழைத்தவா றறையீ
ரெனவு ரப்புரை செவிபுக நால்வரு மேங்கி
மனன டிக்குற வரன்முறை நினைந்தவா வலித்தார். (க0௯)

அச்சொற கேட்டலு மபின்முதற் கூடிய வளைத்தும்
விச்சை மாதவம் புரிந்தருள் வேந்தரை வெகுளா
விச்சை யெம்பதம் விரும்பினீ ராதலி னினினீர்
கொச்சை மாகணக் குலத்தொடுங் கலத்திரென் றுரையா. (௧0)

மீண்ட டைந்தன கயிலையின் மருங்குற வேந்தர்
மாண்ட வெங்கணத் தலைவராய் வதிந்தனர் மறித்து
மாண்டு மாமயின் முதலிய வவற்றொடு மெளியேம்
வேண்டி மாதவ முறுங்கொலென் றிரந்தனர் விளம்ப. (௧௧)

மயிலுஞ் சேவலு முதலிய மனநெகிழ்ந் திரங்கிக்
கயிலை மாகணத் திருந்துநீர் நாள்பல கழித்தான்
முயலு நுந்தவப் பயனெலா முற்றுதி ரென்னப்
புயனி றக்கண மண்டவா பரணனிற் புகுந்த. (௧௧௨)

மாய னூர்தியு மலரய னூர்தியும் வனத்தி
னைய நந்தவ மழிப்பதம் கியற்றின வென்னத்
திய சிந்தையிற் கிடத்தியக் கணத்தவர் சினவி
மேய தோகையுங் கருடனு முடற்றுபோர் விளைத்தார். (௧1)

மூக்க ணுன்றிரு நடந்தொழு முதன்மையோர் யாரு
மக்க ணத்தினிற் றம்பதி யடைந்தன ரதன்பின்
மிக்க நால்வரு மறுமுக னுணையால் விரிநீர்
தொக்க மாநிலத் தகரரிற் றேன்நினர் தொடர்பால். (௧௧௪)

ஆய தன்டையி னகரரிற் றேன்றின ரென்றும்
சேய வானவர் தங்களைத் தீமைசெய் தொறுப்பா
னைய காரண மென்கொன்மற் றியம்புதி யென்றான்
மாயை தன்மக ளசமுக்கி குணர்த்துவாண் மறித்தும். (௧௧௫)

பூத ராயிவர் கணத்தொடும பொருந்திய மேனாட்
காது வெஞ்சினத் தகரரு மமரருங் களத்தின்
மோத வானவர் பேரம ரிழந்தனர் முரிந்தார்
பாது காப்பிரென் றிவரைவர் தடைந்தனர் பதறி. (௧௧௬)

அன்று வானவர்க் குதுஷுவா னகலிடத் தடைந்து
குன்று ருத்தெனக் குவலயப் பூதரிற் குழுவிச்
சென்று ருத்தெழு நிருதர்வெஞ் சேனையைச் செருவிற்
கொன்று வானுல கிந்திரற் குடியிருத் தினரால். (௧௧௭)

அந்த ரத்தவர்க் குதவிவான் கயிலையை யடைந்தார்
சந்த வார்புயத் தகுவர்கோ னிடரொடுந் தாடித்து
வந்தி ரங்கிய வண்டவா பரணனை வழுத்தி
பெந்தை கேண்மதி யெம்முறை யுளதென விசைப்பான். (௧௧௮)

நின்ன தானையி னிலைபெறு பூதரோர் நால்வ
ரென்ன தாகிய சேனையை யுயிர்செகுத் திறுத்துப்
பின்ன ரீங்கிய ணடைந்தன ரென்றன் பிழையோர்ந்
தன்ன காலையிற் பூதநா யகன்வெகுண் டனனால். (௧௧௯)

வருநிர் நால்வரு நீவிரென் னுணையை மதியா
தொருவி வானவர்க் குதவிசெய் தவுணரை யொறுத்திர்
குருதி வாளையிற் றகரர்வெங் குலத்திடைத் தோன்றித்
தருவி னாட்டவர்க் கிடும்பைசெய் தகனிலஞ் சரிப்பிர். (௧௨௦)

என்று ரைத்தன னண்டவா பரணன்மற் றிவரு.
மன்ற வன்சொலுஞ் சாபத்தா லம்பரத் தவர்க்குக்
கன்று வெஞ்சினத் திடும்பைமுற் றிழைத்தனர் கண்டா
யன்று தொட்டவ ரிழைத்திடு மிடும்பையின் மகன்ற. (௧௨௧)

இவணி கழந்தன வின்னண மீங்கிதன் மேனாட்
டவறின் மாதவ மியற்றிய சாகத்தீ வரச
ரவரை மாதவ முழித்தன திருவுளத் தடையாக்
கவரொ ளிக்கழன் முருகவேள் வெகுளியிற் கழறும். (கஉஉ)

கொடியெ னப்பிடித் துயரிய சேவலைக் கொழுங்கார்
நெடிய தோகைமா மயிலினை நீவிர்போ யுருத்து
முடிவின் மாதவ முயற்சியை யொழித்தனி ரதனற்
கடிய பாதக மடைந்தனி ரெனமனங் கறுத்தான். (கஉ௩)

இற்றை நாண்முத லெம்மடி தாங்கலை யினிநீ
கொற்ற வார்கொடி யல்லையென் றிவற்றினைக் குறித்துச்
சொற்ற வாசகங் கேட்டுழிக் கொடியொடுந் தோகை
வெற்றி வேலவற் பணிந்துநின் றினையன விளம்பும். (கஉ௪)

இன்று காறுவின் னிணையடித் தொண்டிபூண் டிருந்தே
மென்று நின்னடி புகுதுவ தெனமனத் துணரேம்
வென்றி பூத்தொளிர் விளங்கிலை வேற்படைப் பெருந்
வொன்றிவ் வேழையேம் புரிசுவ னுரைத்தியென் றிரப்ப. ()

கஞ்சி மாநக ரடைந்துநீ ரெமையுணர் கருத்தான்
மஞ்ச தோய்வரை மாதவம் புரிசுதிர் புரிந்தாற்
றஞ்ச மெம்மடி தருகுது மெனச்சென்று சாரா
வஞ்சி லம்படி நினைந்துநின் றவனடி யடைந்த. (கஉ௬)

பயிலுஞ் சூரனும் பதுமனு மியற்றிய தவத்தான்
மயிலுஞ் சேவலு மாயினர் வாளரி முகனு
மியலுந் தம்பியு நினைந்தன முடிப்பதற் கெண்ணிப்
புயலுண் டேகுறு கயிலையி னந்திபாற் புகுந்தார். (கஉ௭)

நந்தி நாதனின் னளிர்கழற் பங்கய மடைந்தேம்
புந்தி கூர்தவ நான்பல கழிதரப் புரிந்தேம்
விந்தை பூர்தியும் வெண்ணிறச சூப்படைச் சாத்தன்
றந்தி பூர்தியு மாகுவ மெனமனந் தரித்து. (கஉ௮)

அளிய மாற்றிய வருந்தவ மவப்படா தருளி
யொளிய நீறணி யெம்பிரா னருடியென் றுரைப்ப
வெளிய வாளெயிற் றிவர்புக னோக்கினன் வியவாத்
தெளியு நான்மறை நந்திமற் றினையன செப்பும். (கஉ௯)

நீற ணிந்தரு ளெம்பிரா னேறிய நெடுங்கோட்
டேற வர்க்குள ஓர்திகுட் கிருங்கதி கொடுக்குங்

காறு மெம்முழை யிருத்திரென் றுரைத்தனன் கருதி
வேறு கொண்டிவ ரிருவருந் தமதுளம் வியந்தார். (கூஉ௦)

இப்பெ ருங்கதை கேட்டுழி யசமுகி யென்பாள்
கப்பி ளந்தனச் சுமையுடைத் தாயொடுங் கவைக்கோட்
டொப்ப ருந்திற லேற்றின லூர்திக ளனைத்துந்
தப்பில் வான்கதி பெறுவன சாற்றெனச் சாற்றும். (கூஉ௧)

வெள்ளி யங்கிரிக் கோட்டக மேவரு மிறைவன்
வள்ளி துண்மருங் குமையிடைத் தூர்க்கையை வருத்திப்
புள்ளி வண்டறை துளவணி முகிலிடைப் புலலு
னள்ளி லைப்படைச சாத்தனை வருத்தின னதுநாள். (கூஉ௨)

இனையர் போந்தன ரெம்பிரான் றிருவடி யேத்தி
வினைய லூர்திமற் றெங்களுக் கருளென வேண்ட
வனைய வேற்றினை யழைத்திவர்க் கூர்திரீ யருள்வா
யெனவு ரைத்தலு மெறுவழித் துணைமருப் பிடபம். (கூஉ௩)

அருவி மால்வரைக் கயிலையி னருகுறச் சரிக்குந்
திருகு சிற்றவென சீயமொன் றிழிமதச் செருக்கி
னெரிவி ழிக்கரத் தந்தியொன் றிங்கிவர்க் களிப்பக்
கரியு மத்திற லாளியுந் தனிமனங் கவலா. (கூஉ௪)

இடப நாயக யாங்களிக் கயிலையி னிருந்துன்
படரொ ளிப்பதம் பெறுகுவா னருந்தவம பயின்றே
மிடையி னிங்கிது பளித்தவா நெதுவென விசைப்ப
வடன் மருப்புடை விடையவைக கின்னண மறையும். (கூஉ௫)

சேய காலமற் றினையவர்க் கூர்தியாய்த் திரிந்து
போய பின்கதி யனிக்குதும் பேரமினென் றவற்றை
யேய பின்னர்மற் றவாக்கவை யூர்தியா யிருந்து
மாயி ரும்பத மேற்றின லடைந்தன மகிழ்ந்து. (கூஉ௬)

ஏறு லூர்திமற் றிலமென விருவரு மெதிர்த்து
கூறு நான்மறை யேற்றொடு முரைத்தனர் குறுகி
நீறி லங்கொளி நந்திதன் னுளத்தொடு நினைந்தான்
வேறு கொண்டிவ ரிருவரைக் கொடுத்தனன் விரும்பி. (கூஉ௭)

சூராதிகளொடுக்கச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

வேலுமயிலுத்துணை.

சீவசண்முகன் ஸ்ரீ.

அச முகிச ரு க் க ம்.

ஈது கேட்டுவின் றசமுகி பின்னரு மினிந்
தாது வார்குழ லன்னையென் னிலைசொலத் தகுமென்
றேத வோதுவன் கேண்மதி யென்றன ஞ்ரைப்பாள்
செ வார்பெருங் கடலகத் துளதொரு தீவு. (க)

தேங்கு தண்புனற் கிடந்தகோ மேதகத் தீவின்
வாங்கு நானமறை விசிட்டனென் றுளனொரு மறையோ
னங்க வன்றனிச் சுவேதையை வேட்டன னவள்பா
லோங்கு மாநவத துதித்தனள சிங்கிர ரேகை. (உ)

அழகெ லாந்திரண் டோருருக் கொண்டன வனையாள்
குழவி மானினம் பிடியெனத் தவழ்தொறுங் குழைவாள
மழலை வாய்மொழிக் குதலையைக் கேட்டிணு மரணுந்
தழையு லாந்தன வாயினு மரும்பின தழைக்கும். (ங)

குழைத்த செம்பொன லியற்றிய புனைந்தகூன் சிலம்பு
தழைத்த சிலலொலி களிப்புறத் தளாநடை பயின்றா
னழைத்த மாதவத் தன்னைகண் களித்தன ளிருப்ப
மழைத்த வார்குழ லேழ்வய துற்றனள் வளர்நாள். (ச)

அனைய தீவகத் தயங்கினர் துளதொரு நகரந்
தனையு ரைத்திழற் றயங்குபூச் சக்கர மதன்பா
னினையு நான்மறைக குலத்தரி சன்மலேர் நெறியோன்
மனைவ யிறறிடைத் தோன்றின னொருதனி மதலை. (ரு)

புனித மாதவன் புண்டர் கப்பெரும் பெயரான்
றனிம றைப்பெருந் தலைவனத் தையலை மணந்தா
னினிது கொண்டுபோய்த் தனதகத் திருத்தின னிலவே
வனைக னங்குழை புதுவனப் பொருங்குற வளர்வாள். (ர)

எரிய நஞ்சுழ மழதழு மெடுத்தறக் குழைத்துப்
பரிவி னீட்டின கிடைத்தன வாமெனப் பதைத்து
வரிப ரந்தன வயல்திறழ்ந் தணிகுழை நடந்த
கரிய வாயின வெளிய வாயினதடங் கண்கள். (ர)

ஆரி ருட்பிறம் பொழுக்குவிட் டனையதோ கடங்குந்
காரி ருட்கொழுந் தொருவழிக் கான்றதோ கடங்குந்

வேரி யஞ்சன மயிரென விழுதுவீழ்ந் ததுவோ
வாரி ணர்ச்சுரு ளோதியை யாதென மதிப்பாம். (அ)

முளைத்த வான்பிறை முத்தின முற்றிய பின்னர்க்
கிளைத்த வாரிருட் கீழ்வடும் பினைப்பெறக் கிடத்தித்
தளைத்த வாமெனக் கரும்புரு ரத்தொடுந் தயங்குந்
திளைத்த சிந்துர வாணுதல் யாதெனத் தெரிப்பாம். (ஆ)

பயிற்செய் கானக மரகதப் பசுமபணித் தோகை
மயிற்கு லங்குழீஇ மயங்கின சாயலின மயங்கு
முயிர்த்த பூதழை மாஞ்சினை யிடனுறைந் திசைக்குங்
குயிற்கொ முங்குர லமுதொடுங் கூட்டின குதலை. (க௦)

முழுத்த பானிலாப் பிதிர்த்தன முறைமுறை திருத்தி
யழுத்தி வைத்தவோ வமிழ்தினை யரும்பென லாக்கிப்
பழுத்த வெண்ணிலாப் படுத்திவைத் தனகொன்மற றறியே
மொழுக்கு வாணகை யாதென வுணர்ந்தில மின்னும. (க௧)

வட்ட வார்சுரு ளோலையிற பொலிந்தன வள்ளை
கெட்ட காமனுக் கன்றுயிர் கொடுத்திக் கினையே
தொட்ட வார்திரைப் பரவைமா நிலத்துயிர் சூறை
யிட்ட ருந்துற மறலிகைத் திருத்திய விலக்கே. (க௨)

இலவு பூத்ததிற் பவாமென் கொழுந்தொளி யிருத்தி
மலர்மு ருக்கிதழ்ச சேயொளி வழித்தகின் விரவிக்
குலந் துங்கனி வீழியிற் கொமித்தன வெனலா
யலை கடற்படு மாரமு தரும்புசெவ் விதழாள். (க௩)

அரும்பு கண்கறுத் தாரமு தகம்பொதிந் தமிழ்தின்
குரும்பை பொத்தணி திதலைமீப் பொடித்தறக் குழைந்த
மருங்கி னுக்கிரவ் காதிரு மருங்கொளி பழுத்து
முருங்கு தன்மைபெற் றெழுந்தன முகிழ்த்தவெம் முலையாள். (௧)

மறுவின மென்கலை சுருக்கவக் கலையொடு மயங்கி
யுறுவ தின்மைபெற் றுலகெலா மயக்கிய மார
னிறுதி பெற்றபின் னெடுத்தவோ ருருவென லாகிச்
சிறிய சிற்றிடை யவனுயி ராமெனத் திகழும். (க௪)

அருப்பி ளந்தனத் தாருயி ரளிக்தவ ராசை
விருப்ப மெவ்வன வவ்வன வாகிய விரிவா
||ருத்து ருத்தமு துற்றிநுந் தன்னவ ருளம்போற்
பெருத்த மக்கனிக் தகலிய வஸ்குல்பெற் றுடையாள். (க௫)

பாயொ ளிப்பனித் தாமரை பரிதிவிட் மிழும்
காயொ ளிக்கதிர் படப்படக் கருகுவ கதுவா
மீயொ ளிப்பட மென்மையும் தணமையும் விரவிச்
சேயொ ளிப்படச் சிவந்தன சேடிச் சிலம்பு. (௧௭)

சார்த ளாவிய பொதியநின் றுயிர்ப்புறத் தவழ்ந்து
போந்த தெனலவக் குழுவியோர் தளர்நடை போலு
மார்த ராருயிர் மயக்கிய மடநடைக் குவமை
கூந்த லம்பிடி யன்றிமற் றியாதெனக் குணிப்பாம். (௧௮)

இவளை யின்னுயிர்க் குயிரெனத் தழுவின னிருந்தான்
புலன முண்டிமிழ்ந் தளந்தவ னிணையடி போற்றித்
தவழு யற்சியி னொழுகுவா னறநெறி தவறு
ணுவர்க் ருங்கு - லுலகமொத் தொழங்குற வாழ்வான். (௧௯)

துளப மார்பின் சுருக்கிய வுத்தீ யத்த
னளவு தாமரை மணியின னாரமு தனீர்த
கிளவி மென்குயி லம்புயத் திருமகள் கேள்வ
துணனி னைநதிடு வயிணவத் தலைமைபெற் றுடையோன். (௨௦)

பொருளின் மாதவப் புண்டீ கப்பெரும பெயரான்
மருவு சித்திர ரேகைபூண் வனமுலை மயங்கி
யொருவு றுவருங் காமவெங் கடற்படிந் துற்றான்
றிருகு சிந்தைய ளிவனொடுத் திறத்தனள் சிலநாள். (௨௧)

மறைக்கு நாயக லீங்கிவன் வறுமைகண் டிரங்கி
நறைப்ப சுந்துழாய் நாயக னொருமணி நல்க
நிறைத்த மாநிதிக் குப்பையங் கதுதர நின்றான்
செறித்த வாயிரஞ் சீடருக் கருளினன் சிறந்தான். (௨௨)

இவன கத்திருந் தில்லற மாட்சியி னிழிந்தா
ளவன டித்துணைச் சீடரை யவாவின ளீணந்தான்
சூவிழு கிழ்த்துணைக் கொங்கையான் குறிப்புவே ருகிக்
கவரு ளத்தினன் காமமிக் கடர்தரக் கவல்வான். (௨௩)

வாள ரித்தடங் கண்களா லுயிருக மருட்டு
மூளை ரிக்கடுங் காமவெந் நோய்கெட முயங்கு
நாளொர் நாழிகை யாடினு மொழிவுறு ணயப்பான்
வேள்வி கம்பமே யல்லது வேண்டுழி வேண்டாள். (௨௪)

அள்ளல் வார்கட லகனிலத் தாடவ ரனேக
செள்ளி ணைப்போழு தொழிவுறு தியற்றினுந் தமிழ்த்தாம்

கள்ள வானெடுங் கண்ணிதன் னனுபவக் கலவி
யுள்ள மோர்ந்துமெய் பொடித்திருங் காமரீ ரொழுகும். (உரு)

கோட்டி ரும்புனற கொள்ளையக் கோழிற முறித்து
நீட்டி நீடொறு மாயிரங் கவர்த்தலை நிமிரும்
வாட்ட டமகனு மனையன மாந்தரிற் படருந்
தோட்ட லவகலான் சிந்தையு மவ்வழித் தொடரும். (உ௬)

மனையி ழந்தனர் மாரிதி யிழந்தனர் மயங்கி
நினைவி ழந்தனர் நெஞ்சிழந் தனர்நிலை யிழந்தார்
புனைசெய் மாநகர் மாந்தரி லவனொடும புணார்தா
நினைய ரென்பெழுந் தியங்கிய வாக்கைய ரினைத்தார். (உ௭)

வேறு.

ஆய னின்னண மவ்வழி யெய்துற
மேய வேத வயிணவ வேந்தனை
நேய நெஞ்சொடு நீண்மறை யோரொடுந்
தூய சிந்தைத் துருமுனி யெய்தினான். (உ௮)

சென்ற வத்துரு வாசற் கெதிர்செலா
வொன்று சிந்தை யுருக வுருகினு
னின்னு நீவரற் கெத்தவஞ் செய்தனன்
வென்றி மாதவ வென்று விளமயினான். (உ௯)

பொய்யின் மாதவப் புங்கவ னைத்தொழு
தைய பொன்னடி சாத்தினை யாதவி
னெய்து மென்னக மெத்தவஞ் செய்ததோ
செய்த மாதவ வுண்மை சிறந்தன. (௩௦)

என்ன வன்பி னெடுத்தெடுத்த தேத்துபு
வுன்ன ருந்த னுறையுள்கொண் டேகினான்
றுன்ன ருந்துரு வாசனெடு நெடுகடர்
மன்னு மாமணி மண்டபம் வைகினான். (௩௧)

ஆச னந்தந் தருச்சனை செய்தபின்
போச னஞ்சொற் றமைக்கப் புருந்தனன்
பாசி ழைக்குப் பரிந்துரைத் தானவன்
மாசு கற்றி யமைத்தனன் மாட்சியின். (௩௨)

இயலு மன்பி னடிசி லீழைத்தபின்
புயன றுங்குழல் கொண்டனை போவெனக்
கயனெ டுங்கட் கரும்புகொண் டேகினு
டியினி னெஞ்சிற் றுயில்வளர் வான்றனை, (௩௩)

கண்டு வெஃகிய காமக் கலவியுட்
கொண்டு வீழ்ந்து குலத்தோ டழுவின
ளண்ட ரேத்து மருந்தவன் றன்விழி
விண்டு நோக்க வெருவர வோடினான். (௩௪)

ஒடி நாற்சதுக் கத்துய ராலடிக்
கூடி னுள்செந் * துருவைக் குழாத்திடை
நீதி மாதவ னின் றுவெ குண்மிதன்
சீட னைக்கடிந் தன்னவட் டேடென்றான். (௩௫)

விருமபு சீடன் விரைவிற் றுருவியு
மருமபு கொங்கையை யவ்வுழிக் கண்டிலன்
றிநும்பி மாமுனி தன்னொடுஞ் செப்பின
னிருந்த மாதவன் றன்னுளத் தெண்ணினான். (௩௬)

தழவி நாலு சதுக்கந் தருசெரு
வெழுவு மாஷி னிருநிழற் றுஞ்சியே
குழுவு பள்ளைக் குழாத்துட் கரந்தளர்
வழுவி நின்று வரம்புசி தைந்துளாள். (௩௭)

0 தவறி னில்லறத் தாழிநிந் தாடனைக்
சுவனை யுண்கட் பொதுமகட் கொண்டுபோ
யிவர்த டஞ்சினை யாஸீடத் தேற்றியுன்
றவழு யற்சியைக் காட்டுதி தன்மையோய். (௩௮)

சேறி பென்றவத் திதறு சிந்தையோன்
கூறு சொற்றலைக் கொண்ட குலத்தவன்
வேறு கொண்ட விருப்பின னைப்பிடித்
தேறு தொன்மரத் துச்சியி னேற்றினான். (௩௯)

ஊதி வாடை யுறுந்தொறு மென்சினை
யாடு தோறு மலமந் தலறுவாள்
கோடு பற்றிக் கிடந்து குலங்குவா
னீடு நெஞ்சி னிழியி நினைந்துளாள். (௪௦)

மான மாநகர் மைந்தரு மாதருங்
கான வார்துழற் கன்னியைக் கண்டுவிண்
போன மாமரத் தெவ்வணம் போயினான்
மோன ஞானி மொழிகொடி தென்மறள். (௪௧)

* துருவை - ஆடு

0 அவனையிலறத்தாழிநிந்தாடனை ஏன் னும் பூட்டம்.

அறிந்த வட்குயி ராகிய வந்தணன்
பிறிந்தி ருக்கப் பெறுகிலன் பேராருட்
செறிந்த மாதவச செல்வனை யேத்துறா
மறிந்து வீழ்ந்த மரனென வீழ்ந்தனன். (ச௨)

ஐய நின்னரு ளின்மையென் னாயிழை
வையம் யாவும் வழுச்சொல வைகினான்
வெய்ய வாலேவி டுத்திழி தற்கருள்
செய்ய வேண்டித் திருவருள் செய்கென்றான். (ச௩)

இல்ல றத்தை யிகந்தொழி வானிவள்
புல்லொ முக்கம பொருந்துறு புன்மையோய்
வல்ல றுத்த வனமுலை மாநிலத்
தெல்ல வார்க்கு மினிதளித் தாளரோ. (ச௪)

இன்ன தன்மை யிவளை யுனக்கென
வன்னி முன்னர் வழங்கின ராலவ
டன்ன லம்பிறக் காகச சமைந்தன
ருன்னே யோர்பொழு துன்னுகி லானென்றான். (ச௫)

ஏது குற்ற மிழைத்தன னேனுமம்
மாது குற்ற மனக்கொள லையநீ
மீது யார்த லடதரு விட்டிவள்
போத வொன்று புகலுகி யென்றனன். (ச௬)

கற்பி னின்ற கனவகுழை யாயினின்
சொற்ப டிக்குயர் தொன்மர நீங்குவா
ளெற்ப டிஞ்சினை பற்றி பிறங்குவாண்
முற்ப டப்போய் மொழிசூதி நீயென்றான். (ச௭)

வந்து நின்றென் மனைவி வருகெனச
சந்த வார்முலை நாலடி தாழ்ந்தன
ளிந்த வெல்லை யிறங்கப் படாதென்றான்
குந்தி யோடினன் மாதவற் கூடினான். (ச௮)

நால டிச்சினை தாழ்ந்தன ணம்பவென்
னேல வார்சூழல் பின்ன ரிறங்கிலண்
மர்வ டிக்கொண்ட மம்மரி னேனினிச்
சீல மாதவ செய்குவ தேதென்றான். (ச௯)

மகாகை கொங்கை மயங்கி முயங்கின
ரங்குண் மாநிலத் தாடவர் யாவரும்

பொங்கு மாலடிப் போந்திறங் காயெனி
னங்கை கீழ்வரு மென்னீ நவிறினான்.

(௫௦)

மைய லொன்று மனக்கொ டிருந்தவர்
தைய லைப்புணர்ந் தாரவர் யாரையும
வெய்தி னோடுங் கொணர னினித்தன
ரெய்து மாமரம் பாதி யிறங்கினான்.

(௫௧)

இப்பு றத்தி னிறங்கரி தாயவ
டப்ப றத்தழு விச்சினை சார்தலு
மொப்ப றத்த முனியரு கோடினான்
குப்பு றத்த முகத்தினன் கூறுவான்.

(௫௨)

என்னை யிவ்வணங் கண்டனை யேயினிக்
கன்னி பாற்றிருக் கண்ணருள் செய்யென
நின்ன ருட்பெறு வார்தின்று கூவிலுள்
பொன்ன னாளுமி றங்குவள் போவென்றான்.

(௫௩)

அன்ன சீடருந் தாறு மடைந்துதன்
பன்னி தன்னை யழைக்கப் பகர்ந்தனன்
பின்ன ரன்னவர் கூவப் பெருமர
மன்ன டிக்கவை வந்திருந் தாளரோ.

(௫௪)

* கூண்ட பின்னற் குடுமி யலைந்திடப்
பூண்ட தாமரை மாலே புரண்டிட
வீண்டு துன்பத் திரைத்திட லோடினான்
மீண்டு மாதவ வேந்தனை நண்ணினான்.

(௫௫)

கவாத ருஞ்சினைக் கப்பி னிறங்கின
ளிவனை முறறு மிறங்கப் பணித்தியென்
றவனை யேத்தி யிரந்தன னந்தனன்
புவன மேத்து முனிபுகல் வானரோ.

(௫௬)

பேதை தன்னைப் புணர்ந்தவர் பேரெலா
மோதி யோதி யுணர்த்தி லிறங்குமென்
றாதி வேத மளந்தவன் சொற்றுழி
வேத வேதியன் பின்னரு மீண்டனன்.

(௫௭)

ஏடி நின்னிளங் கொங்கை யினைத்தடங்
கூடி னூர்பெயர் முற்றுறக் கூறினீ
தோடு வார்ந்த தொடுகினை விட்டடி
முடி றங்குவை யென்று மொழிந்தனன்.

(௫௮)

* கூண்டபின்னல் - கற்றையாகிய பின்னல்.

இன்ன வாசகங் கேட்டலு மேந்திழை
யன்ன கேள்வ ரனேகரை யெண்ணினாள்
பின்ன ரந்தப பெருங்கவை நீத்ததின்
மன்னு கீழ்க்கவை வந்து வந்திந்தனள்.

(௫௯)

எவற்றி னாலு மிறங்க்கி லாளினிச்
சிவத்தி றந்தெரி நீயவட் சென்றிடிற்
கலர்த்த டம்பனைக் கைவிடு மெய்துவாய்
தவப்பெ ருங்கட லேசர னென்றனன்.

(௬௦)

மூர லித்த முகத்தின னந்தன
னார்வ னோக்கி யகநெகிழ்ந் தாரணச்
சீர ளந்தறி சிட்டர் குழாத்தொடும்
பார வெம் * பழு வத்தரு கெய்தினான்.

(௬௧)

எய்தி யன்ன ளிளமுலை வேட்டருள்
பொய்யி னான்மறைப் புண்டரி கன்றனை
வைதி கத்தனி மாமுனி னோக்கிவின்
செய்கை சிற்றொழுக் கத்திற் சிறந்ததால்.

(௬௨)

வானே வென்ற மதாவிழி யாளிவன்
ஓசுளை யென்ப துணர்ந்துக் குணைமுலை
மூளு மாகையின முற்றி முயங்கினாய்
கோள றந்தவத் தன்மை குறைந்தனை.

(௬௩)

மற்றொர் மாதை மணந்திலை மாதவன்
பெற்ற பாவம் பிரிந்தொரு பாதியு
முற்ற தாலுனை யோங்கெயின் முப்புரஞ்
செற்ற தேவ னடித்துணை சேர்கலாய்.

(௬௪)

புண்ட ரீக னதுபுலத் தோர்ந்தனன்
விண்டு வாய்மொழி யொன்றும் விளம்பலன்
றண்ட ஈஞ்சொற் சமய விரோதமுட்
கொண்டெ னக்கிது கோளுரைத் தாயென்றான்.

(௬௫)

வேக வெஞ்சின மிக்கொண்டு தன்மன
மாக வற்சி தரத்துரு வாசனாம
யோக சித்தனை யோனி மனத்தின
னாக நின்பெய ரென்றறைந் தானரோ.

(௬௬)

புன்பு றச்சம யப்புற நின்றூரீ
யென்பெ ருக்கணி யெந்தை பிரானடி

யன்பு றப்பெறு வாயலை வெண்ணிற
மின்பி றக்கும் விழுதியும் வேண்டலை. (௬௭)

அகி யப்புறப் புன்சம யத்தனாய்
போக போக வெனப்புகன் நன்னவன்
பாக முற்றிடுஞ் சீடரைப் பார்த்துள
வேக வெஞ்சின மீக்கொண் டறைசுவான். (௬௮)

பின்னு சிந்தைப் பிணக்கறுத் தாரண
மன்னு சிந்தைய ராக்கிய மாதவன்
பன்னி கொங்கையிற் பற்றுவைத் தீர்களுமா
மின்ன னார்களும் வேசைய ராகுவான். (௬௯)

என்று கூறி யெரிவிழித் தாங்கவாக்
கொன்ற லாத பலமுனிர் தோடுனை
கன்று நெஞ்சக் கனங்குழை வையு
துன்றி நுஞ்சினைத் தொன்மர நோகயினான். (௭௦)

வாரந்த கூந்தல கனிகிட மாமரஞ்
சேர்ந்த மார்பங் குருதி சிலும்பிட
சோர்து மாமரத் தொத்தி யிருந்தன
ணேர்ந்த சிந்தை முனிவ னிகழ்த்துவான். (௭௧)

கொம்மை வெம்முலைக் கோற்றொடி நீயிவ
ணைமமை மேல்விழுந் தெம்முருத் தீண்டலா
லம்ம வெங்க னசுரரிற் றேன்றியே
வெம்மைக காம விகாரம் பெறுதியால். (௭௨)

அயக்கு லத்துட் கரந்தனை யாதலின்
மயக்கு நின்றமக மட்டய மாகுமால்
வியக்கு மக்குல மேனியும் வெம்முலை
முயக்கு காம முடிவொழி யாயென்றான். (௭௩)

ஈது கூறி மரத்தி னிறங்கினை
போது யென்ன விறங்கிப் புருந்தனர்
கோதின் மாதவன் பாதங் குறுகினான்
மாத ரார்க்கு மரடி வழுசெய்தான். (௭௪)

எந்தை நீயிவ னென்னுடைக் கேள்வினைத்
தந்தை கேள்வித் தலைவரைச் சாடியா
நிந்தை தந்தனை யாயினு நின்னுழை
சிறதை தந்தன னென்கொடு தேறுகேன. (௭௫)

ஈது பட்டு மெளரிய னிணைமலர்ப்
பாதந் தீண்டப் பணித்திலை போலுமென்
றாத ரத்தி னவளிரப் பத்தனி
வேத மாமுனி பின்னர் விளம்புவான். (௭௯)

செய்த பாதகஞ் செப்புறப் போமெனப்
பைகொண் மாநில மோதும் பழமொழி
யைய துண்மறங் காயறி யாய்கொலோ
தைய னின்பவந் தானே தொலைந்ததால். (௮௦)

பெண்ணு ருக்கொண் டசுரர் பெருங்குல
நண்ணு நாளருங் காம நயப்பினுற்
கண்ணி ணைக்குரி யார்தமைக் கைக்கொளா
வண்ண வெம்முலைக் கோட்டின் மருவுவாய். (௮௧)

ஆய காலத்தி யாமவ னெய்துவந்
தூய வெம்மைத் தொடர்ந்தனை யாகுநீ
மேய காம விருப்பொழிந் தக்குலத்
தேய மைந்த ரிருவர்ப் பெறுதியால். (௮௨)

மாக்க ணத்தொடு வைகிய வையனைக்
காக்கும் வெங்கதைக் காளர் கரத்தினுன்
முககு மிந்த முலையுங் கரத்தொடும்
போகமி வீழ்ந்து புலம்புவை நீயெனா. (௮௩)

ஆங்க வன்றொட வன்றன வுன்வயி
னோங்கு பாவ மொழிந்துணர் வற்றுநீ
தேங்கு தண்கனைச சீகுல வெற்பிடை
வாங்க ருந்தவ மன்னுதி யேகென்றான். (௮௪)

அனைய ளாயவ ணீயென் னருந்தவத்
தனைய ளாகச சனித்தனை யத்தவ
முனைவ னோதிய சாப முடிந்ததால்
வினையி னீங்கித் தவத்தை விரும்புவாய். (௮௫)

அசமுகிசருக்கம்

முற்றிற்று.

செய்யுள்-௨௧௬.

வேலுமயிலுந்துணை.

மாயைசுருக்கம்.

என்றுரைத் துணர்த்து மாயை தன்முக மினிது நோக்கி
வன்புற முருட்டுக் கொங்கை யசமுகி மறித்துங் கேட்டு
நின்றவென் னியற்கை யெல்லா நிகழ்த்தினே நிகழ்த்தா நின்ற
வுன்றன தியற்கை யெல்லாம் புலப்பட வுரைத்தி யென்றாள். (க)

முற்படு தொல்லை நாளிற் காசிப முனிவற் கியானே
நிற்படு பன்னி யாகி யில்லறத் தொழுகி நின்றேன்
பறபல மைந்தர் கோடி பயாதன னவற்கு வானே
செற்படு படைபி னன்னே நிறந்தனர் மடிந்து போனார். (உ)

செருமுகத் திறந்து போன மக்களிற் சிந்தை கோட்டிப்
பருகிற் கிடனாய் நின்று பற்பக லிரங்கி மாழ்கித்
தருவிழற் பகையை வெல்வான் கருதியித் தாணி சார்ந்து
பொருமுகட் டிசசி யேறி வீழ்ந்துபிர் போக்கி னேனாள். (ங)

பின்னருந் தருவர் கோற்சுப் பெண்ணெனப் பிறந்து மாயை
யென்னுமோர் பெயரா லந்தக் காசிபற் கினிய ளாகும்
பன்னியாய் தும்மை யெல்லாம் பயந்தனன் பகைத்த தேவர்
பொன்னிநா டினேத்து மீளாச் சிறைபுகப் பொரும தீர்ந்தேன். (ச)

பிள்ளைக ணால்வர் யார்க்கும் பெறற்கரும் பேறு பெற்றார்
வள்ளைவார் குழையா யானு மிப்பெருங் கிரிக்கண் வந்தே
னெள்ளருந் தவத்தைப் பன்னு ளிழைத்தருங் கயிலை சேர்வேன்
வெள்ளியங் கிரியி னம்மை யுமைபதம பெறுவன் மேனாள். (ரு)

நீபெறுங் கதியு மின்றே நிகழ்த்துவ னீயு மற்றம்
மாபெருங் கயிலை சேர்வா யென்றனண் மகிழ்வு கூர்ந்தாள்.
கோபவெந் தியிற் றேன்றுங் கொடியவ னன்னே நின்னைத்.
தாபதன் பிரிந்த ஞான்று தனித்தலா சாற்று கென்றுள். (சு)

குணிகிலைப் பகழி மாரி யனங்கவேள் குறித்து நீட்டத்
தனிகிடற் துயிர்த்து வாடை னாதவரத் தழலா நின்றான்
பணிமதி வடவை காலப் பதைத்தன னாகித் தென்பா
லினியபூந் தென்ற னோக்கி யெரிமெழு கென்ன லானான். (எ)

அந்நிலை சமல பீடத் தந்தண னுணர்ந்து போந்தா
 னுன்னருந் தவத்து னோரி லொருங்கிருந் தவத்தின் மிக்காய்
 கன்னல்வெஞ் சிலையிற் றாங்குங் கணைககிலக் கென்ன நின்ற
 யின்னலுந் துழந்தாய் கெட்டே னீதுனக் கியைவ தன்றால். (அ)

என்றன பலவுங் கூறி பிடரொழித் தாற்றி நின்றான்
 நன்றவத் தலைமை யோஹந் தனித்துய ரொழிந்து பின்னர்ப்
 பொன்றிக முருவ மங்கை புலத்தியன் மகனீ வேட்டு
 நின்றன னொழியப் பெற்று நெடுந்துயர் விரக வெந்தீ. (ஆ)

அன்னைசொற் றறியப் பெற்று எதிசய மடைந்தா ளின்ன
 வென்னநீ யறியப் பெற்ற காரண மியம்பு கென்ற
 மின்னருந் தவத்துட் டோன்றுஞ் சுக்கிர னுரைப்ப மேனா
 ளிரநிலை யுணர்ந்தேன் கால மும்மையு முணர்வே னென்றான். (அ)

இவையெலா முணர்ந்த பின்னர் மாயைதா ளிறைஞ்சி யேத்தி
 னவையெலா மொழியப் பெற்ற நற்றவ முயற்கி பெற்று
 ளிவர்கருங் கண்ணி மாயை தன்னொடு மிழைத்துத் தேவ
 ரவையெலாந் தழுவா நிற்குங் கயிலையை யடைந்தா ளன்றே. (க)

* மாயைசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆசெய்யுள்-௨௩௦.

வேலுமயிலுந்துணை.

* இம் மாயைசருக்கத்தின் இறுதிசெய்யுள் சிவமுனிவர்முதலியோர்
 வாலாற்றின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டது.

சிவசண்முகன் றுணை.

மாயன் வரம்பெறுசருக்கத்தில்,
சிவமுனிவர்முதலியோர் வரலாறு.

செய்ய நாண்மலர்த் தாமரைச செங்குண்
வைய மேழ்தொழ வாமன னாகியே
யுய்தி றந்தந் துபேநதிர னென்னலே
* பொய்யில் கேள்விய னேடும் பொருந்தினான். (க)

ஆய காலையிற் குல்லை யலங்கலோன்
மேய வைகுந்த நாட்டக மேயினான்
காய்க திர்ச்செங் கவுத்துவ னைத்தொழப்
போயி ருந்தன னாகது¹ போழ்திடை. (உ)

கண்ணு வப்பெயர் மாமுனி கார்மழை
வண்ண னைக்கண்டு வாழ்த்திட வேண்டுவா
னெண்ணி யெய்தின னீங்கிவர் நோக்கினு
ருண்ணெ கிழந்தவற் கொன்றும் விளம்பலார். (ங)

நாது நோக்கி யெரிந்தெழு கண்ணினன்
காது சிந்தையன் கண்ணுவன் கண்ணுதன்
மாது பாகன் வழித்தொண்ட னேனறனைத்
தீது செய்துகழ்ந் தீரெனச் செப்பினான். (ச)

மாய நீயு மறிதிரை மாநிலத்
தாய சென்ம மளவற வெய்தியே
யேய ஆமரி னுதியென் றேயினான்
சேய பங்கயச செல்வியைக் கண்ணு²று. (ரு)

* பொய்யில் கேள்விய னேடும் பொருந்தினான் என்பதற்குப்-பரத்து
வாசரோடு வேதமுதலிய பயின்றிருந்தனன் எனப் பொருள்கொள்க.
இதனைக் “கரியபூந் திங்களிற் கதிரெ றித்தொளிர், திருமறு மார்பினன்
றிருந்து கேள்வியோர், பாவுற மேம்படும் பரத்து வாசன்பா, லருமறை
முதலிய வீனைத்து மோதினான்.” என்னுங கூர்மபுராணச் செய்யுளா
னறிக.

என்னை நீயு மவமதித் தாயினி
மின்ன லங்கொளி மாண்டிற வெஞ்சுரக்
கன்னி மாணெனப் போதியென் றூன்கணத்
தின்ன தன்மைய ராயின ரீங்கிவர்.

(௬)

உருத்து நோக்கியு பேந்திரன் நன்னையும்
விருத்த வேடுவ னாதியவ் வெவ்வனத்
திருத்தி யென்றன் நன்னுழை யேகினுன்
மருத்து மாயவன் நன்மை வழங்குவாம்.

(௭)

அத்த னைக்கம லாலயத் தெய்தியே
சித்த மொப்ப வருசசனை செய்தனன்
மத்த மாகரிப் போர்வையன் வந்துற
நத்த ணிர்த்தகைந் நாதன் வணங்கினன்.

(௮)

உள்ள நெக்குவிட் டென்பு முருக்கினுன்
வெள்ள வாரி விழிவழி சிந்தினுன்
பிள்ளை நாண்மதி வேணிப் பிரானவற்
கொள்ளி லார்வ மினிதனித் தானரோ.

(௯)

என்னை வேண்டி யெமையருச் சித்தனை
நின்ன கத்துள வேட்கை நிகழ்த்தெனப்
பொன்ன லவகு புனையுடைப் புங்கவன்
கன்னி பாகற் கினைய கழறுவான்.

(௧௦)

கண்ணு வப்பெய ரோனெனைக் காய்சினத்
தெண்ண றுத சனை மெடுத்தநீ
மண்ண கத்திழி யூமரின் வைகென்
வுண்ணெ கிழந்திரந் காதிவை யோதினான்.

(௧௧)

யாறு டைப்பெருந் தேவியை யின்னிள
மானி னத்தொடு போக வழங்கினுன்
றுன ரீங்கியு பேந்திரன் நன்னையு
மீன வேடுவ னாதியென் றெய்தினான்.

(௧௨)

ஓது சாப மொழித்திட வேண்டுவே
னீத ளீத்தியென் றுனியன் மாதவ
னாதி நாத னைவையுணர்ந் தானரோ
தீதில் சிந்தை கெகிழ்ந்தருள் செய்குவான்.

(௧௩)

கண்ண ருந்தவக் கண்ணுவற் கூயிவற்
கெண்ண ரும்பிறப் பாகவென் றுயது
நண்ண ரும்பிறப் பொன்றென நல்கெனத்
தெண்ணி லாவணி வேணியன் செப்பினான். (௧௪)

சிந்தை யொத்தவ னங்கனஞ் செப்பலு
நந்து மேய நளினக் கரத்தினுன்
மைந்த ரிற்சிவ மாமுனிப் பேரொடும்
வெந்த ழற்கரத் துமரின் மேயினான். (௧௫)

அவ்வ னத்திலு பேந்திர னுமவன்
வெவ்வி ராதகு லத்தொடு மேயின
னவ்வி யாகத்தண் டாமரை நங்கையுந்
செவ்வி பிற்றம சிந்தைதெ ருண்டிலார். (௧௬)

கால மிங்ஙன மெண்ணில் கடந்தன
சீல மோர்ந்த சிவமுனி தன்னெதிர்
கோல மான்பிணை சென்று குறுகலா
லாலு மாதவ னுங்கெதிர் நோக்கினான். (௧௭)

நோக்க நோக்கிய மான்பிணை நோக்கினு
லாக்கு தன்னுட் கருப்பமுண் டாயதாற்
றுக்கு வேடர் கிழங்ககழ் தாழ்ஞழிப்
போக்கி லந்தப் புனப்பிணை யின்றதால். (௧௮)

ஈன்று வீழ்ந்ததை நோக்கியி தெம்மினம்
போன்ற தன்றெனப் போயதப் பொற்பிணை
தோன்று பேந்திர வேடன் ரொடுத்தெடுத்
தான்ற சாரற் குடிகலத் தண்மினான். (௧௯)

* கான மார்வள்ளிக் கந்த மகழ்ந்தெடுத்
தான பள்ளங் கிடந்ததிவ் வாரணங்
கேனை வானவர் மங்கைய ரீன்றதோ
தேன றுமலர்ச் செல்விகொ லோவெனா. (௨௦)

ஆயிர்த்த சிந்தைய னுங்கவ னுசையான்
மயிற்கு லங்கொ லெனவளர்த் தானிளவ
குயிற்கொ முங்குத லைக்கொரு கோலமா
னாயிர்த்த வள்ளியென் றோர்பெய ரீந்தனன். (௨௧)

இன்ன தன்மைய வேலப் புரிசூழ
 லன்ன மென்னடை யானை யலங்கிலை
 மின்னி ருங்கதிர் வேலவற் கீதலாற்
 சொன்ன சாபந் துடைத்தனர் மூவரும்.

(௨௨)

வேறு.

எனவிவ ணிகழ்ந்த காதைப் பரிசெலா மெடுத்துக் காட்டி
 நனைமலர்ப் படப்பை சூழ்ந்த நைமிசா ரணியத் தோங்கும்
 புனைசடை மவுலி யோர்க்குப் புகன்றனன் சூதன் கேளா
 வனையவர் மகிழ்ச்சி கூர வணிமுடி துளக்கி னூரால்.

(௨௩)

மாயன் வாம்பெறுசருக்கத்தில்,

சிவமுனிவர்முதலியோர்வரலாறு

முற்றிற்று.

ஆவ செய்யுள் - ௨௫௩.

கந்தபுராணச்சுருக்கமுட்படச்செய்யுள் - ௧௩௦௨.

சூராதிகளொடுக்கச்சுருக்கமும், அசமுகிசுருக்கமும், மாயை
 சுருக்கமும், சிவமுனிவர்முதலியோர் வரலாறும், கந்தபுராணச்
 சுருக்கத்துக்கு இன்றி யமையாதனவாய் வேண்டியிருத்தலின்,
 அவை உபதேசகாண்டத்தினின்றும் எடுத்து ஒருங்குசேர்த்து
 அச்சிடப்பட்டன.

வேறுமயிபுத்துணை.

